Lorena Lenn

Suflete Pereche

Suflete Pereche

Lorena Lenn

Rachel Stevens este o tânără în vârstă de douăzeci de ani, care devine secretară chiar pentru Chase Burke, bărbatul cu care a avut o scurtă relație în urmă cu doi ani. Chase a fost primul ei iubit, într-un cuvânt totul pentru ea, însă atunci când a părăsit-o fără nicio explicație, i-a lăsat răni adânci în suflet.

Rachel nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu el, însă atunci când o sărută din nou, acesta îi retrezește amintirile de odinioară.

Își va înfrunta Rachel temerile, dând astfel curs sentimentelor ei pentru Chase, sau va uita de el pentru totdeauna?

Sufletul pereche apare în viața noastră pentru a ne ajuta să devenim mai buni, mai iubitori, mai luminoși. De asemenea, sufletul pereche ne oferă iubirea de care avem atât de multă nevoie, iar tot ceea ce trebuie noi să facem e să-l acceptăm și să nu renunțăm la el, fiindcă altfel nu vom putea fi fericiți cu adevărat.

Legătura dintre sufletele pereche este una indestructibilă, fiindcă implică dragoste, una adevărată și puternică, ce nu are sfârșit. Această uniune este mai presus de spațiu și timp, de întâmplări și oameni, fiindcă ea, pur și simplu, există ca o chintesență a celor mai frumoase sentimente care pot apărea între oameni.

Pentru sufletul meu pereche.

Cu dragoste,

Lorena Lenn

Capitolul I

Rachel are impresia că trăieşte un coşmar. Pur şi simplu nu poate să creadă ce vede în faţa ochilor. Dacă nu ar fi aievea, ar putea să jure că totul e doar o farsă. Emoţiile care o cuprind nu se pot compara cu nimic altceva. Când văzuse numele acela gravat pe uşa biroului, sperase că e vorba de o coincidenţă nefericită, însă aproape că îşi poate simţi corpul tremurând şi nu numai din cauza gândurilor referitoare la interviul care o aşteaptă. E conştientă de faptul că a mai încercat să îşi găsească o slujbă, însă nu fusese acceptată. Unii angajatori o refuză din cauza pregătirii insuficiente, spun ei, şi pe bună dreptate, iar la ultimul interviu la care se prezentase, directorul firmei încercase să îi propună să îi fie mai mult decât secretară, astfel încât aproape că o luase la fugă din biroul acela, simţind un gust amar. Văzuse apoi un anunţ de angajare în cadrul companiei Burke Constructions şi a decis să îşi încerce norocul din nou. Se întorsese acasă, în Detroit, cam de o săptămână. Timp de doi ani, cât a fost plecată, i-a fost dor de casă şi a ştiut că se va întoarce într-o zi. Şi avea nevoie de stabilitate financiară, fiindcă nu era vorba doar despre ea în toată povestea.

Rachel inspiră adânc, în timp ce închide uşa biroului în care tocmai intrase. Se întoarce apoi spre cel care o priveşte atât de pătrunzător, încât aproape că simte un nod în gât.

-Când ţi-am văzut numele trecut pe CV-ul de pe biroul meu, m-am gândit că nu e posibil să fie vorba tocmai de tine. Ia loc, Rachel, nu ne-am mai văzut de ceva vreme. Să tot fie vreo doi ani, nu-i aşa? o întreabă Chase, ridicându-se de pe scaun şi întinzându-i mâna.

-Bună, Chase... ei bine, se pare că e vorba totuşi despre mine şi voi înţelege dacă nu vrei să... bâiguie ea, dând mâna cu el şi se opreşte din vorbit pentru a-şi aminti cum e să respire din nou. El e neschimbat. La fel de fermecător şi de cuceritor cum şi-l amintea. Sau poate că este mai mult de atât... se gândeşte, privindu-l cum merge spre scaunul lui în timp ce îi face semn să se aşeze. Se trezeşte dintr-o dată analizându-l, şi nu poate nega că Chase Burke este un bărbat plăcut privirii. Înalt, blond, cu ochii aceia căprui pătrunzători şi având o alură sportivă, nu se încadrează în tiparele unui director de firmă de construcţii, ci, mai degrabă, i s-ar potrivi orice altceva. Rachel îşi spune că analiza asta subită se datorează faptului că trecuse ceva timp de când l-a văzut ultima dată.

-Aici scrie că eşti încă în perioada de studii. Încă nu ai terminat facultatea... vreun motiv

anume? o întreabă el, privind-o curios în timp ce îi răsfoieşte dosarul. Întreb doar fiindcă suntem cunoştinţe vechi...

Tonul lui insinuant şi privirea aceea o asigurau că nu uitase. Ceea ce trebuie ea să facă, însă, e să lase să pară că tot ceea ce se întâmplase cu doar doi ani în urmă, nu existase.

-Sunt în al doilea an, totuşi. Mai am unul şi închei şi această etapă, a studiilor... spune Rachel, încercând să pară stăpână pe ea.

-Te descurci foarte bine la chestia asta, la încheierea etapelor, nu-i aşa? Nu-i nevoie să-mi răspunzi la întrebarea asta, eu ştiu cel mai bine răspunsul... răspunde Chase, privind-o cu duritate. Oricum... aici mai scrie şi că nu eşti căsătorită şi că nu ai copii... adaugă, încleştându-şi maxilarul. Asta nu poate însemna decât că ai avea disponibilitate pentru deplasări în interes de serviciu, dacă ar fi nevoie.

-Am să mă descurc, dacă va trebui... zice Rachel, simţindu-şi inima bătând cu putere. Dacă Chase ar şti, ar privi-o şi mai nemilos decât o face în acest moment, şi nu poate să rişte să piardă tot ceea ce este mai important pentru ea.

-Ai mai lucrat în domeniul ăsta, cel puţin asta scrie aici.

-Da, în New York...

-Ce te-a făcut să te întorci, Rachel?

-Asta e o întrebare cuprinsă în interviu? întreabă ea, neputându-se abţine.

-Doar răspunde-mi, îi spune hotărât, punând dosarul pe birou, de parcă oricum nu i-ar fi de niciun folos.

-M-am întors fiindcă aici e acasă. Aici am copilărit, aici mi-am petrecut aproape întreaga viaţă şi ştiam că mă voi întoarce într-o zi.

-Şi tot aici s-au întâmplat şi alte lucruri importante pentru tine, nu-i aşa? o întreabă el, privind-o cu seriozitate. Când o văzuse ultima dată, Rachel avea optsprezece ani şi era mai slabă, avea o bunătate şi o inocenţă care, la un moment dat, îl atrăseseră ca un magnet. Pe atunci avea părul mai scurt, şaten, iar acum îl avea lung, pe toată lungimea spatelui. Se schimbase. Nu se compara cu femeia pe care o vedea acum în faţa lui, una mai rece şi calculată, care îl privea cu răceală.

-În ceea ce priveşte abilităţile mele, pot să spun că... zice Rachel rapid. Încearcă să-i distragă atenţia de la tot ce ştia că înseamnă cuvintele acelea pentru amândoi.

-Poţi să te opreşti. Te anunţ ce am decis în zilele următoare, îi spune el şi ia din nou dosarul în mână, studiindu-l cu interes disimulat.

Rachel îl priveşte curioasă, în timp ce se ridică de pe scaun.

-O zi bună, domnule Burke! spune luându-şi geanta în mână.

-Rachel...

-Da?

-Cred că ne cunoaştem prea bine pentru ca eu să fiu domnule Burke pentru tine... aş prefera să-mi spui Chase, zice, aţintindu-şi privirea asupra ei.

-Bine, Chase... la revedere! răspunde ea, numai pentru a spune ceva, deşi îi vine să iasă trântind uşa, fiindcă el îndrăznise să facă aluzia aceea. Dar fiindcă ştie că trebuie să se comporte cât mai natural cu putinţă, a spus, totuşi, ceva. Îl mai aude salutând-o, chiar înainte să deschidă uşa şi să plece în viteză de acolo. Se îndreaptă spre ieşire ca şi când ar fi primit un bilet spre libertate, gândindu-se că se simte ca şi când tocmai fusese aruncată în groapa cu şerpi. Nu are decât două opţiuni: fie Chase îi spune că nu era acceptată pentru postul de secretară, iar asta înseamnă alte căutări, fie este de acord cu angajarea ei, iar în cazul acela nu poate decât să spere că Chase o va trata într-un mod uman. Până la urmă, nu ea este cea vinovată de felul în care au decurs lucrurile cu doi ani în urmă. Ea nu făcuse altceva decât să-i acorde încrederea şi iubirea ei, iar el îi înşelase aşteptările în cel mai urât mod cu putinţă.

Privindu-şi copilul dormind în pătuţ, Rachel se simte copleşită de dragoste. Fiinţa aceea mică şi delicată este o parte din ea, chiar dacă fizic seamănă atât de bine cu tatăl lui. Când îl priveşte, are impresia că îl are în faţa ei pe Chase

în miniatură: ochii lui căprui, părul blond... până şi zâmbetul îi aduce aminte de el în fiecare zi. Leon este cea mai importantă persoană din viaţa ei şi îl iubeşte enorm. Este centrul existenţei sale. Nu mai poate să conceapă viaţa fără băieţelul ei care îi înseninează sufletul zi de zi. Îşi strânge mai bine cardiganul lung şi încearcă să nu plângă, să nu-l trezească. Îşi şterge cu discreţie lacrimile, amintindu-şi de divorţul părinţilor ei, dar şi de reacţia acestora la aflarea veştii despre sarcina ei, în urmă cu doi ani. Îşi revede în minte părinţii, certându-se şi acuzându-se reciproc că nu au educat-o cum trebuie. Râuri de lacrimi îi curg pe obraji, amintindu-şi cum încercau să o convingă să renunţe la sarcină, în loc să o sprijine, aşa cum ar fi simţit ea nevoia. Dacă nu ar fi avut ajutorul bunicii ei, probabil ar fi ajuns pe străzi, ducând o viaţă mai mult decât grea. Îi era mai mult decât recunoscătoare, fiindcă avusese grijă de ea în timpul sarcinii, cât timp au locuit împreună la New York, acolo unde bunica ei avea un apartament. La vremea aceea, Sharon, o femeie încă plină de viaţă, se ocupase de ea şi de copil cu o dragoste ce întrecea grija părintească.

O luase din Detroit şi o dusese la New York, departe de acuzaţiile părinţilor ei, spunându-i că acasă nu era locul potrivit pentru creşterea armonioasă a unui copil, spre uşurarea părinţilor

ei, care o vedeau doar ca pe o povară. Aceştia s-au separat, alungând-o pe Rachel din vieţile lor, care oricum nu prea simţise iubirea lor nici în copilărie sau în adolescenţă, însă ruptura de ei nu îi făcuse plăcere. Erau totuşi părinţii ei şi ar fi vrut ca lucrurile să stea cu totul altfel.

Din păcate, a rămas singură, bunica ei murise recent, iar ea a revenit acasă pentru a intra în posesia moştenirii pe care i-o lăsase. Casa în care locuieşte de o săptămână îi fusese lăsată prin testament şi nu poate decât să se bucure că are un cămin pentru ea şi pentru copil.

Rachel închide ochii, încercând să se liniştească. Merge apoi în bucătărie, acolo unde şi-a pregătit micul dejun, şi se uită la ceas. Au trecut deja trei zile de când a vorbit cu Chase şi încă nu a primit niciun semn de la el. Asta nu e nicio noutate, având în vedere trecutul... se aşază la masă, mâncând încet, dar fără poftă. Trebuie să îşi găsească o slujbă, şi asta cât mai repede. Economiile ei şi banii rămaşi de la bunica încep să se termine şi trebuie să găsească o soluţie. Vrea atât de mult să fie o mamă bună, exact aşa cum îşi dorea să fie iubită de părinţii ei, de care nu mai ştie nimic. Simte o strângere de inimă gândindu-se la toate acele lucruri, dar din clipa în care ei o alungaseră din vieţile lor, Rachel şi-a promis că va face acelaşi lucru. Îşi aminteşte şi

sentimentele confuze care au încercat-o în urmă cu doar şase luni, când a aflat de la nişte rude că mama ei renunţase la viaţă, aruncându-se în râul care traversează oraşul, Detroit River. Bunica ei abia o convinsese să meargă la aşa-zisa ceremonie searbădă care avea loc înainte de înmormântarea mamei sale. Tatăl ei, Niels Stevens, nici nu a fost prezent, deşi fusese anunţat. Au fost doar Rachel, bunica ei şi câteva rude foarte apropiate. Îşi aminteşte cum şi-a ţinut copilul în braţe pe tot parcursul acelei slujbe scurte, jurându-şi că Leon nu va cunoaşte o tristeţe şi o viaţă asemănătoare cu cea pe care o trăise ea, lipsită de iubirea părintească şi marcată de vorbele răutăcioase ale colegilor de la şcoală, vorbe referitoare la situaţia ei familială, dar şi la situaţia materială precară. În anii aceia de liceu, Rachel îşi găsise consolarea în cărţi, în şcoală şi în singura prietenă pe care o avea, prietenă pe care a avut bucuria să o revadă când s-a întors în oraşul ei natal şi care o ajuta să aibă grijă de Leon, când ea mergea la interviuri pentru diverse slujbe. Melania îi era de mare ajutor, iar faptul că s-au revăzut după doi ani parcă nici nu conta. Era ca şi când nu s-ar fi văzut de două zile. O singură persoană îi atrăsese atenţia în urmă cu mai bine de doi ani, prin bunătatea şi umanitatea cu care o tratase, lucruri care o făcuseră să îi cedeze atât de uşor, după şase luni de întâlniri, de promisiuni şi de

cuvinte frumoase: Chase Burke, blestemul vieţii sale, blestem care o urmăreşte cu încăpăţânare şi în prezent.

Îşi amintea că era atât de cuminte şi de serioasă până să îl întâlnească. O cucerise cu felul în care se purta cu ea, atât de diferit faţă de felul în care se purtau în primul rând părinţii ei, şi mai apoi cei din jur. Fusese privată de atâtea lucruri frumoase, încât, la vremea aceea, găsise în Chase atenţia şi afecţiunea la care visase dintotdeauna. L-a cunoscut când ea era la liceu, iar el era student, şi chiar dacă era unul dintre cei mai apreciaţi studenţi, nu o privise cu aroganţă sau cu răutate, ci se purtase mereu politicos, făcând ca în inima ei să se formeze sentimentele acelea frumoase şi unice, numai pentru el. Mai bine de trei luni încercase să o convingă să iasă cu el, însă ea se lăsa greu convinsă, atât din cauza neîncrederii, cât şi din cauza opiniilor negative ale celorlalţi referitoare la familia ei. Când Chase i-a spus că nu îl interesează ce cred ceilalţi, reticenţa ei a început să dispară, făcând loc curiozităţii şi sentimentelor frumoase, chiar dacă Chase şi ea făceau parte din două lumi atât de diferite. În timp ce tatăl ei muncea pe unde reuşea şi era mai mereu beat, mama ei se ocupa de casă şi de ea într-un stil propriu, luându-i apărarea soţului chiar şi când o bătea şi îi oferea tot atâta

afecţiune fiicei sale cât i-ar fi oferit şi unui străin.

Rachel pune farfuria deoparte. Nu mai poate să mănânce, nu când amintirile o urmăresc din nou. Tatăl ei obişnuia să fie violent cu mama ei, dar şi cu ea, fără motiv. Îşi aminteşte de loviturile primite când aflase că fiica lui se întâlnea cu Chase, dar şi de ziua în care Chase discutase atât de aprins cu tatăl ei pe tema asta, încât totul se putea sfârşi urât, dacă nu interveneau nişte vecini să îi despartă. Chase plecase cu greu din casa ei, privind-o rugător şi compătimitor. Chase a devenit în scurt timp eroul ei, iar ceea ce simţea pentru el începea să depăşească graniţele unei prietenii frumoase. Îi vine în minte felul în care Chase îi sărutase vânătăile în ziua următoare, făcându-i durerea mai suportabilă. În ziua aceea, a reuşit să plece de acasă sub pretextul că merge la Melania. S-a întâlnit cu Chase în pădure, lângă lac şi a rămas alături de el întreaga noapte. Fusese noaptea pierzaniei, noaptea în care devenise femeie, nebănuind cât de mult o vor costa acele momente de plăcere infinită pe care le simţise în braţele lui Chase. Nu a mai permis nimănui după aceea să se apropie de ea aşa cum i-a permis lui Chase.

Ea inspiră adânc, lăsând memoria să îi fie invadată de amintirile dulci-amare pe care Chase i le lăsase în suflet. O moştenire atât de

frumoasă, dar şi atât de crudă... îşi imaginase atâtea lucruri frumoase în legătură cu ei doi. Visa să fie împreună pentru toată viaţa, să se căsătorească şi să fie fericiţi, aşa cum îi promisese el în noaptea în care a făcut-o a lui.

Deschide ochii, nevrând să se lase furată de amintirea acelei nopţi, una în care pierduse totul, dar în acelaşi timp câştigase totul, fiindcă Leon era totul al ei. Încercase atât de mult să-l uite şi să-l urască pentru ce îi făcuse şi aproape că reuşise să se împace cu ea însăşi. Până în urmă cu trei zile, când l-a revăzut pe cel care îi transformase viaţa în cel mai oribil coşmar posibil.

Câteva minute mai târziu, Rachel citeşte o carte, întinsă pe canapea, când aude soneria. Se uită pe vizor şi, când vede că e Chase, îngheaţă. Merge repede să închidă uşa care dă spre camera copilului, apoi deschide uşa de la intrare, încercând să fie puternică. Aşa trebuie să fie când vine vorba despre Chase Burke: puternică şi rece. Îşi datorează acest lucru sieşi, dar şi lui Leon.

-Bună, Rachel! Scuze că apar aşa, neanunţat, dar am vrut să vorbesc personal cu tine, îi spune Chase privind-o cu atenţie. Ţine un dosar în mână.

Rachel îşi înghite cuvintele dure pe care vrea să i le spună, amintindu-şi că nu trebuie să îl lase să o vadă afectată de prezenţa lui.

-Bună, Chase... dacă mă sunai, veneam la birou. De unde ştii unde locuiesc?

-Din CV, o lămureşte el, având un zâmbet în colţul buzelor care o face să îşi simtă inima bătând mai repede. Mă laşi să intru sau ai de gând să mă ţii aici, afară? o întreabă Chase, privind-o insinuant.

Rachel nu răspunde la aluzia lui subtilă, însă lasă uşa deschisă şi merge spre canapea, conştientă că el o urmează. Îl priveşte aşezându-se lângă ea. Îi invadează spaţiul personal, iar asta nu îi convine.

-Ce se întâmplă? îl întreabă, stăpânindu-şi impulsul de a se trage câţiva centimetri mai departe de el. Nu vrea să se lase intimidată de prezenţa lui impunătoare, cuceritoare şi masculină.

-Am studiat dosarul tău şi în urma unei analize atente, am decis că se cuvine să îţi acord o şansă. Începând de mâine, te poţi prezenta la birou. Dacă ai întrebări, le aştept, îi spune Chase, lipindu-şi uşor piciorul de al ei. O priveşte şi se simte tot mai surprins de vulnerabilitatea din ochii ei, dar şi de răceala detaşată cu care îl tratează. Arată atât de natural, îmbrăcată în pantalonii lungi, lejeri şi purtând bluza tricotată care îi scoate în evidenţă rotunjimile apetisante

ale corpului. Reacţia fizică pe care o are la vederea ei îl înfurie. Ea nu merită nici măcar atât din partea lui. Nu după ce îi făcuse.

Rachel deschide gura să-i răspundă, însă se opreşte în clipa în care vede că Chase stă cu spatele la o fotografie care o înfăţişează alături de Leon.

-Nu am nicio întrebare, Chase, spune ea, luându-i dosarul din mână. Se ridică şi merge în spatele lui, cu inima bătându-i nebuneşte.

-Vrei să-l păstrezi? o întreabă, nedumerit.

-Dacă se poate... sau dacă nu, ţi-l înapoiez mâine, spune Rachel şi se postează în faţa lui, în timp ce întoarce fotografia şi o acoperă cu dosarul, tuşind între timp, pentru a masca zgomotul făcut de rama fotografiei.

-Bine. Ai ceva timp liber acum?

-Nu. De ce? îl întreabă Rachel, venind înapoi şi având grijă să lase o oarecare distanţă între ei.

-Voiam să mai vorbim, să ne amintim de vremurile trecute. Ce spui?

-Nu cred că e o idee bună, dar îţi mulţumesc că te-ai gândit să îmi acorzi postul. Încerc să găsesc ceva încă de când m-am întors acasă, dar până acum nu am reuşit.

-Cum ai aflat de slujba asta? E doar o întâmplare faptul că acum trei zile ai apărut în biroul meu? o întreabă el neîncrezător.

-Da, este. Informaţia apare la bursa locurilor de muncă, în ziarul local, dar nu m-am gândit

că e vorba despre compania familiei tale, a ta, adică.

-Nu ai fi venit dacă ştiai, nu?

-Cred că nu... spune ea ezitând, privind în altă direcţie.

-Nu-i nimic, avem timp să discutăm despre asta. Oricum, trebuie să recunoşti că e ceva ciudat cu destinul. Să ne aducă din nou împreună, în acelaşi oraş... cred că e mai încăpăţânat decât noi, îi spune el, zâmbindu-i.

Rachel înghite în sec, ştiind că el are dreptate.

-Ei bine, eu trebuie să ies până afară, aştept pe cineva, aşa că dacă ţi-ai încheiat vizita... îi zice, ridicându-se în picioare.

-Am înţeles. Rachel Stevens, ai cumva o întâlnire romantică? Vezi să nu-l laşi să aştepte... o sfătuieşte Chase, ridicându-se, la rândul lui, de pe canapea.

Rachel se uită în altă parte, decisă să îi ignore remarca. Când aude plânsul lui Leon, panica pune stăpânire pe ea. Copilul ei cuminte şi-a găsit să plângă tocmai atunci.

-Trebuie să pleci, Chase. Acum, îi spune ea, sperând să îl convingă.

-Ce a fost asta? întreabă, surprins.

-Nimic, îi spune ea, cu glasul tremurând. Trebuie să se stăpânească sau altfel va avea de pierdut.

-Asta nu se poate numi nimic, Rachel. De ce se aude plânsul unui copil în casa ta? Ai spus că

nu ai copii... îi zice el, îngustându-şi privirea.

-Aşa e, nu am. E doar copilul unei prietene. M-a rugat să am grijă de el cât e la cumpărături, îi explică, apoi intră în cameră şi îl ia pe Leon în braţe, încercând să îl liniştească. E conştientă că el a urmat-o şi că tremură din toate încheieturile.

Chase intră în cameră, observând jucăriile şi toate celelalte elemente care compun decorul unei camere pentru copii. Mai văzuse pe un dulap o fotografie cu Rachel şi băieţelul din braţele ei. Presimţirea sumbră care i se strecoară în minte îl face să nu mai gândească raţional. Ori Rachel spune adevărul şi totul e doar o exagerare a imaginaţiei lui bogate, ori minte, lucru la care nici nu vrea să se gândească...

-Din câte ştiam eu, singura ta prietenă e Melania, iar ea nu are copii. Numai dacă nu ţi-ai făcut şi alte prietene între timp, ceea ce nu m-ar mira, doar stabilitatea nu e punctul tău forte.

-Ai dreptate, Chase. Nu e copilul Melaniei, e al altei prietene, pe care am cunoscut-o de curând. E doar o favoare şi nu trebuie să mă justific atât, spune Rachel, simţindu-se tot mai agitată când îl vede că se apropie de ea.

-E un copil frumos! Se pare că ai ceva talent la treaba asta, s-a liniştit imediat când l-ai luat în braţe.

Rachel inspiră adânc. Pare că i-a crezut

explicaţiile, căci îi zâmbeşte celui mic cu tandreţe. Inima i se strânge când vede că Chase începe să mângâie copilul pe cap. Nu se aştepta la o asemenea dovadă de afecţiune din partea lui, faţă de un copil necunoscut. Face un efort să se stăpânească, să nu facă nişte paşi în spate şi să îl ferească pe Leon de atingerea lui. Îl pune înapoi în pat aproape imediat, totuşi, simţind că nu mai suportă tensiunea din interiorul ei.

-Poţi să-mi aduci un pahar cu apă, Rachel, te rog? o întreabă, privind-o încontinuu.

-Da, dar nu ar fi mai bine să aştepţi dincolo? Copilul trebuie să doarmă şi ar putea fi deranjat de zgomotele din jurul lui... îi zice ea, încercând cu tot dinadinsul să-l scoată de acolo.

-Aştept aici, nu fac zgomot, îi răspunde el, privind-o cu atenţie.

Rachel pleacă, iar el se apropie de patul copilului, privindu-l concentrat. Are sentimentul ciudat că îi vine să-l ia în braţe. Asta e neobişnuit, având în vedere că nu are o atracţie spre copii sau oricum, nu e în fiecare zi atât de aproape de unul. Sentimentul cu totul nou şi ciudat care îl cuprinde nu dispare nici când Rachel se întoarce cu paharul cu apă.

-Drăguţ copil, îi spune el în şoaptă, făcând-o să tresară, venind în spatele ei când Rachel se apropie instinctiv de pătuţ.

-Ar trebui să pleci. Mă cam grăbesc, ştii cum e... îi zice ea, întorcându-se brusc spre el şi

sprijinindu-se de barele pătuţului.

-Cum reuşeşti să ieşi din casă, dacă trebuie să ai grijă de micuţul ăsta?

-Nu plec departe. Mă duc doar până afară să îl întâmpin. Tu ai înţeles greşit.

-Pot să îl cunosc şi eu? o întreabă el tot în şoaptă, aproape lipindu-şi buzele de urechea ei.

Rachel îşi pune mâinile pe umerii lui, împingându-l uşor.

-Nu. Te rog, doar pleacă, nu vreau să te găsească aici.

-Dar nu e nicio problemă, doar sunt şeful tău, nu-i aşa? spune Chase, luându-i mâinile de pe el, ţinându-le câteva secunde în plus, înainte de a i le elibera, spre disperarea femeii din faţa lui, care îl priveşte cu nervozitate.

-E cam gelos... sunt sigură că înţelegi... îi zice ea zâmbind, încercând să pară cât mai credibilă. Se îndreaptă spre ieşire, făcându-l să o urmeze.

-Dacă eram în locul lui şi eu aş fi fost la fel... îţi doresc să ai o zi frumoasă, Rachel. Ne vedem mâine la birou. Mă întreb oare câte surprize mai am de descoperit în privinţa ta... îi spune Chase, apoi iese şi se îndreaptă spre maşină. Pleacă în viteză spre birou, conştient de durerea bruscă de cap care l-a cuprins.

Rachel aşteaptă în prag să plece, tocmai ca să pară că aşteaptă pe cineva. Când vede că maşina demarează în viteză, închide uşa, se lipeşte de

ea şi răsuflă uşurată. De data asta a scăpat cu bine, însă nu ştie cât timp o va mai putea ţine aşa. De fapt, e uşor, se gândeşte ea, încercând să se relaxeze. Nu trebuie decât să evite ca Chase să o mai viziteze astfel şi totul va fi în ordine. Speră ca improvizaţia ei cu iubitul imaginar să o salveze de ceea ce văzuse arzând în privirea lui mai devreme. Fusese pe punctul de a-l trage pe Leon de lângă Chase când l-a văzut mângâindu-l, dar băieţelul îl privise liniştit, ca şi când Chase nu ar fi fost vreun intrus.

Rachel merge la bucătărie să bea un pahar mare cu apă. Simte nevoia, după ce-a trăit mai devreme. Ticălosul! Se mai şi apropiase de ea în felul ăla, ca şi când ar fi vrut să-i arate că încă mai are putere asupra ei. Va avea ea grijă să îi demonstreze că nu e deloc aşa. Ea nu mai este tânăra naivă de acum doi ani, iar el nu îşi poate permite lucrurile alea faţă de ea

Capitolul II

Rachel se află deja la birou, când Chase deschide uşa şi intră grăbit în firmă.

-Bună dimineaţa, Rachel! Ai venit mai devreme, cu un sfert de oră chiar... îi spune el cu un zâmbet fugar.

-Bună dimineaţa, domnule Burke! Am venit

mai repede să mă obişnuiesc cu locul... răspunde ea, privindu-l cât mai detaşată cu putinţă şi reţinându-şi zâmbetul. Chase e impecabil în costumul negru, însă arată puţin agitat şi are părul ciufulit din cauza vântului de afară, ceea ce îi dă un aer aproape adolescentin.

Chase se opreşte în faţa biroului său, privind-o cu atenţie.

-Serios, acum? Chiar ai de gând să continui să îmi spui domnule Burke? Parcă ţi-am zis să nu mai faci asta.

-Am crezut că preferi să îţi vorbesc formal... zice Rachel, justificându-se, în timp ce se foieşte uşor pe scaun.

-Nici ceilalţi colegi nu îmi vorbesc formal, nu am nevoie de formalisme, de ce ai face-o tu? o întreabă el, deschizând apoi uşa şi intrând în biroul lui, fără să aştepte vreun răspuns.

Rachel ridică întrebătoare o sprânceană şi-şi vede mai departe de treabă. Scria nişte e-mail-uri, când Chase intră din nou în biroul ei.

-Ai nevoie de ceva? îl întreabă ea, ridicându-şi ochii din monitor.

-Am vrut doar să te anunţ că azi avem o zi mai plină. Avem un control din partea unei firme de audit, însă va trece repede. Voiam doar să te rog să pregăteşti trei cafele şi să le aduci în biroul meu.

-Aşa voi face. Cei care vor veni mă verifică şi pe mine? E ceva ce trebuie să pregătesc în

mod special? întreabă Rachel, simţindu-se puţin agitată, însă îşi spune că e doar din cauza auditului, nu şi din cauza lui Chase, care se află chiar în faţa biroului ei. Doar îşi repetase de atâtea ori că nu are voie să se simtă emoţionată în preajma lui.

-Nu-ţi face griji, actele sunt în biroul meu şi eu sunt cel care va vorbi cu ei, îi răspunde Chase pe un ton mai relaxat. Apropo, îţi stă bine în costumul ăsta... cum a fost la întâlnire, ieri?

-Bine, mulţumesc, dar nu cred că e cazul ca tu, ca şef al meu, să mă întrebi lucruri personale, îi zice Rachel fulgerându-l cu privirea, neputându-se abţine. El nu are dreptul să îi vorbească astfel.

-Nu făceam decât să mă preocup de binele angajatei mele, îi spune Chase şi o priveşte inocent, zâmbind la vederea fulgerelor din ochii ei.

-Aşa procedezi cu toţi angajaţii? îl întreabă ea, ridicându-se în picioare şi măsurându-l din priviri. Nu ştie cât mai rezistă să afişeze masca rece a politeţii în faţa lui, când de fapt îi vine să-i spună câteva... sau să fugă, poate... e atât de confuză uneori...

-Da. Zâmbeşte, Rachel, eşti prea tensionată... îi spune el, zâmbindu-i în modul acela irezistibil, după care intră din nou în biroul lui.

Rachel se aşază, încrucişându-şi braţele, şi stă aşa timp de câteva secunde. Este sigură că

Chase nu voia decât să o destabilizeze emoţional şi nu are de gând să-l lase să-i facă asta. Se uită apoi repede la telefon, îi trimite un mesaj Melaniei, s-o întrebe dacă totul este în regulă cu Leon. Nu se poate abţine. De fiecare dată când nu e lângă el, i se face dor de băieţelul ei frumos şi dulce. Îşi aminteşte că Melania se amuză de multe ori pe seama ei pe tema asta, însă o şi înţelege. Este normal să se intereseze de copilul ei, doar el îi oferă dragostea necondiţionată la care a visat dintotdeauna.

-Ia te uită, să înţeleg că tu eşti noua achiziţie a lui Chase?

Rachel este întreruptă din gândurile ei de vocea masculină şi senzuală a bărbatului atrăgător, înalt şi brunet care se oprise în faţa biroului ei, studiind-o cu un interes vădit.

-Eu sunt noua secretară, Rachel Stevens, se prezintă ea întinzându-i mâna, adoptând un ton cât mai serios. Nu vrea să fie luată drept ce nu e, ci doreşte să inspire seriozitate şi eficienţă.

-Relaxează-te, Rachel! Nu sunt de la firma de audit. Sunt Duncan James, contabilul şi prietenul cel mai bun al lui Chase, o lămureşte el, strângându-i uşor mâna moale, caldă şi feminină.

Rachel e pe cale să-i spună că acum doi ani, Chase avea alt prieten foarte bun, dar se abţine. Nu e treaba ei să facă astfel de comentarii.

-Mă bucur să vă cunosc, domnule James. Doriţi să-l anunţ pe C... domnul Burke că vreţi să îl vedeţi? îl întreabă, aşezându-se.

-Te rog, nu-mi spune domnule James, nu fi atât de politicoasă, nu sunt de acord cu formalismele astea inutile. Da, te rog să îl anunţi pe Chase şi scuze pentru mai devreme, eu sunt mai glumeţ din fire, se scuză el, zâmbindu-i.

-E-n ordine, răspunde Rachel, gândindu-se că nu mai văzuse până atunci un contabil care să arate atât de bine. Apasă apoi butonul telefonului, anunţând vizita lui Duncan.

-Lasă-l să intre, Rachel! Mulţumesc, adaugă Chase cu amabilitate.

Rachel îi face semn lui Duncan că poate să intre, după care se concentrează din nou asupra activităţii ei, ignorând sentimentul pe care i-l trezise vocea lui Chase, chiar şi prin intermediul telefonului. În mod sigur, trebuie să înceteze cu fâstâceala şi cu nervozitatea pe care i le provoacă el. Are lucruri mai importante de făcut şi nu poate să uite atât de uşor trădarea lui. A avut doi ani la dispoziţie să îl urască şi tot ce trebuie să facă e să continue în aceeaşi direcţie.

-Bună ziua! Eu sunt Isabelle Gibbs, mă ocup de personalul din această firmă. Să înţeleg că Chase s-a hotărât să vă acorde o şansă şi să vă angajeze?

Rachel s-a ridicat din nou, să se prezinte. Observă privirea superioară a femeii. Nu poate nega că Isabelle este atrăgătoare: blondă, înaltă, cu trăsături frumoase, accentuate de rujul roşu şi cu o privire dominatoare, care nu admite contraziceri. Rochia tricotată şi decoltată pe care o poartă îi pune atât de bine trupul în valoare, încât Rachel se simte simplă şi ştearsă în comparaţie cu Isabelle, la fel ca în liceu, când sentimentul de inferioritate era mult mai puternic decât acum.

-Bună ziua! Într-adevăr, eu sunt Rachel Stevens, noua secretară a lui Chase, spune, dând mâna cu Isabelle.

-Chase? întreabă Isabelle, ridicând o sprânceană.

-El mi-a cerut să îi spun astfel, spune Rachel, aşezându-se din nou.

-Aha... secretara care a fost înaintea ta, doamna Perkins, era o femeie în vârstă, care ştia să îşi facă treaba. Nu pot decât să sper că te vei dovedi la fel de eficientă. Permite-mi să-ţi dau un sfat în privinţa lui Chase: nu-l lăsa să te atragă în jocul lui seducător, aşa cum au păţit-o atâtea alte secretare, care au sfârşit prin a fi doar un alt nume pe lunga lui listă de cuceriri. Desigur, numai doamna Perkins a fost exclusă de pe listă, din cauza vârstei, însă tu eşti tânără, iar ăsta poate fi un dezavantaj... oricum, mă bucur să te cunosc şi îţi doresc o şedere

îndelungată şi eficientă aici. Avem nevoie de oameni competenţi, nu de tinere visătoare care pot cădea foarte uşor în mrejele lui Chase, spune Isabelle, încheindu-şi discursul cu seriozitate. Te rog, anunţă-l pe Chase că îl caut, adaugă, privind-o cu un aer uşor dispreţuitor.

-Am înţeles, spune Rachel, făcând întocmai. Răsuflă uşurată când Isabelle intră în biroul lui Chase. Nu ştie cum să interpreteze cuvintele Isabellei, însă în mod sigur ştie că trebuie să evite să o supere cu ceva. Pare o femeie puternică, gata de orice pentru a-şi asigura interesul. Nu poate să nu se întrebe care este interesul acelei femei în legătură cu Chase, însă abandonează repede gândul, repetându-şi că nu e treaba ei.

Câteva minute mai târziu, Rachel îi întâmpină pe cei de la firma de audit, după care îi invită în biroul lui Chase. Îşi caută apoi ceva de făcut, xeroxând nişte documente pe care va trebui să i le predea lui Chase când va fi singur în birou, după cum îi spusese.

După o vreme, controlul se sfârşeşte, iar Isabelle şi Duncan ies din biroul lui Chase, Rachel îi duce actele cerute. Bate uşor la uşă, iar când îi aude vocea, intră şi pune actele pe birou.

-Pot să ştiu cum a fost? întreabă curioasă. Stă în picioare, în faţa biroului, în timp ce îl priveşte

cum îşi desface uşor nodul de la cravată, părând încordat.

-Desigur. A fost bine. Chestiile astea se întâmplă cam o dată sau de două ori pe an, dar sunt obligatorii şi importante, spune el în timp ce îşi dezbracă sacoul şi-l pune pe spătarul scaunului.

-Mai ai nevoie de ceva sau pot să plec? îl întreabă, simţind brusc nevoia să bea un pahar cu apă.

-Nu, poţi pleca! îi răspunde Chase serios. De fapt, ar mai fi ceva... adaugă, privind-o cu o expresie nedefinită.

-Da?

-Cum îi cheamă?

-Pe cine?

-Pe băieţelul prietenei tale şi pe iubitul tău, zice Chase, privind-o cu atenţie.

-De ce întrebi? răspunde ea, încrucişându-şi braţele.

-Nu trebuie să fii atât de defensivă. Întreb din curiozitate şi fiindcă vreau să ştiu ce nume să trec pe invitaţiile pentru petrecerea de săptămâna viitoare. E petrecerea anuală de Crăciun a firmei, la care participă toţi angajaţii. Aceştia pot veni însoţiţi, o lămureşte el.

-Nu va fi nevoie, eu nu vin. Am alte planuri, spune Rachel, vrând să evite să petreacă în preajma lui mai mult timp decât e necesar.

-Poate te mai gândeşti. Oricum, revenind la

numele celui mic...

-Îl cheamă Leon, zice ea, încercând să își ascundă emoția care o străbate.

-Frumos nume, spune Chase, zâmbind ușor. Dacă nu aș ști adevărul, aș spune că Leon seamănă cu tine... o seară bună, Rachel! Vrei să te conduc acasă sau te așteaptă iubitul tău?

-Nu seamănă și nu vreau să mă conduci acasă. În schimb, vreau să renunți la curiozitățile în privința mea. O seară bună! îi zice Rachel cu vocea tremurând și iese din birou ca o furtună, văzându-i zâmbetul întipărit pe chip. Își ia apoi geanta și pleacă la mașină, demarând în viteză. Simte furia cuprinzând-o în ghearele ei nemiloase. Dacă așa s-a simțit în prima zi de lucru, cum urmau să decurgă lucrurile în zilele următoare, s-a gândit ea, strângând volanul în mâini. Numai când se uita la ea, Chase o făcea să se simtă expusă, iar asta nu e bine deloc.

Odată ajunsă acasă, Rachel își strânge băiețelul în brațe, găsindu-și liniștea în gestul acela.

-Se vede că ți-a fost dor de el, spune Melania, zâmbind în timp ce îi privea.

-Așa e, îi răspunde Rachel, așezându-se pe un scaun și ținându-și fiul în brațe. Îl sărută apoi pe frunte și zâmbește când el gângurește și întinde mânuțele către ea.

-Rachel, trebuie să te întreb... cum a fost azi, ce ai simţit când l-ai revăzut pe Chase? întreabă Melania, curioasă. Nici măcar ea nu cunoştea toată povestea dintre cei doi, însă ştia ce însemnase el pentru prietena ei.

-Melania... eşti prietena mea şi ştii că te ador, dar nu-mi schimba starea pe care o am acum, când îl ţin pe frumosul ăsta în braţe, răspunde Rachel, privind-o serioasă.

-Trebuie să vorbim despre asta, Rachel. Nu ai idee cât de mult te-a căutat după...

-Melania, vorbesc serios. Nu vreau să aud nimic. Chase Burke face parte din trecut şi acolo va rămâne, spune, încruntată.

-Dacă spui tu...

-Asta spun. Nu mai vreau să aud numele ăsta. Mi-a ajuns. Îl văd destul în orele în care trebuie să lucrez, nu mai trebuie să-i aud numele şi aici, acasă.

-Bine... plec acum, înainte să te uiţi şi mai urât la mine. Glumesc, plec fiindcă oricum e timpul să merg acasă. Să ai grijă de tine, de voi, Rachel, spune Melania, îmbrăţişând-o atât cât putea, având în vedere că Leon se afla între ele.

-Mulţumesc pentru tot, Melania! O seară bună şi ţie! Ne vedem mâine! îi răspunde Rachel, conducând-o la uşă.

Apoi, Rachel îl aşază pe Leon în scaunul înalt pe care îl foloseşte când îl hrăneşte lângă ea, la

masă. Îi dă să mănânce, după care mănâncă şi ea. Îl duce în pătuţ, apoi merge să facă duş, sperând să se mai relaxeze după ziua aceea încărcată. Merge în camera lui Leon, îl ia în braţe şi îl culcă lângă ea. Îi place să doarmă alături de el. Nu se simte bine să îl lase în camera lui, singur. Este atât de norocoasă, băieţelul e un copil foarte cuminte în general, şi nu prea plânge, mai ales noaptea, aşa că poate să doarmă liniştită. Dacă ar fi fost la fel de cuminte şi ieri, ar fi evitat să se afle acele câteva minute în aceeaşi încăpere cu Chase. Şi acum încă îşi mai aminteşte cum îi bătuse inima când Chase l-a mângâiat uşor pe frunte, fără să ştie adevărul. Nici nu poate să se gândească la ce s-ar întâmpla dacă el i-ar afla vreodată secretul. Leon este doar al ei şi nimeni nu putea schimba asta, se gândeşte, îmbrăţişându-l.

Capitolul III

În ziua următoare, Rachel se afla la birou, scriind un document pe computer, când vocea lui Duncan o face să-şi ridice ochii din ecran.

-Rachel, mai ia o pauză, nu mai munci atât! îi spune el zâmbind.

-Mi-e bine aşa, mulţumesc! răspunde ea, surâzând, după care începe să-şi plimbe din nou degetele pe tastatură.

-Hai să luăm prânzul împreună! Mai trebuie

să şi mâncăm, nu-i aşa?

-Eu... de ce nu mergi cu Chase, doar sunteţi prieteni, zice ea ezitând.

-Chase e ocupat! Haide, nu vreau să mănânc singur... şi o priveşte rugător.

Rachel vrea să îl refuze, însă, văzând expresia de pe chipul lui Duncan, se mai îmblânzeşte. În fond, este colegul ei, nu face nimic rău dacă merge la masă cu el. Pare un băiat de treabă, cum îi place ei să spună despre cei care îi fac o impresie bună.

-Să mergem, atunci! O femeie mai trebuie să şi mănânce... răspunde ea, ridicându-se de pe scaun şi mergând spre ieşire.

-Îmi place cum gândeşti! îi spune Duncan zâmbitor, şi îşi pune o mână în jurul taliei ei până la ieşire, după care, simţindu-i încordarea, şi-o retrage.

În scurt timp, sunt deja la masă şi savurează preparatele gustoase din micul restaurant din apropierea firmei.

-Lucrezi de mult timp aici? îl întreabă Rachel curioasă.

-De câţiva ani, oricum, dinainte ca Chase să preia conducerea firmei. Îmi place ce fac, dar şi mediul de lucru şi colegii. Chase ne tratează pe toţi ca pe nişte prieteni, iar noi apreciem asta.

-Ce poţi să îmi spui despre Lewis Howles,

celălalt prieten foarte bun al lui Chase? Sper că nu te deranjează că întreb...

-Deloc. Este inginer urbanist şi desigur că lucrează cu noi, însă momentan e plecat cu treabă. Îl cunoşti de mult timp?

-Da, oarecum! Ştiu doar că el şi Chase se înţelegeau foarte bine... mai spune Rachel, aducându-şi aminte cu drag de Lewis.

-Da, aşa e! Şi acum se înţeleg. De multe ori râdem toţi trei de faptul că eu şi Chase suntem burlacii trioului nostru. Lewis e singurul căsătorit dintre noi. Are o soţie foarte drăguţă şi se vede că se înţeleg foarte bine, sunt un cuplu reuşit, zice Duncan zâmbind.

-Asta e foarte bine, dar eu credeam că Chase e căsătorit! Acum doi ani era logodit, de asta spun, zice Rachel, amintindu-şi de suferinţa prin care a trecut când aflase.

-Înseamnă că nu vorbim despre acelaşi Chase. Cel pe care îl ştiu eu nu e însurat şi nici să fi fost logodit nu ştiu.

-Eşti sigur? îl întreabă Rachel dintr-o dată, pălind.

-Da. Eşti bine? Ai devenit cam serioasă dintr-o dată, spune Duncan serios, privind-o întrebător.

-Îmi cer scuze, nu am nimic. Sunt doar puţin surprinsă, atât! zice Rachel, simţind că are nevoie de o gură mare de aer, dar şi de singurătate.

-L-ai cunoscut bine pe Chase? întreabă

Duncan curios.

În momentul în care Rachel vrea să îi răspundă, uşa se deschide, şi Chase apare în restaurant, împreună cu Isabelle.

-Bună! Ne primiţi şi pe noi la masa voastră sau vreţi să fiţi singuri? întreabă Isabelle zâmbitoare, punându-şi mâna pe braţul lui Chase.

-Eu tocmai am terminat de mâncat. Mă întorc la firmă, mai am câte ceva de făcut, răspunde Rachel, ridicându-se în picioare.

-Şi eu am terminat, zice Duncan, ridicându-se, la rândul lui, de pe scaun.

-Poftă bună! mai spune Rachel, înainte să se îndrepte spre ieşire. Nu mai poate sta acolo, vrea să evite cât mai mult anumite persoane.

Duncan o urmează, în timp ce Isabelle îl priveşte curioasă pe Chase.

-Se pare că micuţa ta protejată nu agreează prezenţa noastră... spune Isabelle. Se aşază şi cercetează meniul, privindu-l discret pe bărbatul seducător din faţa ei, bărbatul pe care trebuie să îl aducă în final alături de ea. Doar face atâtea eforturi pentru asta, de atâta timp. Mai devreme sau mai târziu, Chase Burke va fi al ei, doar al ei.

-Nu e micuţa mea protejată, iar faptul că are de lucru e adevărat... poftă bună, Isabelle, zice Chase, strângând uşor furculiţa în mână. Nu ştie ce i-a venit, însă ceva în el reacţionase când l-a văzut pe Duncan că o conduce pe Rachel,

ţinându-şi braţul în jurul ei. E o nebunie, nu poate să-şi piardă cumpătul aşa, Rachel nu mai înseamnă nimic pentru el. Nu are niciun drept asupra ei. Şi totuşi... partea aceea iraţională din el aproape că îl făcea să meargă la ei şi să-i spună prietenului său să-şi ia mâinile de pe Rachel, dacă nu cumva să i le ia chiar el.

-De ce am impresia că tu şi Rachel vă cunoaşteţi de mai demult? întreabă Isabelle curioasă.

-Ai dreptate. Am locuit la mică distanţă unul de celălalt pe vremea când încă nu plecase din Detroit. Ea era la liceu, eu eram la facultate şi deci, nu e o diferenţă mare de vârstă între noi, îi răspunde Chase scurt, nevrând să ofere detalii. Treburile lui personale sunt doar ale lui şi nu permitea nimănui să deschidă subiectul legat de ea.

-Aţi fost doar vecini? insistă Isabelle, observând că lui nu i-a căzut bine să vorbească despre asta.

-Isabelle, eşti o colegă pe care o apreciez foarte mult, însă sunt unele lucruri despre care nu vreau să vorbesc, aşa că te rog să accepţi asta, îi răspunde Chase, privind-o cu hotărâre. Pe deasupra, se mai simte şi puţin nervos, şi parcă nici poftă de mâncare nu mai are.

În următoarele ore, Rachel încearcă să se concentreze la ce are de făcut, însă gândurile

îi zboară uneori la persoana cea mai puţin indicată. Chase arăta atât de în largul lui alături de Isabelle. E normal să fie aşa. Măcar dacă Isabelle i-ar fi spus în faţă că sunt împreună, în loc să îi dea sfaturi despre cum să îşi păzească inima de unul ca Chase. În privinţa asta nu avea nicio îndoială: lucrase şi lucra în continuare, pentru a ieşi învingătoare. Mai era şi ceea ce îi spusese Duncan. A pus-o puţin pe gânduri, însă trebuie să îşi regăsească echilibrul interior. Numai aşa poate să fie puternică pentru ea, dar şi pentru Leon, prinţul ei frumos şi dulce, singurul care o va iubi mereu şi nu o va dezamăgi niciodată. Gândurile îi sunt întrerupte de soneria telefonului, semnalând faptul că Chase o cheamă în biroul lui. Rachel se ridică de pe scaun şi, cu dosarul cerut în mână, bate la uşă. Aude imediat vocea lui autoritară.

-Intră!

Rachel deschide uşa şi intră încet în birou. Îl vede pe Chase stând pe scaunul directorial şi încearcă să nu se mai facă mică în sinea ei. Nu e normal să se simtă atât de intimidată de fiecare dată când intră în biroul lui.

-Ţi-am adus dosarul, îi spune, punându-l pe masă.

-Ia loc, zice el, luând dosarul în mână în timp ce o priveşte discret.

Rachel se aşază şi aşteaptă. Se întreabă oare

ce mai vrea, iar faptul că o priveşte uneori atât de ademenitor, nu poate prevesti nimic bun.

-S-a întâmplat ceva? îl întreabă ea nedumerită.

-Nu. Voiam doar să te anunţ că la începutul săptămânii viitoare mă însoţeşti la licitaţia pentru un contract de construcţie a unei maternităţi. E un contract important şi vreau să câştig licitaţia, îi spune, plimbându-şi privirea pe corpul ei.

-Dar... nu am mai fost la o licitaţie până acum... îi spune Rachel, sperând că el va renunţa la idee.

-Nu-i nimic, pentru orice există prima dată, nu-i aşa? o întreabă Chase, cu un zâmbet în colţul buzelor. O privea de parcă ar fi vrut să stârnească ceva în ea şi să o provoace. Şi să-i aducă aminte...

-Isabelle e mai informată decât mine în ceea ce priveşte firma, aşa că poţi să mergi cu ea, răspunde Rachel, cât poate ea de calmă, strângându-şi mâinile deasupra genunchilor, încercând să ignore dublul sens al vorbelor lui, dar şi faptul că respiră cu greutate. Simte nevoia să se ascundă de el, însă cum acest lucru nu e posibil, trebuie să-i arate că este mai puternică de atât. Cum poate fi atât de cinic încât să facă referire la greşeala pe care o făcuse?!

-Cu ocazia asta te vei familiariza cu unele lucruri din firmă, de asta vreau să mă însoţeşti.

Sau poate preferi să te trimit la licitaţie cu Duncan? Se ridică de pe scaun şi vine lângă ea, nemaiputându-se stăpâni.

-Ce vrea să însemne asta? întreabă Rachel, ridicându-se la rândul ei de pe scaun. Se simte tot mai iritată de atitudinea lui.

-Crezi că nu am văzut cum te priveşte Duncan? Ce ai de gând, Rachel, să ne iei pe toţi la rând? Ar trebui să fii mai responsabilă, doar ai iubit, nu? zice el, luând-o de braţ şi apropiindu-se de ea.

-Nu ştiu ce părere ai tu despre mine şi nici nu mă interesează, dar nu îţi permit să mă tratezi în felul ăsta! îi spune ea lovindu-l.

-Asta îmi aduce aminte că mi-ai făcut acelaşi lucru atunci când te-am sărutat prima dată. Nu pot să nu mă întreb cum ar fi să fac asta din nou... îi zice Chase, şi o lipeşte brusc de el, lucru la care ea nu se aştepta.

-Ar trebui să mă laşi să plec! Atitudinea asta a ta nu îţi va aduce nimic bun! îi răspunde ea încearcând să-l dea la o parte. Îşi pune palmele pe pieptul lui, simţind o arsură pe piele când o face.

-Nu te las să te distrezi pe seama prietenului meu! Dacă te mai văd în preajma lui sau a oricărui alt coleg te concediez rapid, fără alte explicaţii, şi acelaşi lucru îl voi face şi în privinţa oricărui nefericit care te priveşte altfel decât ca pe o colegă, zice Chase, punându-şi mâinile pe umerii ei.

-Serios? Eşti în stare să mă ameninţi cu asta? De fapt, nu ar trebui să mă mai mire nimic în ceea ce te priveşte! Nu că ar fi treaba ta, dar eu şi Duncan luam prânzul împreună, la insistenţele lui. Nu i-ar fi spus nimic, însă nu voia ca Duncan să fie concediat fără să fie vinovat de ceva.

Chase îşi apropie periculos de mult chipul de al ei, vorbindu-i în şoaptă.

-Sunt capabil de orice pentru a proteja buna imagine a firmei mele şi nu am să-ţi permit să îmi aduci vreun prejudiciu prin comportamentul tău îndoielnic. Şi acum... îi spune el, prinzându-i bărbia între degete, oricât de mult aş fi tentat să fac asta... adaugă Chase în timp ce îi mângâie buza inferioară, nu am să iau ceva ce aparţine altcuiva... ne vedem luni, Rachel...

Văzându-i scânteia periculoasă din privire, Rachel se trage de lângă el şi îl priveşte şocată, înainte să plece cât mai repede din biroul lui. Îşi ia geaca şi geanta de pe cuier, şi pleacă spre casă. Tot drumul îşi simte nervii întinşi la maximum. Singura concluzie logică la care poate ajunge în cazul lui e că Chase Burke este nebun de-a binelea. Nu mai întâlnise un astfel de comportament la nimeni, iar asta o pune pe gânduri. În orice caz, nu a mai rămas în el nicio urmă din cel care fusese altădată, în vremurile în care ştia să fie amabil şi drăguţ, cel puţin până în momentul în care îşi încălcase promisiunile.

Din acel moment, tot ce simţea pentru el s-a transformat în ură şi dispreţ, lucruri pe care avea de gând să le păstreze neschimbate. Adică, ce fel de om se poartă astfel, emiţând ipoteze false despre lucruri care oricum nu îl privesc? O voce interioară îi spunea că e posibil ca el să fi avut o criză de gelozie extremă şi nejustificată. Ei bine, Chase Burke poate să facă ce vrea, numai să o lase în pace. Nu are de gând să-l lase să îi distrugă echilibrul pe care muncise atât de mult să şi-l restabilească, departe de el.

Chase îşi desface nodul la cravată. Simte o senzaţie de uşoară sufocare. Şi totul din cauza acelei femei, care l-a adus în starea asta extremă. Aproape că nu se mai recunoaşte. Merge până în dreptul ferestrei, inspirând aerul rece, de iarnă, încercând să se mai liniştească. Până şi lui i se pare că exagerase, însă nu a mai reuşit să se stăpânească. Face asta numai pentru imaginea firmei sau este ceva mai mult de atât? Îşi trece nervos o mână prin părul blond, gândindu-se că nu e posibil să se simtă gelos. Acela e un sentiment pe care, la fel ca dragostea, nu mai merită să-l ofere nimănui. Erau lucruri pe care i le oferise numai ei, pentru o scurtă perioadă de timp, însă în prezent nici ea nu le mai merită, nu după ce i-a făcut. Nu după ce a plecat din viaţa lui acum doi ani, fără nicio explicaţie. Rachel putea să fie mândră de ea: îl lăsase lipsit de orice

emoție, ceea ce este cu atât mai bine pentru el, doar și-a promis să nu mai simtă nimic pentru nicio femeie. Poate foarte bine să fie în centrul atenției lor fără să le ofere ceva în schimb, ceva care să îl implice emoțional. Îi fusese foarte bine până acum, nu vedea de ce nu ar fi la fel de bine în continuare. Reîntoarcerea ei în oraș nu avea să schimbe nimic. Își ia sacoul de pe scaun; merge spre casă, conducând cu viteză pe străzile orașului. Odată ajuns, bea vreo două pahare de whisky, doar avusese o zi agitată. Numai pentru câteva clipe își amintește felul în care îl privise Rachel: cu teamă și transmițându-i, parcă, faptul că nu e vinovată de acuzațiile pe care i le aduce. Mai ia o înghițitură din băutura puternică, sperând că astfel își înghite și remușcările în privința ei, remușcări pe care ea nu le merita.

Rachel îl schimbă pe Leon, privindu-l cu drag. Speră să nu semene vreodată prea mult cu tatăl lui, nici la înfățișare, și nici la caracter. Va avea grijă să îl educe astfel încât să devină un bărbat onorabil, care va ști să își țină promisiunile. Îi va oferi toată dragostea ei, dar și alte lucruri de care ea nu a avut parte. Nu e nerealistă, știe că, la un moment dat, băiețelul ei va simți lipsa tatălui în viața lui, însă va încerca să îl iubească cât pentru doi. O revelație îi provoacă, însă, un sentiment neplăcut. Trebuie să se mai gândească la ce îi va spune fiului ei când acesta o va întreba despre

tatăl lui. Un lucru e cert: îi va spune orice, numai nu adevărul.

Capitolul IV

Rachel s-a întins pe canapea, ţinându-l pe Leon pe abdomenul ei. Zâmbeşte şi se joacă alături de prinţul ei, care este la fel de zâmbitor. În timp ce îi ţine mânuţele într-ale ei, Rachel priveşte pe fereastră. Ninge atât de frumos, iar fulgii aceia de zăpadă îi dau o stare melancolică. Mai sunt doar câteva zile până la Crăciun, iar oraşul e luminat şi decorat de sărbătoare. Îşi aminteşte că trebuie să împodobească bradul în dimineaţa asta, profitând de weekend. Îşi sărută fiul şi îl aşază apoi în micul ţarc pe care i-l cumpărase, privindu-l cu drag cum stă printre jucării, atât de cuminte şi de frumos. El este bucuria ei din fiecare zi, iar când îi zâmbeşte şi îi strânge degetul în mânuţa lui, o face să i se topească inima. Nu poate exista un sentiment mai frumos decât acesta, e sigură de asta. Rachel clipeşte des pentru a-şi opri emoţia să se materializeze în lacrimi, apoi merge să împodobească bradul aflat în sufragerie. Ia globurile din cutie şi le pune unul câte unul pe câte o ramură a bradului. Pune apoi beteala de jur-împrejur, iar apoi îşi ia din nou fiul în braţe, şi, cu ajutorul lui, pune steaua în vârf, simţind cum lacrimile îi înceţoşează privirea. Era primul

an în care urmează să fie numai ei doi de Crăciun, iar asta o întristează puţin. Anul trecut o mai avea pe bunica ei aproape, însă ea nu mai era, iar sentimentul de singurătate o copleşea uneori, la fel ca amintirile pe care inima ei se încăpăţâna să le scoată la iveală, amintiri frumoase, dar atât de inutile în momentul actual. Erau lucruri pe care ar fi vrut să le ţină încuiate pentru totdeauna, lucruri pe care le-a trăit alături de Chase, singurul bărbat care a făcut-o să îşi piardă raţiunea. Îşi strânge ochii, să alunge toate acele lucruri din mintea ei, cel puţin deocamdată, apoi îi deschide, admirând rezultatul. Ea şi Leon au un brad frumos şi strălucitor şi îşi spune că va face tot posibilul să fie la fel în fiecare an. Abia aşteaptă să vină Melania în vizită şi să mai stea de vorbă, dar şi să îi facă nişte fotografii alături de fiul ei, lângă bradul împodobit. Îi place să aibă amintiri materializate în fotografii, pe care să le poată vedea oricând doreşte.

Rachel îl duce pe Leon în pătuţ, în camera lui, pentru ca el să poată dormi. Revine apoi în sufragerie, începând să o decoreze. Pune în dreptul ferestrei o decoraţiune ce reprezintă nişte lumânări aprinse, iar la uşă agaţă o coroniţă din conuri de brad care are şi o fundiţă roşie. Prinde apoi nişte beteală de perdele, după care aşază în diverse locuri din sufragerie tot felul de figurine reprezentând reni, elfi, chiar şi un Moş

Crăciun. Caută apoi cu entuziasm într-o pungă cadoul pentru Leon. Speră să-l vadă zâmbind când i-l va dărui în dimineaţa de Crăciun. Zâmbetul lui urma să-i semnaleze că îi place ce i-a cumpărat, iar asta e răsplata mult aşteptată de ea. Ia pachetul frumos ambalat şi îl pune sub brad, abia aşteptând momentul în care urmează să i-l dăruiască. Nişte bătăi uşoare o trezesc din euforia pe care o simte.

-Rachel, sunt eu! Deschide!

Rachel se ridică de lângă brad şi merge să deschidă.

-Bună, Mel! Intră, îi spune ea îmbrăţişând-o.

-Bună, Rachel! În sfârşit am reuşit să ajung. Ai văzut cum ninge? o întreabă Melania, îmbrăţişând-o la rândul ei.

-Da, şi e frumos, atunci când eşti în casă şi vezi asta, îi zice ea zâmbind. Ia loc şi spune-mi ce vrei să-ţi aduc.

-O ciocolată caldă ar fi perfectă, îi spune Melania, lăsându-şi paltonul pe cuier. Merge apoi spre canapea, admirând felul în care prietena ei a decorat totul.

-Cum e drumul până aici, nu a început să fie alunecos?

-Încă nu, dar cine ştie, dacă se depune zăpada, va fi. Noroc că stăm aproape una de alta şi nu am mult de mers până acasă. Ai făcut o treabă bună aici, să înţeleg că ai avut ajutor la

împodobit? o întreabă Melania zâmbind.

-Da, am avut cel mai bun ajutor! îi răspunde Rachel, aducând cănile cu ciocolată caldă şi punându-le pe masă.

-Presupun că acum doarme din cauza efortului, spune Melania, luând cana în mână, încălzindu-se.

-Da, aşa e! Oricum trebuie să doarmă multe ore pe zi, zice Rachel, aşezându-se lângă prietena ei.

-O, îmi place cum te emoţionezi de fiecare dată când vorbeşti despre băieţelul tău!

-E atât de evident?

-Da. Eşti o mamă minunată, oricine poate vedea asta! Îţi dai seama, în curând vă veţi putea juca împreună, afară, în zăpadă, spune Melania zâmbitoare.

-Da, va fi frumos, dar până atunci vreau să profit de clipele astea, când e atât de mic! Sunt lucruri care se întâmplă numai o dată, zice Rachel melancolică.

După alte două ore de discuţii, Melania pleacă, iar Rachel se întinde pe canapea, cu o carte în mână. Îi plac momentele astea de relaxare, în care simte că nimic rău nu se poate întâmpla, iar liniştea pune stăpânire în sfârşit pe sufletul ei. Întoarce paginile, fascinată de povestea de dragoste pe care o citeşte. Când era adolescentă, visa la o iubire puternică,

frumoasă, capabilă să învingă totul, însă acum era o femeie adultă şi trebuia să fie mai matură de atât. Avea o responsabilitate importantă de care trebuia să ţină cont şi nu mai putea să viseze la poveşti nemuritoare. Şi totuşi, nu dorise niciodată să crească, să se maturizeze, să fie nevoită să îşi zăvorască sufletul, pentru a se proteja de realitatea care o aştepta în afara casei sale. Inima îi fusese frântă în milioane de bucăţele şi timp de doi ani încercase să refacă ceva din ea, adăugând indiferenţă şi detaşare. Prefera ca ceilalţi să o considere arogantă, decât slabă, şi decât să mai fie ţinta răutăţilor lor. Nu avea nevoie de oameni pentru a se simţi mai bine, sau nu de toţi. Mai bine să aibă mai puţini prieteni, decât mulţi şi nepotriviţi cu felul ei de a fi.

Gândurile încep să o ducă departe, din nou, spre acea perioadă din viaţa ei în care decăzuse atât de mult, dând crezare unor vorbe frumoase şi unui băiat frumos, blond, cu ochi căprui, care îi schimbase viaţa în atâtea moduri. Simte că, revăzându-l pe Chase, viaţa o pune din nou la încercare, iar ea trebuie să fie mai puternică decât a fost până acum. Totuşi, o voce interioară îi şopteşte că nicicând nu s-a simţit mai apreciată şi mai frumoasă, ca în perioada în care el i-a fost alături. Nervoasă, îşi şterge o lacrimă care ameninţă să-i alunece pe obraz. Până când o

să mai sufere, amintindu-şi de el? îşi spune ea, ridicându-se de pe canapea şi mergând să bea un pahar cu apă. Chase nu e decât un ticălos, un băiat rău, care a folosit-o şi apoi a părăsit-o. A făcut-o să cunoască fericirea, numai pentru ca mai apoi să o lase pradă agoniei. Cum este posibil să urască un om, dar în acelaşi timp să-şi aducă aminte de el. Se simte trădată de ea însăşi, aşa cum a ajuns să se urască pe sine pentru că o parte din ea tânjeşte după dragoste, după tot ceea ce trăise alături de el până când îi aflase adevărata fire, dincolo de masca iubitoare şi falsă. Zi după zi, are aceleaşi procese de conştiinţă extenuante, duce un război cu sine însăşi. Singurul lucru care o ajută să meargă înainte este frumosul ei Leon.

Soneria o întrerupe din gânduri. Probabil Melania o fi uitat ceva. Deschide uşa fără să se mai uite pe vizor. Nu mică îi e mirarea când îl vede în prag pe Chase care pare furios, periculos şi o priveşte cu determinare.

-Ce fel de femeie eşti?! o întreabă el, intrând în casă pe lângă ea. O prinde de umăr şi o strânge cu putere, privind-o furios.

-Dă-mi drumul! Nu ştiu ce e cu tine, dar nu poţi veni în casa mea şi să-mi vorbeşti aşa! îi spune ea indignată, susţinându-i privirea.

-A, nu ai nicio idee, spui? Ce spui de asta: ştiu totul, Rachel, îi zice el, privind-o atotştiutor.

-La ce te referi? îl întreabă ea cu voce tremurândă.

-Uită-te la asta! Chase ia mâna de pe ea, scoţând un dosar din valiza pe care o are în mână şi punându-i-l în braţe.

-Ce e asta? îi zice Rachel, nedumerită de atitudinea lui.

-Deschide-l şi ai să vezi, îi răspunde Chase privind-o neîndurător.

Rachel deschise dosarul, iar bănuielile pe care le avea mai devreme i se confirmă.

-Aşa e, Rachel! Ştiu. Când aveai de gând să-mi spui? Cât mai credeai că poţi să-mi ascunzi asta? Leon e copilul meu, şi dacă ai impresia că nu voi reacţiona la treaba asta, te înşeli amarnic.

Rachel îşi simte ochii plini de lacrimi. Parcă nu mai are aer, iar lumea se învârte în jurul ei. Nu poate fi adevărat, pur şi simplu nu poate. Se lasă să cadă pe canapea, închide dosarul şi se uită în jos, neîndrăznind să-l privească. Chase pare un leu dezlănţuit şi aproape că îi inspiră teamă. Tot ceea ce spera să nu i se întâmple, i se desfăşura în faţa ochilor, iar ea nu avea nicio putere să oprească. Dosarul conţinea rezultatul testului ADN efectuat cu numai câteva zile în urmă, rezultat care confirma faptul că Leon era copilul lui Chase. Timp de câteva minute, niciunul dintre ei nu scoate vreun cuvânt. Atmosfera era încărcată şi tensionată.

-Leon e copilul meu, Chase! Doar al meu, şi îţi interzic să te apropii de el, spune Rachel într-un târziu, când îşi găseşte puterea să vorbească.

-În privinţa asta pot să te contrazic cu uşurinţă. Eu sunt tatăl lui Leon şi intenţionez să profit din plin de lucrul ăsta şi să-mi exercit toate drepturile asupra lui.

-Nu am... nu avem nevoie de nimic din partea ta. Nu vreau nici măcar pensie alimentară, aşa că nu trebuie să te deranjezi în vreun fel. Poţi foarte bine să te prefaci că dosarul ăsta nu există, îi spune Rachel privindu-l, simţindu-se puţin speriată, fiindcă Chase o priveşte cu o duritate prin care îi transmite că e capabil de orice.

-Nu ai idee cât de mult vreau să mă deranjez în privinţa fiului meu, Rachel. Ascultă-mă bine, fiindcă nu am să repet toate astea: mă vei lăsa să îmi vizitez fiul de câte ori vreau şi, de asemenea, să-l iau la mine acasă de fiecare dată.

-Nu am de gând să permit aşa ceva! Tu nu însemni nimic pentru noi! spune ea, simţindu-şi inima sângerând. Urăşte faptul că el o aduce din nou într-o stare aproape isterică.

-Foarte bine, din moment ce nu vrei să fii rezonabilă, atunci te voi târî prin tribunale şi voi obţine custodia totală a fiului meu.

-Nu ai fi capabil de aşa ceva! În plus, justiţia dă câştig de cauză mamei, aşa că... îi spune Rachel pe un ton superior, ridicându-se de pe canapea.

-Serios? Chiar vrei să jucăm jocul ăsta? Crezi că vei avea câştig de cauză, tu, ca mamă singură şi fără slujbă?

-Ai de gând să mă concediezi? îl întreabă, sperând că el nu îi observă vocea tremurătoare.

-Ai vreo îndoială în privinţa asta? o priveşte el insinuant. Am de gând să fac tot ce îmi stă în putinţă pentru ca fiul meu să fie prezent în viaţa mea şi alături de mine, spune, apropiindu-se de ea.

-Iar eu am de gând să împiedic asta. Nu meriţi, Chase. Nu te vreau în prejma copilului meu. Leon e al meu, doar al meu, îi zice Rachel, fulgerându-l cu privirea.

-Te înşeli, Rachel! spune Chase, luând-o de încheietura mâinii. Nu l-ai făcut singură! Vrei să-ţi aduc aminte cum am conceput împreună acest copil? adaugă, lipind-o de corpul lui puternic şi viguros, apropiindu-şi buzele la câţiva milimetri de buzele ei.

Rachel îşi întoarce chipul, simţindu-i răsuflarea pe obraz. Încearcă să fie puternică, deşi îi vine să plângă. Cum îndrăzneşte să îi facă asta, să îi aducă aminte de ceva ce fusese atât de important pentru ea?!

-Dă-mi drumul! Jocurile tale sunt total neinspirate şi dezgustătoare, Chase! îi zice Rachel, zbătându-se să se elibereze din braţele lui, fără să reuşească. Ticălosul o lipise cu totul de el, făcând-o să-l simtă şi să se tulbure.

-Ai să stai cuminte în braţele mele şi ai să mă asculţi până termin tot ce am de spus, Rachel. Nu ai altă soluţie, şi doar nu vrei să îl trezeşti pe Leon...

-Spune odată şi apoi dă-mi drumul, Chase! Scuteşte-mă de dezgustul pe care îl simt în momentele astea... îi spune ea pe un ton şoptit, privindu-l cu ură.

-Te dezgust? De asta tremuri aşa şi ai pulsul accelerat? Ei bine, află că nu te cred şi nici nu-mi pasă. Ca să vezi ce băiat de treabă sunt, îţi ofer următoarea variantă: dacă vrei să nu ajungi în situaţia de a nu-ţi mai vedea copilul vreodată, te căsătoreşti cu mine şi faci tot ce îţi cer, timp de doi ani. E timpul pe care ţi-l cer pentru a încerca să-ţi repari greşeala pe care ai comis-o faţă de mine, greşeala de a-mi ascunde că am un copil, un fiu. După ce expiră perioada de doi ani, îţi redau libertatea, numai dacă reuşeşti să mă convingi că meriţi asta, iar apoi mă laşi să îmi văd fiul oricând doresc, îi spune, şoptindu-i la ureche acel ultimatum şi făcând-o să tremure tot mai puternic.

-Şi dacă nu sunt de acord? Dacă vreau să luptăm pentru Leon cinstit, prin intermediul avocaţilor? îl întreabă, simţindu-se încolţită. Nu îi vine să creadă în ce postură o pune Chase cu jocurile lui nebuneşti.

-Opţiunea aceea tocmai a căzut, Rachel. Varianta căsătoriei mi se pare şi mai bună

pentru a te face să plăteşti pentru păcatele tale.

-Nu poţi să faci asta! Nu poţi să mă şantajezi în felul ăsta! Pur şi simplu nu poţi! îi spune Rachel, lovindu-l în piept cu pumnii ei mici.

-Pot şi o voi face. Vei juca rolul soţiei perfecte, atât în societate, cât şi în intimitate şi mă vei convinge prin toate mijloacele că meriţi să faci parte din viaţa lui Leon. Crede-mă când îţi spun că îţi fac o favoare! îi mai zice Chase, şi îi prinde pumnii în palmele lui, desfăcându-i şi lipindu-i palmele de pieptul lui, ţinându-le acolo, făcând-o să-i simtă corpul prin materialul cămăşii.

-Eşti nebun! Mă şantajezi, iar asta nu e normal! Chase, trebuie să fii rezonabil... îi spune ea, simţindu-i inima bătând, chiar şi prin haine.

-Sunt la fel de rezonabil cum ai fost şi tu când te-ai decis să-mi ascunzi asta. Te voi face să mă urăşti, aşa cum te urăsc eu în momentele astea, Rachel. Ai să regreţi fiecare clipă în care m-ai făcut să sufăr, îţi promit...

-Te urăsc deja, Chase, nu mai trebuie să faci nimic pentru asta! Ce speri să obţii cu toate astea? îl întreabă ea, privindu-l cu mândrie.

-Vreau să câştig... şi vreau să te fac să suferi, Rachel! A! Cât despre presupusul tău iubit, poţi să nu te mai osteneşti să minţi, ştiu că nu există.

-Aş putea merge la poliţie, să spun că mă şantajezi...

-Da? Şi pe cine vor crede: pe tine, o mamă

singură, sau pe mine, un om de afaceri de succes? o întreabă Chase, lipindu-se de obrazul ei, testând-o, dar testându-se şi pe sine. Îi simţea corpul lipit de al lui, iar asta îl înnebunea.

Rachel se retrage, privindu-l nedumerită. Nu ştia ce i-a venit. A început să o ameninţe, pentru ca mai apoi să se apropie astfel de ea. Ştia că el are dreptate, nimeni nu i-ar asculta denunţul.

-Pot să mă mai gândesc la asta? întreabă, ştiind că e oricum o chestiune de timp până îi va da răspunsul aşteptat.

-Poţi să te recunoşti învinsă, Rachel. Între timp eu mă duc să-mi iau fiul în braţe, o avertizează el, lăsând-o în mijlocul camerei, plină de întrebări fără răspuns.

Rachel îl urmează grăbită. Nu vrea ca Chase să-şi pună mâinile pe băieţelul ei, însă sub ochii ei, chiar asta se întâmpla. Tatăl îşi ia fiul în braţe, fără ca ea să se poată opune.

-Pune-l în pătuţ chiar acum. Nu ştii cum să-l ţii şi nici cum să te porţi cu el. Nu îl meriţi.

Chase o priveşte cu indiferenţă, în timp ce îl ia Leon în braţe aşa cum ştie mai bine. Micuţul deschide ochii, dar nu începe să plângă, ci îl priveşte curios. Pentru Rachel, asta e mai mult decât poate suporta. Dacă mai pune la socoteală şi tandreţea pe care a văzut-o pe chipul lui Chase în timp ce îşi privea fiul, simte că e pe cale să aibă o criză serioasă de plâns, dar asta numai

când va rămâne singură.

Chase se simte copleşit. Fiinţa aceea mică îi zâmbeşte şi îi dă impresia că poate să facă orice, că e mai puternic decât fusese până în clipa aceea. Încă de când a aflat vestea, viaţa i-a fost dată peste cap, dar într-un mod atât de surprinzător de plăcut. Fiul lui are trăsături atât de asemănătoare cu ale lui şi este atât de frumos. Nici nu-i pasă că Rachel îl vede în momentele acestea. Simte lucruri mai puternice decât să-i pese de supărarea ei. Îi mângâie cu blândeţe obrăjorii micuţului Leon, simţind o durere mai puternică decât ar putea să recunoască. Îl doare că nu a ştiut de existenţa lui, că nu l-a ţinut în braţe încă din momentul în care s-a născut, aşa cum ar fi trebuit. Îl doare faptul că femeia aceea înnebunitoare plecase fără vreo explicaţie din viaţa lui, nepermiţându-i să aibă parte de toate astea. Rachel plecase ca şi când nimic din ceea ce existase între ei la un moment dat nu s-ar fi întâmplat. Furia şi neputinţa pe care le simte sunt de nesuportat. În acelaşi timp, însă, nu-i vine să-şi lase fiul din braţe şi clipeşte des pentru a-şi opri lacrimile care îi stau în ochi. Urma să îi dea o lecţie de neuitat femeii care îi împietrise inima. Rachel vine lângă ei, încercând să-l ia pe Leon în braţe, însă Chase nu îi permite.

-Ştii ce ai de făcut dacă vrei să-l mai vezi

vreodată! îi spune el privind-o neîndurător, apoi merge spre pat şi se întinde alături de Leon.

-Doar nu ai de gând să dormi aici, lângă el. Eu fac asta şi toate celelalte lucruri. De acord, eşti tatăl lui, dar nu vreau să mi-l iei, îi spune Rachel, gândindu-se că nu vrea ca Leon să ajungă să-l iubească pe Chase şi nici să-i ia locul în inima lui. Nu ar fi suportat asta.

-Dacă nu îţi place ce vezi, poţi să dormi pe canapea, nu am nimic împotrivă. Nu vreau să risc să plec de aici, iar tu să fugi cu fiul meu din oraş, doar eşti expertă în a fugi atunci când lucrurile devin complicate, nu-i aşa? îi spune Chase, făcând aluzie la faptele ei de acum doi ani.

-Nu îţi permit să faci toate astea, m-ai înţeles? îi zice ea, ridicând tonul, spre amuzamentul lui. Chase zâmbeşte, arătând spre micuţ.

-Nu ai idee câte lucruri ai să-mi permiţi, Rachel. Ăsta e doar începutul. Ţine minte asta, îi spune el, lipindu-l pe Leon la pieptul său. Simte deja cât de mult îl iubeşte, aproape la fel de mult cât a ajuns să o dispreţuiască pe cea care îl născuse pe frumosul din braţele lui. Lucrurile trebuie să fie cu totul altfel, nu aşa, însă Rachel a complicat totul. Nu e mare lucru, doar urmează să savureze totul, până se va simţi sătul să se răzbune.

Rachel rămâne fără replică şi iese din

cameră, liniştită doar de gândul că el nu îi va face vreun rău lui Leon, oricât de mult ar fi urât-o pe ea. Merge în sufragerie şi se aşază pe canapea, luându-şi capul în mâini. Viaţa i s-a complicat de pe o zi pe alta, iar ea nu are control asupra lucrurilor care i se întâmplă, lucru de nesuportat. Hotărât lucru, nu fusese vreodată prea răsfăţată de către destin, iar acum, lucrurile de care se temea se întâmplă, pur şi simplu. Totul se întoarce împotriva ei. Ar vrea atât de mult să doarmă cu Leon, dar, în condiţiile date, cum poate să mai intre în camera alăturată? Trebuie să decidă ce va face, şi încă repede. Realitatea e că nu poate să lupte în niciun fel împotriva lui Chase. El are dreptate: ea nu e decât o mamă singură şi lipsită de apărare împotriva puterii pe care o deţine el. E culmea ca tocmai el să-i vorbească despre ispăşirea păcatelor. El, care ştie prea bine ce i-a făcut şi cât de mult a rănit-o. Începe să se învârtă prin cameră, neajungând la niciun rezultat logic. Merge până la bucătărie să ia o pastilă care să o scape de durerea puternică de cap. Gânduri negre încep să o copleşească, în timp ce ţine flaconul de pastile în mână, însă le alungă repede. Nu e laşă, nu se va da bătută atât de uşor, să-l lase să câştige, iar prinţul ei frumos să rămână fără ea. Avea de gând să lupte pentru fiul ei cu oricine, inclusiv cu tatăl lui. Rachel îşi controlează bătăile inimii când intră în camera lui Leon. Văzându-i pe amândoi cum dorm

adânc, unul lângă altul, merge spre pat şi se aşază pe partea cealaltă, stând astfel lângă fiul ei, care e la mijloc, între ea şi Chase. Imaginea lui o face să tresară: e dezbrăcat până la brâu, acoperit de la brâu în jos de plapuma groasă, în timp ce cămaşa şi sacoul îi stau aşezate pe spătarul unui scaun. Îi vine să se întoarcă cu spatele la ei, însă în felul acela nu şi-ar putea ţine băieţelul de mână, lucru pe care dacă vrea să-l facă, trebuie să-l vadă pe Chase, chiar acolo, la câţiva centimetri de ea. Îl ia pe Leon de mână, închide ochii pentru a nu-l vedea pe bărbatul care stă mult prea aproape, hotărând că Chase nu o va putea ţine departe de fiul ei, chiar dacă va fi nevoită să îi suporte prezenţa. Doi ani, se gândeşte, inspirând adânc. Doi ani şi urma să fie liberă. Înghite în sec, dorindu-şi cu ardoare ca timpul să treacă repede, foarte repede, iar lucrurile să revină la normal. Respiraţia profundă a lui Chase în timp ce dormea îi dădea o senzaţie de iritare crescândă. Cum poate fi atât de liniştit după ce tocmai i-a făcut? În mod sigur, el nu are conştiinţă. Numai ei îi vine să se întoarcă de pe o parte pe cealaltă, cuprinsă de nervozitate, însă se abţine de dragul celui mic. Nu vrea să-l trezească. O speranţă copilărească îşi face loc în mintea ei. Poate că dimineaţă, când se va trezi, se va dovedi că totul nu fusese altceva decât un coşmar, iar ea va putea să îşi continue viaţa în linişte. Neinspirata decizie de

a deschide ochii îi reaminteşte, însă, că bărbatul de lângă ea reprezintă o realitate, şi nicidecum una liniştită. Oftând, închide ochii din nou şi încearcă să adoarmă, rugându-se să reuşească să facă asta cât mai repede. Urmau să fie totuşi doi ani lungi, concluzionează ea, tulburată.

Capitolul V

Rachel deschide ochii şi vede că Chase a plecat. Cu atât mai bine, se gândeşte, răsuflând uşurată. Nu poate, totuşi, să nu se întrebe în sinea ei oare unde se află, însă îşi spune că era mai bine să nu se gândească prea mult la asta. Îl îmbrăţişează şi îl sărută pe Leon, după care se ridică din pat. Se schimbă într-o pereche de pantaloni lejeri, lungi şi îşi ia o bluză albă, care îi evidenţiază silueta. Îl schimbă şi pe Leon, iar apoi merge să pregătească micul dejun, în timp ce micuţul se joacă în pătuţ cu diverse jucării. Rachel se uită în frigider şi vede că nu mai are lapte. Încruntându-se, îşi ia paltonul şi deschide uşa, vrând să meargă până la magazinul care se află la mică distanţă de casa ei, pe aceeaşi stradă. Închide uşa, îndreptându-se spre stradă, însă, dintr-o maşină care se afla în faţa casei iese un bărbat îmbrăcat la costum, care o întâmpină. Are în jur de patruzeci de ani, trăsături dure, serioase şi un aspect robust, care denotă forţă.

-Doamnă Burke, am ordine clare să nu vă las să plecaţi singură de acasă, îi spune bărbatul, privind-o serios.

-Ce înseamnă asta? Cine eşti? Şi nu sunt doamna Burke! spune Rachel indignată.

-Sunt Gerard Voight, lucrez pentru domnul Chase Burke, iar dumneavoastră veţi fi doamna Burke în curând, aşa am fost informat.

-Simt că voi înnebuni cât de curând... spune Rachel, inspirând adânc, privindu-l serioasă. Dăte din calea mea, merg doar până aici, aproape.

-Domnul Burke vrea să evite să luaţi copilul şi să fugiţi... îmi cer scuze, doamnă, dar trebuie să vă însoţesc... de asemenea, domnul Burke mi-a lăsat ăsta pentru dumneavoastră, îi spune Gerard, arătându-i un cec. A spus să îl folosiţi.

-Îl vezi pe Leon cu mine? Nu am de gând să fug nicăieri şi spune-i domnului Burke să mă scutească şi să nu-mi mai dea ordine! A! Şi mai spune-i că fac asta cu cecul lui! îi zice Rachel, aproape urlând şi rupând cecul, sub privirea întrebătoare a lui Gerard. Asta e culmea, asta îmi mai lipsea: să fiu supravegheată! adaugă ea, înaintând pe trotuar, conştientă de faptul că e urmărită îndeaproape de pionul lui Chase.

Grăbeşte paşii şi ajunge imediat la magazin. Îşi face repede cumpărăturile, dornică să se întoarcă acasă, la fiul ei. Evită să-l lase singur mult timp, însă când nu are de ales, trebuie să

facă şi asta. Îşi simte tensiunea tot mai ridicată din cauza noii idei nebuneşti a lui Chase. Urma să aibă o discuţie serioasă cu el pe tema asta. El nu-i poate controla viaţa după cum doreşte.

Rachel se întoarce apoi acasă, nemaischimbând vreo vorbă cu Gerard. Intră imediat în casă, lăsându-şi paltonul pe cuier. O privire în direcţia fiului ei îi confirmă că e bine. Leon se joacă în continuare în pătuţ, iar ea vine şi-l ia în braţe, sărutându-l şi vorbind cu el. Având în vedere ultimele întâmplări, se simte neputincioasă în ceea ce priveşte situaţia ei. Oftând, îl lasă pe Leon din nou în pătuţ, apoi revine la pregătirea micului dejun, atât pentru ea, cât şi pentru fiul ei. Când termină cu pregătirile, îl aşază pe Leon în scaun, dându-i să mănânce, şi în acelaşi timp mănâncă şi ea. Câteva minute mai târziu, Rachel aude vocea Melaniei şi merge să-i deschidă.

-Bună, draga mea! îi spune aceasta îmbrăţişând-o.

-Bună, Mel! îi răspunde Rachel, răspunzându-i la îmbrăţişare.

-Ce e cu starea asta de spirit, ce s-a întâmplat? Şi de ce e un bărbat afară, care se plimbă în faţa casei tale?

-E o poveste lungă... îi zice Rachel, făcându-i semn să o urmeze. Îl ia pe Leon în braţe, se aşază

pe canapea şi începe să-i povestească totul.

-Chase şi-a pierdut minţile? o întreabă Melania, surprinsă de ceea ce tocmai auzise. Dacă vrei, putem încerca să rezolvăm asta, să mergem la poliţie, să facem ceva, nu ştiu... dar lucrurile nu pot rămâne aşa...

-Şi eu m-am gândit la asta, dar mi-a spus că un judecător nu va da crezare vorbelor unei mame singure şi fără slujbă, fiindcă mi-a zis şi că mă va concedia. Vrea să mă lase fără nicio armă pe care aş putea-o folosi luptând împotriva lui, iar un om de afaceri influent ca el nu va avea decât de câştigat... iar mai devreme, când am ieşit din casă, m-am trezit abordată de Gerard. Aşa îl cheamă pe omul lui de încredere, spune Rachel ironică, dar îngrijorată. Îţi dai seama? Timp de doi ani trebuie să fac ceea ce îmi spune el, să nu mă despartă de fiul meu. Chase e într-adevăr nebun, e în stare de orice. Am impresia că nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat...

-E o nebunie... chiar crede că va scăpa cu bine din toate astea?

-Se pare că da. Pe deasupra, mi-a spus că în câteva zile voi deveni soţia lui, iar la expirarea celor doi ani în care îmi voi ispăşi pedeapsa de a trăi alături de el, îmi va reda libertatea, acestea au fost cuvintele lui. Cred că îmi pierd minţile de tot. Pot să spun că am început să fac asta chiar de azi.

-E groaznic! Spune-mi, cum se poartă cu

Leon? o întreabă ea, curioasă.

-Spre surprinderea mea, foarte bine. Nu mi-am propus ca el să afle despre Leon, iar acum că a aflat, nu credeam că îl va interesa atât de mult. Ba chiar aş fi crezut că nu-l va interesa deloc. Dacă l-ai fi văzut ieri cum îşi ţinea fiul în braţe, ai fi zis că eu sunt personajul negativ din poveste. Mi-am dat seama că este emoţionat, deşi încerca să nu arate prea mult asta faţă de mine. E ciudat: pe Leon îl tratează foarte frumos, iar pe mine mă priveşte de parcă m-ar sfâşia... nu am nicio pretenţie de la el, vreau doar să mă lase în pace şi să-mi trăiesc viaţa liniştită, la fel ca până acum...

-Ştii ceva? Poate că te-ar sfâşia, dar am impresia că nu ar face-o în felul acela horror la care te gândeşti... spune Melania, abţinându-se cu greu să nu zâmbească.

Rachel tresare, dându-şi seama de aluzia prietenei sale.

-Ştii ceva? Eu cred că sunt singura dintre noi două care mai are un strop de raţiune, chiar dacă sunt pe cale să o pierd şi pe aceea. Te rog, lasă glumele astea şi redevino prietena mea pe care mă pot baza... îi spune ea, privind-o cu seriozitate.

-Scuze, spuneam şi eu... mi se pare că la mijloc e mai mult decât ceea ce vrea Chase să lase impresia. Asta va fi interesant... zice Melania, zâmbind larg, nemaiputându-se abţine.

-Ai luat-o razna, e clar! Tu te amuzi, în timp ce eu sunt tot mai îngrijorată de chestiile astea.

Melania ar fi vrut să mai spună ceva, însă uşa se deschide, iar în sufragerie apare Chase. Este încărcat de pachete, pe care le lasă pe masă, în faţa lor. Are zăpadă pe paltonul negru, de care scapă imediat, lăsându-l pe scaun, lângă canapea.

-Bună, Melania! E mereu o plăcere să te văd, îi spune el galant, zâmbindu-i larg.

-Bună, Chase! A trecut ceva timp... îi răspunde Melania, ridicându-se de pe canapea.

-Bună, Rachel! o salută el, privind-o cu seriozitate.

-Bună... îi spune ea, observând că expresia feţei lui se schimbase. Dacă Melaniei îi zâmbise, în momentul în care şi-a îndreptat privirea asupra ei, a devenit serios, afişând o expresie impersonală. Asta numai cât timp a crezut că numai ea observă asta, fiindcă, odată ce îşi aminteşte că Melania este de faţă, îi surâde, venind lângă ea şi sărutând-o în treacăt pe obraz, imitând gestul unui îndrăgostit.

-Presupun că ai aflat veştile bune, Melania. Rachel şi cu mine urmează să ne căsătorim în câteva zile, spuse el, înlănţuindu-i talia cu braţele. Nu poate decât să spere că joacă teatru foarte bine, păcălind-o pe Melania.

-Da... felicitări! spune Melania, ascultând semnalul mut din privirea prietenei sale.

-Nici nu mai trebuie să spun că eşti invitata de onoare la acest eveniment fericit... îi zice Chase, apropiindu-se mai mult de Rachel. Profită de ocazie pentru a-i stârni acesteia iritarea, fiindcă în acele momente Rachel nu putea reacţiona de faţă cu Melania.

-Sigur... mulţumesc! Eu am lucruri de făcut, aşa că vă las... mă bucur că v-am văzut... ne mai vedem, spune Melania, în ciuda privirii rugătoare a prietenei sale.

-Şi eu mă bucur. Să ne mai vizitezi, ştiu că prezenţa ta o binedispune pe Rachel, nu-i aşa, draga mea? spune Chase pe un ton dulce, îmbietor.

Rachel se mulţumeşte să aprobe printr-un semn. Se teme că dacă spune ceva, izbucneşte şi va avea o nouă ieşire nervoasă. Se scoate printr-un gest din braţele lui şi merge să îşi conducă prietena, rugându-se să îşi poată păstra minţile întregi de acum înainte, conştientă de privirea lui cercetătoare.

-Îţi spun un singur lucru: ai văzut cum se uită la tine când crede că eu nu observ? Te mănâncă din priviri, nu altceva... îi şopteşte Melania, în timp ce o îmbrăţişează.

-Imaginaţia ta bogată nu se potriveşte cu slujba de contabilă pe care o ai, draga mea. Ai început să vezi lucruri care nu sunt reale. Eu nu văd lucrurile pe care mi le-ai spus şi nici nu mi-ar păsa dacă ar fi aşa. Singurul care contează

pentru mine e fiul meu. Acum ţi-ai găsit şi tu să pleci şi să mă laşi singură cu el, trădătoare mică... îi spune Rachel, încercând să-şi regăsească stăpânirea de sine.

-Dar nu rămâi singură cu Chase. E şi Leon pe acolo... îi răspunde Melania, zâmbitoare, încercând să redevină serioasă când vede privirea tăioasă a prietenei ei. Gata, plec, plec! Ne mai vedem. Să ai grijă de tine, viitoare doamnă Burke...

-Nu-mi spune şi tu asta... îi mai zice Rachel, înainte ca Melania să plece spre casă.

Rachel închide uşa, privind nesigură în jurul ei. Din fericire aude apa la duş, ceea ce înseamnă că mai are câteva minute de linişte până când Chase o să o mai ia prin surprindere cu cine ştie ce idei. Merge să îl culce pe Leon, legănându-l încet în braţe, ca de fiecare dată, până când adoarme. Începe să-i cânte concentrată, stând în faţa ferestrei, privind din când în când la zăpada care se aşternea peste tot, afară. Acesta este unul dintre momentele ei preferate de linişte, alături de prinţul ei frumos. Continuând să-i cânte fiului ei, nici nu-l aude pe Chase intrând în cameră. Îl simte la un moment dat în spatele ei, îmbrăţişând-o. Este la bustul gol, iar senzaţia pe care i-o dă e periculoasă şi tulburătoare.

-Ce faci? Dă-mi drumul! îi spune ea, mode-

rându-şi tonul, numai de dragul celui mic, care închide ochii, adormit.

-Şşş, doar nu vrei să-l trezeşti... îi şopteşte el, lipindu-şi buzele de urechea ei, făcând-o să tresară.

Rachel înghite cu greu, simţindu-l atât de aproape de ea. Nu poate să permită aşa ceva, nu poate să-l lase să se joace cu ea şi să-i distrugă echilibrul din nou.

-Trebuie să-l pun în pătuţ, îi spune ea, încercând să-l înghiontească în coaste, însă el îi prinde cotul în palma lui, mângâind-o.

-Nu mă întrebi unde am fost? întreabă Chase pe un ton grav.

-Nu mă interesează... îi răspunde ea, întorcându-şi chipul spre el, realizând că greşise. Îi simţea răsuflarea fierbinte pe obrazul ei, iar asta nu era bine deloc.

-Serios? Să-ţi spun atunci ce mă interesează pe mine: l-ai alăptat? Mă refer atunci... când a fost cazul... o întreabă Chase în şoaptă, lipindu-şi buzele de pielea gâtului ei.

Numai imaginea cu fiul său hrănindu-se la pieptul femeii din braţele lui îl face să simtă lucruri pe care nu le mai simţise atât de intens, lucruri pe care le simţise atât de puternic în noaptea aceea de acum doi ani în care o avusese. Conştientizarea acelui fapt îl făcea să simtă senzaţii dulci şi ameţitoare în vintre, sporindu-i

reacţia fizică pe care o simţea în apropierea ei. Rachel a îngheţat. Nu-i vine să creadă de câtă îndrăzneală dă dovadă bărbatul ăsta. Pe lângă faptul că o întreabă lucruri care nu o privesc decât pe ea, o mai şi ţine strâns lipită de el. Se eliberează din braţele lui, punându-şi fiul în pătuţ şi evitând să-l privească. Pleacă apoi grăbită pe partea cealaltă a pătuţului, spre bucătărie, încercând să scape de prezenţa lui atât de masculină şi de întrebările lui chinuitoare. Îl aude venind în urma ei, în bucătărie.

-Ce s-a întâmplat, am pus doar o întrebare... îi spune el, privind-o, provocând-o.

-Ce am făcut sau ce fac în continuare cu fiul meu e treaba mea. Nu am de gând să-ţi răspund la nicio întrebare. Nu meriţi, îi spune ea, întorcându-se spre chiuvetă, punându-şi un pahar cu apă. Chase încă nu are bunăvoinţa să-şi ia măcar un tricou pe el, iar asta o enervează. Nu este obişnuită cu astfel de lucruri în casa ei. Stă acolo, în faţa ei, purtând doar o pereche de blugi, întrebând-o lucruri care ei i se par atât de sensibile.

-Am dreptul să ştiu tot ce are legătură cu fiul meu, îi zice Chase, venind spre ea. O aduce din nou la pieptul lui, privind-o nemilos.

-Dă-mi drumul! îi spune ea, încercând să-l lovească din nou peste faţă, însă el îi prinde palma, ţinând-o strâns în mâna lui.

-Nu, până nu obţin răspunsurile pe care mi le doresc!

-Ce ai de gând, să mă ţii în braţe până atunci? îl întreabă ea indignată.

-Ar fi o variantă... dar dacă vrei să te las în pace, ai să-mi spui ce vreau să ştiu, îi spune el, apropiindu-se de chipul ei, încercând să vadă adevărul în privirea ei, în timp ce sângele îi curge mai repede prin vene, răscolit de slăbiciunea de care dă dovadă corpul său în ceea ce o priveşte.

-Da... îi spune ea, închizând ochii, făcând o concesie. Tot ce îşi doreşte este ca el să o lase în pace, să nu o mai ţină în braţe.

-Da, ce? o întreabă el, provocând-o, făcând-o să deschidă ochii.

-Da, l-am alăptat. Eşti mulţumit acum?! Dă-mi drumul, ai obţinut ce ai vrut. Te rog... îi spune ea, renunţând pentru o clipă la orgoliu.

-Sunt departe de a fi mulţumit, Rachel. Plănuiam să te fac să mă rogi nişte lucruri, dar nu credeam că o vei face atât de curând... ai să-mi spui totul despre fiul meu, însă acum vreau să ştiu doar un singur lucru: câţi?

-Eşti tot mai demn de dispreţ, Chase Burke! îi spune ea, furioasă, venindu-i să-l lovească cu toată forţa. Câţi ce? îl întreabă, amintindu-şi întrebarea lui.

Privirile lor se încleştează într-o confruntare care nu lasă loc de armistiţii, de pace sau de linişte. Totul este tulburător şi confuz, de ambele părţi.

-Câți au fost? Câți bărbați ai reușit să mai păcălești în acești doi ani de când nu ne-am văzut? o întreabă Chase, nervos pe el însuși fiindcă așteaptă cu atâta nerăbdare răspunsul. O privește de parcă ar încerca să-i pătrundă în suflet și să-i afle toate secretele.

-Mai mulți decât pot să număr... îi răspunde Rachel, având pentru o clipă satisfacția de a-i vedea scânteia furioasă din privire. Sper că ești tot mai mulțumit, sau mai vrei și alte detalii despre felul în care îi păcăleam? adaugă ea, răsuflând ușurată, gândindu-se că, auzind asta, el o va lăsa în pace.

-Într-una din zile voi simți toate acele detalii pe pielea mea, Rachel, îți garantez asta... îi spune Chase, privind-o cu o cruzime pe care ea nu ar fi crezut-o posibilă.

-Doar nu intenționezi să... mariajul nostru va fi unul de fațadă. Ai spus că îmi vei reda libertatea după doi ani... îi zice ea, începând să tremure ușor.

-Intenționez să-mi exercit drepturile pe care le am asupra fiului meu, dar și drepturile de soț. Dacă mă gândesc mai bine, pot să încep de pe acum... răspunde Chase, privind-o insinuant.

-Să nu îndrăznești! îi spune ea, furioasă, fulgerându-l din priviri. Își întoarce chipul, vrând să-i mai spună ceva, însă el îi capturează buzele într-un sărut tulburător și răscolitor.

Chase îşi pune mâinile pe talia ei, ridicând-o şi aşezând-o pe blatul mobilei de bucătărie. Îi prinde mâinile în mâinile lui, pentru a nu-i oferi ocazia să protesteze, în timp ce se ocupă de explorarea buzelor ei, conştientizând dintr-o dată cât de dor i-a fost să facă asta. Realitatea acestui gând îl înnebuneşte şi îl contrariază în acelaşi timp. Nu poate să o lase să-l facă să nu mai gândească limpede.

Rachel închide ochii şi îşi strânge buzele. Nu vrea să-l privească şi nici să-i vadă pasiunea din privire. Încercarea ei de a rezista acestui asalt neaşteptat şi tulburător este înfrântă de insistenţa lui. Îi gustă buzele de parcă s-ar fi hrănit din ele, lăsând-o să creadă că e absorbit de ea. Timp de câteva minute, absolut toată raţiunea ei dispare, lăsând loc impulsului de a-l simţi. O parte din ea, aceea pe care luptă să o anuleze, partea care simte totul în preajma lui, îşi doreşte atât de mult să facă asta, să-l simtă, să-i ofere toată fiinţa ei... însă Chase nu este cel pe care-l crezuse ea la un moment dat. Profitând de faptul că îi eliberează mâinile, ocupat să-i mângâie abdomenul, să-i urce pe trup, Rachel îşi pune palmele pe pieptul lui, împingându-l de lângă ea. Fuge apoi de lângă el, îndreptându-se spre camera ei. Nu vrea să-l vadă, să-l audă, să-l simtă cum încearcă să o destabilizeze emoţional, pur şi simplu. Odată ajunsă în cameră, îşi pune

capul pe pernă, dând frâu liber lacrimilor pe care nu le mai poate stăpâni şi aude, în acelaşi timp, uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se, semn că el a plecat.

Capitolul VI

În ziua următoare, Rachel îl lasă pe Leon în grija Melaniei, iar ea iese din casă, pentru a merge la firmă. Este întâmpinată de Gerard, care coboară imediat din maşină.

-Bună dimineaţa, doamnă Burke! Vă rog să veniţi cu mine. Domnul Burke ne aşteaptă la licitaţie!

-Bună dimineaţa, Gerard! spune Rachel oftând, în timp ce îşi îndeasă mai bine mâinile în buzunarele paltonului. Bine, vin cu tine, dar nu-mi mai spune doamnă Burke, spune-mi Rachel, adaugă ea, încercând să fie amabilă, pentru a-l convinge.

-Mă tem că nu pot să fac asta. Domnul Burke mi-a dat instrucţiuni foarte clare în ceea ce priveşte modul în care trebuie să mă adresez viitoarei lui soţii.

-Dar nu îi voi spune nimic despre asta, replică Rachel, încercând să-şi păstreze controlul.

-Nu mai insistaţi, doamnă Burke. E mai bine să mergem, să nu întârziem, îi spune Gerard, în timp ce îi deschide portiera.

Rachel se încruntă, dar urcă în maşină, ştiind că oricum nu poate să schimbe ceva. Privind pe geam, se gândea cum va fi să-l vadă din nou pe Chase după ziua de ieri. Amintindu-şi cum o sărutase şi cum îi simţise mâinile pe trupul ei, roşeşte imediat. Este atât de confuză în ceea ce îl priveşte. Chase e atât de greu de descifrat, încât nu mai ştie care e adevărata lui faţă. Un lucru ştie sigur: a făcut-o să sufere şi nu mai vrea să-i dea ocazia să facă asta. Se concentrează să admire fulgii de zăpadă.

După câteva minute, Rachel ajunge în sala în care se desfăşoară licitaţia. În toată mulţimea aceea de oameni, îl observă aproape imediat pe Chase. Este îmbrăcat la costum şi arată foarte bine, nu are cum să fie altfel. Vorbeşte cu cineva, dar când o vede, se scuză şi vine spre ea, privind-o cu atenţie. Rachel arată foarte bine în cămaşa roşie şi în pantalonii lungi, negri. Îl face să îşi plimbe privirea asupra corpului ei, testând-o, vrând să o intimideze, însă în momentul acesta o doreşte, iar lucrul acesta îl nemulţumeşte. Nu vrea să o lase să îl chinuie cu expresia ei dură şi cu formele apetisante. Când ajunge în faţa ei, o sărută pe obraz, cât mai aproape de buze, şi o îmbrăţişează, simţind că se aprinde tot mai mult, în ciuda oricărei raţiuni.

-Bună, Rachel, arăţi foarte bine! Ce face Leon?

-Bună, Chase! Foarte bine, dar tu? răspunse ea, privindu-l tăios, dar zâmbindu-i.

-Ce încrezută... ai dormit bine azi-noapte?

-Dacă te interesează, du-te să-l vezi... îi răspunde ea, privindu-l cu severitate.

-Vrei să ştii dacă am fost cu altă femeie? o întreabă el, apropiindu-se de urechea ei.

-Ce faci cu viaţa ta nu mă interesează, Chase. Ar fi mai bine să mergem, începe licitaţia, îi spune Rachel, zâmbindu-i în continuare, deşi simţise ceva ciudat când el menţionase o altă femeie. Posibilitatea aceea ar fi durut-o înainte. Doar înainte de a descoperi cine era de fapt el, astfel încât acum nu conta. Deloc.

Chase îi zâmbeşte, după care o ia de braţ, mergând în sală spre locurile lor. Înainte să ajungă acolo, el o prezintă pe Rachel unor persoane importante. Spune despre ea că este logodnica lui, iar Rachel ascultă felicitările şi urările acestora. Imediat după aceea, Chase o invită să ia loc pe scaun, iar el se aşază lângă ea şi o ia de mână, în ciuda privirii tăioase pe care o primeşte din partea ei.

-Chiar e necesar să faci asta? îl întreabă Rachel în şoaptă. Nu suportă să îi simtă atingerea, căldura şi să îi vadă aroganţa din privire.

-Da. Nu mai vorbi, trebuie să fiu atent la licitaţie, îi zice el, privind-o în treacăt,

concentrându-se apoi la ceea ce se întâmplă, sau, cel puţin, încercând.

După câteva minute de tăcere, Rachel îl aude şoptindu-i:

-Când se termină licitaţia, mergem la firmă. E petrecerea de sfârşit de an şi toată lumea va fi prezentă.

Ea nu spune nimic, mulţumindu-se să se încrunte la el, arătându-i cât de încântată era de situaţie, însă Chase îi răspunse printr-un zâmbet ameţitor, făcând-o să-şi întoarcă chipul în altă parte. Îşi imaginează felul în care Chase urma să flirteze cu Isabelle, iar asta trebuie să-i dea o stare de uşurare, fiindcă asta înseamnă că el nu va mai fi pe urmele ei la fiecare pas, însă o senzaţie neplăcută o încearcă, tot gândindu-se la acest lucru.

Rachel ascultă cu atenţie ceea ce vorbesc cei din sală, referitor la contractul pe care îl vizează Chase. El insistă şi licitează încontinuu, iar în final, se întoarce spre ea şi o îmbrăţişează, ridicând-o şi învârtind-o în aer pentru câteva secunde.

-Am reuşit, Rachel! Am reuşit!

Rachel este luată prin surprindere, însă bucuria lui era molipsitoare.

-Felicitări... îi spune ea, zâmbind, îngăduindu-

şi asta pentru câteva clipe, însă când îi simte din nou buzele gustând-o uşor, ceva în ea se trezeşte la viaţă, dar se frânge aproape imediat. Rachel se îndepărtează de el, privindu-l încruntată.

-Nu mă mai privi aşa. E normal să te sărut în public, doar urmează să fii soţia mea, îi spune Chase zâmbitor. Hai să mergem, adaugă el, luând-o de mână şi ducând-o într-un birou, unde semnează actele care atestă că el e câştigătorul licitaţiei.

Ţinând-o apoi de mână pe Rachel, Chase o conduce la maşină, unde îi aşteaptă Gerard.

-Am câştigat licitaţia, Gerard! Ne duci la firmă, iar apoi ai liber până mâine, îi spune Chase fericit.

-Felicitări şi mulţumesc, domnule Burke! îi răspunse Gerard cu amabilitate.

Rachel şi Chase urcă apoi în maşină, aşezându-se pe locurile din spate, iar în timp ce ea stătea cât mai la margine, încercând să pună distanţă între ei, el se lipeşte de ea, şoptindu-i:

-Am înţeles ieri că ai rupt cecul care vă era destinat ţie şi fiului meu...

-Aşa e. Nu am nevoie de nimic de la tine... îi spune ea, privindu-l încruntată. Poţi să te dai mai încolo, nu am loc nici să respir.

-Încăpăţânată mică... îi zice Chase, făcându-i cu ochiul.

-Cum?! Uite cine vorbeşte: cel ce e pornit să se răzbune pe mine, deşi nu sunt vinovată de nimic.

-Într-una din zile am să te lămuresc în privinţa asta, o avertizează Chase, mângâindu-i obrazul şi zâmbeşte când vede că ea se retrage, privindu-l cu duritate.

Rachel îşi întoarce faţa, încruntându-se când simte că el o ia de mână. Bărbatul ăsta imposibil vrea numai să o chinuie şi să o facă să ajungă la capătul răbdării. Tot restul drumului, se încăpăţânează să privească pe geam, încercând să-l ignore. După alte câteva minute, maşina opreşte.

-De ce am oprit aici? Nu suntem la firmă, spune Rachel nedumerită.

-Coboară! îi zice el hotărât.

Rachel coboară, gândindu-se oare ce mai are de gând să facă Chase. Este încăpăţânat, misterios şi imprevizibil. Chase o ia de mână şi o conduce până în faţa unei bijuterii.

-Ce facem aici? îl întreabă ea, privindu-l surprinsă.

-Îţi alegi inelul de logodnă şi vom alege împreună verighetele, îi spune Chase de parcă ar fi vorbit despre nişte haine sau despre alte cumpărături.

-Nu vreau! îi zice Rachel, făcând un pas înapoi.

-Cred că nu prea ai de ales, Rachel! Haide odată, să nu întârziem la petrecere! Nu am avut timp să mă ocup de asta până acum, aşa că o facem acum, împreună! spune el, privind-o cu duritate.

-Nu pot să cred că îmi ceri părerea în legătură cu ceva... îi zice Rachel cu ironie. Este, de fapt, supărată că lucrurile evoluează atât de repede, iar ea visa ca lucrurile să se întâmple cu totul altfel. Însă trebuie să se resemneze cu ideea că nu poate să tânjească după lucruri imposibile.

-Nu mă provoca, Rachel. Intră, îi spune el, poruncitor, deschizând uşa bijuteriei.

Rachel îl priveşte furioasă şi intră, decisă să îl lase pe el să facă alegerile. Oricum pe ea nu o interesează căsătoria cu el. Nu este ceva sincer şi nici de durată, aşa că nu vrea să-şi bată capul cu toate astea.

-Bună ziua! le spune vânzătoarea zâmbind.

-Bună ziua! îi spune Chase, răspunzându-i la zâmbet, în timp ce Rachel îl priveşte cu coada ochiului.

Sigur are impresia că doar cu un zâmbet din acela perfect poate avea totul, se gândeşte Rachel, înaintând câţiva paşi. Îşi simte inima bătând cu putere. Inspiră adânc, în timp ce vânzătoarea vorbeşte cu Chase. Acum doi ani, dacă situaţia ar fi fost altfel, şi-ar fi putut exprima sentimentele în alt mod. Ar fi fost atât de fericită să facă asta... ar fi crezut că era prea frumos să i se întâmple... astăzi însă, totul e diferit, rece, ciudat şi misterios.

-Draga mea, alege-ţi inelul care îţi place, îi spune Chase pe un ton dulce, privind-o galant, spre încântarea vânzătoarei, care îi sorbea din

priviri pe amândoi.

-Alege tu, îi şopteşte ea, privindu-l tăios. Mie nu îmi pasă.

Chase ridică o sprânceană, privind apoi toate inelele acelea. E timpul să-i ofere o nouă lecţie, îşi spune el, reţinându-şi zâmbetul. Alege un inel gros, cu o piatră pătrată uriaşă, verde, şi total nepotrivit pentru ea, la cum îi cunoaşte gusturile.

-Ce spui de ăsta, iubito? o întreabă Chase, privind-o inocent.

Rachel îşi înghite cu greu nodul din gât şi strânge din ochi pentru a-şi reveni din şoc. Inelul e monstruos şi nu e deloc pe gustul ei, dar ticălosul ştie asta şi o provoacă intenţionat. Îi mai şi spune iubito, de parcă i-ar fi zis-o simţind asta cu adevărat, însă ea ştir că Chase îi spune astfel numai fiindcă erau auziţi şi priviţi.

-Nu cred că e tocmai pe gustul meu... îi răspunse ea, conştientă de faptul că a roşit violent din cauza furiei pe care o simte.

-Atunci eşti liberă să alegi exact ce îţi doreşti, iubito... îi zice Chase, zâmbindu-i cuceritor, transmiţându-i din priviri că ştie că o irită cu atitudinea lui, însă nu-i pasă.

Rachel îl priveşte fulgerător. Forţată de împrejurări, se apropie de cutia cu inele şi verighete. Numai fiindcă nu poate să rişte ca el să-i cumpere inelul ăla oribil, priveşte cu atenţie bijuteriile din faţa ei, gândindu-se că Chase a

adus-o din nou exact acolo unde dorea. Oare până când va continua să-i facă toate astea? Nu se poate doar ca totul să se sfârşească odată, cât mai repede cu putinţă, se întreabă, simţind că se află la capătul răbdării. Chase îi pune serios limitele la încercare şi nu ştia cât mai rezistă până să-l facă să regrete. Îşi plimbă privirea asupra inelelor expuse, până când îl vede. E perfect: discret, din aur galben, încrustat cu un rubin rotund, nu foarte mare. Inima îi tresare la vederea acelui inel minunat. Se întoarce spre Chase, observând că acesta avea oricum privirea aţintită asupra ei.

-Acesta e pe gustul meu, spune ea, încercând să fie calmă, sperând că nu îi strălucesc ochii de fericire. Nu vrea să-i spună că e frumos şi minunat, nu vrea să-i dea satisfacţia asta acestui îngâmfat.

-E o alegere foarte bună, doamnă Burke, îi spune vânzătoarea zâmbind, însă când îi spune preţul, Rachel face ochii mari, privindu-l pe Chase. Până şi ea îi spunese doamnă Burke, iar asta îi stârneşte o grimasă.

-Nu e nevoie să... zice ea, ezitând.

-Acesta rămâne, spune Chase, întrerupând-o, lăsând-o mută de uimire.

-Bine, răspunse vânzătoarea şi o invită să-l probeze.

Rachel îşi pune inelul pe deget, bucurându-se în sinea ei că i se potriveşte. Îi vine minunat.

Îl mai priveşte o clipă, cu drag, înainte de a-l scoate de pe deget, simţind o umbră de regret, lucru pe care încearcă să-l ţină ascuns, fiindcă este conştientă de privirea lui care o urmăreşte, observându-i fiecare gest.

-Uitaţi şi modele acestea de verighete, adaugă vânzătoarea, arătându-le cutia cu modelele expuse.

-Ce model îţi place, draga mea? o întreabă Chase, pe acelaşi ton ademenitor, venind în spatele ei, cât să o atingă uşor, lipindu-se de Rachel şi mustrându-se în gând pentru că nu se putea abţine să se apropie de ea.

Rachel se uită la verighete, încercând să-şi alunge entuziasmul care o cuprinsese brusc. Cum de obicei e foarte hotărâtă, şi de această dată găseşte imediat modelul ideal.

-Ce spui de modelul acesta? îl întreabă şi îl priveşte, sperând că vocea nu îi tremură. Verigheta ei e tot din aur galben şi avea un rând de pietricele mici, albe, de jur-împrejur, iar verigheta lui este simplă, aurie.

-Îmi place, îi răspunse el, privind-o cu tandreţe, spre surprinderea ei.

Rachel e sigură, însă, de faptul că tandreţea aceea subită face parte din rolul de soţ îndrăgostit pe care Chase trebuie să-l joace în societate.

Chase plăteşte totul, mulţumindu-i femeii pentru amabilitate, după care pleacă împreună

cu Rachel, păstrând o tăcere suspectă pe tot parcursul drumului până la firmă, în timp ce ea încearcă să asimileze totul şi să îşi găsească liniştea. Îl vede pe Chase, îngândurat, pe partea lui de banchetă şi se bucură că nu o mai chinuie, lipindu-se de ea. Odată ajunşi la sediul firmei, Rachel observă că luminile sunt stinse. Asta înseamnă că petrecerea nu a început.

-Nu e nimeni? îl întreabă pe Chase.

-Vino pe aici! îi spuse el, ducând-o spre intrarea din spate. Imediat ajung într-o încăpere fără ferestre şi el îi arată un pachet pe masă.

-Ce e asta? îl întreabă ea, oprindu-se când vede că el închide uşa.

-Apropie-te, nu e nimic grav, îi spune el, zâmbind, luând pachetul şi punându-i-l în braţe. Desfă-l, adaugă Chase, la fel de zâmbitor. Rachel îl priveşte surprinsă. Pune pachetul pe masă şi începe să-l desfacă, având o urmă de curiozitate. Spre surprinderea ei, când dă la o parte ambalajul, vede o rochie roşie, de lungime medie, cu bretele subţiri, nu foarte decoltată, şi, spre iritarea ei, foarte frumoasă.

-Ce vrea să însemne asta, Chase? îl întreabă Rachel, întorcându-se spre el, simţindu-şi inima bătând cu putere.

-E rochia pe care o vei purta în seara asta, Rachel! Îmbracă-te repede cu ea, trebuie să ne grăbim. Eu voi fi în camera cealaltă, dacă ai

nevoie de mine, îi spune el, pe un ton inocent, însă privirea lui ascunde lucruri care sunt departe de orice urmă de inocenţă.

-S-o crezi tu... îi răspunse Rachel, pe un ton superior, privindu-l cum se retrage în camera alăturată, suspect de liniştit. Încuie uşa, după care se uită din nou la rochie, întorcând-o pe partea cealaltă, moment în care observă că are fermoar la spate. Ticălosul... îşi spune ea iritată de felul în care Chase îşi calculase fiecare gest şi fiecare mişcare. Era nevoită să-l cheme să o ajute să-i închidă fermoarul. Nu poate să nu poarte rochia, nu are timp nici să se certe cu el şi nici să-şi ia altceva de acasă.

Rachel se schimbă, privindu-se în oglinda în mărime naturală, care se afla în cameră. Încearcă să-şi închidă singură fermoarul, însă nu reuşeşte. Roşie la faţă de furie şi de indignare, descuie uşa şi îl strigă pe Chase, care vine imediat, având un zâmbet maliţios pe chip, zâmbet pe care ea i l-ar şterge fără remuşcări.

-Da? o întreabă el, privind-o provocator, de parcă nu ar şti motivul.

-Nu pot să-mi închid singură fermoarul. Ai putea să mă ajuţi? îl întreabă ea, privind oriunde, numai nu în ochii lui.

-Întoarce-te, îi şopteşte Chase pe un ton seducător, apropiindu-se de ea.

Rachel se supune jenată, închizând ochii, întorcându-se cu spatele la el, cu palmele lipite

de baza coloanei, pentru a ţine rochia lipită de trup.

-Deschide ochii, Rachel, îi spune el cu o voce senzuală, lipindu-şi palmele de spatele ei, făcând-o să simtă că îi arde pielea la simpla lui atingere.

Rachel deschide ochii şi vede imaginea lor reflectată în oglindă. Tensiunea pe care o simte văzându-l în spatele ei şi observând modul în care o priveşte, o face să roşească.

-E doar un fermoar, Chase, închide-l odată! îi spune ea, izbucnind, ridicând uşor tonul, simţind că el nu se grăbeşte deloc.

-Uşor, Rachel! Unele lucruri trebuie făcute bine, nu în grabă, iar ăsta e unul dintre ele... răspunse el zâmbind, în timp ce înaintează de-a lungul coloanei ei, chinuitor de încet. Nemairezistând tentaţiei, îşi lipeşte buzele de spatele ei, de pielea ei, atât cât îi permite materialul rochiei, începând să o sărute, înlănţuind-o cu o mână în jurul abdomenului când ea încearcă să se retragă.

-Chase! Opreşte-te! îi spune Rachel încordându-se, simţind că nu mai suportă să îl simtă făcându-i asta.

-Roagă-mă, Rachel... îi zice Chase, sărutând-o în continuare, fiind sigur că are un efect tulburător asupra ei. Din nefericire, şi ea avea acelaşi efect asupra lui, oricât încerca să nege asta.

-Bine, bine, fie! Te rog, Chase, dă-mi drumul... îi spune ea, înciudată de puterea pe care o are el, ţinând-o strâns lipită de corpul său chiar şi cu o singură mână.

Chase îi închide fermoarul şi o eliberează din braţe, îndepărtându-se de Rachel, simţindu-se încă sub efectul vrăjii ei. Se îndreaptă spre uşă, strângând cu putere clanţa.

-Te aştept afară! Să nu întârzii, îi zice, ieşind apoi fără să o privească. E periculos pentru el să o privească prea mult, mai ales când arată aşa în rochia asta care o pune atât de bine în evidenţă. Îşi trece o mână peste frunte, conştientizând din nou că o doreşte, deşi îi vine greu să recunoască asta. La naiba! se gândeşte el nervos. O doreşte încă de când a văzut-o intrând în biroul lui, în urmă cu doar câteva zile, de când i-a observat teama din privire când îl văzuse tocmai pe el acolo.

Rachel inspiră adânc, simţind o nevoie acută de aer. În mod sigur va avea nevoie de un psiholog când toate astea se vor termina, îşi spune în gând. E cu nervii la pământ, ea, care este mai mereu calmă şi echilibrată. Iese apoi pe hol, acolo unde el o aşteaptă, impunător, serios, cu braţele încrucişate. Vrea să meargă înaintea lui, însă îşi simte braţul strâns în mâna lui puternică.

-Ce mai e? îl întreabă nervoasă, privindu-l în ochi, nemaiputându-se abţine.

-Pune-ți ăsta, îi spune Chase, scoțând cutia din buzunar. O deschide și îi pune inelul în palmă. Acum, Rachel. Suntem deja în întârziere, haide odată... adaugă el, plecând de lângă ea, doar câțiva pași mai în față.

Rachel se uită surprinsă la inel. Cel mai probabil, Chase vrea să anunțe logodna lor în seara aceea. Nu se aștepta ca asta să se întâmple atât de repede, totuși. Deși voia să nu-i pese, gestul său de a pleca imediat de lângă ea o rănește, însă în fond, la ce se putea aștepta de la el. Totul este doar o prefăcătorie, la fel ca ceea ce fusese între ei acum doi ani. Își pune inelul pe deget, hotărâtă mai mult ca niciodată să ascundă undeva într-un colț al inimii fata aceea naivă care fusese cândva, fata care îl lăsase să o păcălească și care îi dăruise totul, numai lui. Nu are de gând să repete greșelile din trecut. Se va ruga ca cei doi ani pe care îi are de petrecut alături de el să treacă în zbor și să-l vadă odată pentru totdeauna ieșit din viața ei. Merge mândră spre Chase, încercând să-l privească indiferentă, în timp ce el îi ia brațul și o conduce până în sala unde are loc petrecerea.

Odată ajunși, luminile se aprind, iar cei care sunt deja acolo strigă și îi felicită, umplând sala cu vocile lor gălăgioase. Rachel privește cu surprindere în jurul ei, văzându-i deja acolo pe

colegii ei şi ai lui Chase.

-Ai ştiut că vor fi aici mai devreme? Le-ai spus deja despre asta? îl întreabă ea, arătându-i mâna pe care are inelul.

-Nu, pentru prima întrebare, şi cât despre a doua, i-am spus doar lui Duncan, şi se pare că el le-a spus tuturor. Nu-i nimic, oricum trebuia să anunţ asta... spune indiferent, simţindu-se totuşi uşor nemulţumit.

În timp ce toată lumea se află în faţa lor, Chase începe să vorbească, rostindu-şi discursul cu pricepere.

-Dragii mei prieteni, mă bucur să vă văd pe toţi aici, în seara asta. Fiindcă e o seară specială, vreau totuşi să fac anunţul oficial al logodnei mele, chiar dacă aţi aflat deja acest lucru. Vă doresc tuturor petrecere frumoasă şi propun să toastăm în cinstea acestui eveniment fericit... spune Chase, stârnind aplauze din partea celor din jur. O sărută apoi pe Rachel, negând în sinea lui că profită de ocazie pentru a face asta, mai ales fiindcă ea nu-i poate reproşa ceva de faţă cu ceilalţi.

Cei doi sunt apoi felicitaţi din nou de către toţi ceilalţi, iar Rachel poate observa respectul pe care cu toţii i-l arată lui Chase, respect care se extinde în acele momente şi asupra ei. Numai Isabelle o privise cu răceală în timp ce o felicita,

lipindu-se cu îndrăzneală de Chase şi spunându-i aceleaşi lucruri, îndrăzneală apreciată de acesta, din moment ce o îmbrăţişase cu drag la rândul său, observă Rachel. Se uită în altă parte, găsindu-şi bucuria în persoana lui Duncan, care vine lângă ea să o felicite, la rândul lui.

-Felicitări, Rachel! îi spune el, zâmbindu-i uşor încurcat. Până azi-dimineaţă nu am ştiut că voi doi...

-Înţeleg... şi pentru noi a fost ceva care ne-a luat prin surprindere. De fapt, eu şi Chase ne cunoaştem de mai demult, însă detaliile astea sunt plictisitoare. Îţi mulţumesc pentru urările tale frumoase şi îţi doresc numai bine şi ţie, îi spune ea zâmbindu-i, lăsându-se îmbrăţişată de prietenul lui Chase.

-Rachel... e o adevărată surpriză să te revăd, şi pe deasupra mai eşti şi logodită cu Chase... în sfârşit. De când aşteptam să aud vestea asta...

Rachel se desprinde din braţele lui Duncan şi îl vede în faţa ei chiar pe Lewis, celălalt prieten foarte bun al lui Chase. Simte o mare bucurie să-l revadă, mai ales că e singurul care ştia cum fuseseră lucrurile între ea şi Chase, acum doi ani.

-Lewis... mă bucur atât de mult să te văd... îi spune ea, lăsându-se îmbrăţişată.

-Felicitări, frumoaso... voi doi sunteţi meniţi să fiţi împreună, îi spune cu drag Lewis, neştiind în ce mod şi cât de puternic simte ea cuvintele

lui. Numai dacă ar fi ştiut Lewis cine este de fapt prietenul său...

-Mulţumesc, Lewis... îi spune ea, cu vocea tremurândă.

-Ai de gând să îmi mai ţii mult în braţe viitoarea soţie, Lewis?

-Chase... la fel de posesiv ca întotdeauna... când venea vorba de Rachel deveneai alt om. Văd că e la fel şi acum... îi spune prietenul său, amuzat, în timp ce Rachel îi priveşte surprinsă.

-Iar tu eşti la fel de glumeţ ca de obicei. Vino aici, abia am aşteptat să te întorci din New York, din delegaţie, îi răspunse Chase, zâmbitor, îmbrăţişându-şi prietenul. Se simte, totuşi, ciudat de răscolit de vorbele prietenului său, însă hotărăşte să nu-i dea prea mare importanţă.

-Spre deosebire de Duncan, eu am aflat abia acum despre asta, dar mă bucur pentru voi. Era şi cazul, prietene... îi spune Lewis, zâmbind. Se întoarce apoi către Rachel, prezentându-i-o pe soţia lui, pe acelaşi ton entuziast.

-Mă bucur să te cunosc, Rachel! îi spune Carol, zâmbitoare.

-Şi eu mă bucur, Carol! Deci, ea e femeia care te-a făcut să renunţi la burlăcie, Lewis... îi zice Rachel, simţindu-se bine în preajma lor. Dacă Chase ar fi lăsat-o în pace şi nu i-ar mai fi pus mâna în jurul taliei, s-ar fi simţit şi mai bine.

-Aşa e, mă declar învins... o aprobă Lewis zâmbind, stârnind râsete în jurul său. Numai

Duncan mai trebuie să facă acelaşi lucru şi astfel trei din cei mai frumoşi bărbaţi pe care i-ai văzut vor fi răpuşi pentru totdeauna de femeile pe care le vor avea lângă ei.

-Hei, eu nu mă grăbesc nicăieri! spune Duncan cu sinceritate, zâmbind în cele din urmă, spre amuzamentul celorlalţi.

-Nici eu nu mă grăbeam până de curând, când am reîntâlnit-o şi mi-am zis că nu trebuie să o las să-mi scape din nou... spune Chase, făcând ca zâmbetul femeii de lângă el să se stingă.

Pare atât de serios şi de sincer, încât este în stare să păcălească pe toată lumea pentru a-şi atinge scopurile... îşi spune Rachel, tot mai surprinsă de capacitatea lui de a fi un actor atât de bun. Chase se scuză, o ia apoi de acolo, conducând-o pe ringul de dans, spre uimirea ei.

-Nici măcar nu m-ai întrebat dacă vreau asta... îi spune ea, ezitând să-şi pună mâinile în jurul lui.

-Nici măcar nu trebuie să te întreb... pot face tot ce îmi doresc cu tine, nu uita asta... îi răspunse el, plimbându-şi mâinile de-a lungul braţelor ei, făcând-o să îşi pună mâinile în jurul gâtului său, savurând toate reacţiile ei.

-Ţi-a mai spus cineva că eşti nebun? îl întreabă ea, indignată. Este de-a dreptul imposibil şi nesuferit. Are impresia că e stăpânul ei, iar ea ura să fie dominată în felul ăla.

-Da, doar tu... dansează şi zâmbeşte, ne

văd ceilalţi, iubito... îi spune Chase, zâmbindu-i provocator.

-Eşti îngrozitor! Nu-mi mai spune aşa, nu sunt iubita ta şi nu voi fi niciodată! îi spune ea, ştiind că o aude doar el.

-Vei fi tot ce vreau eu să fii, Rachel! Acum taci şi lasă-mă să mă bucur în linişte de dansul ăsta, îi răspunse Chase, lipind-o mai mult de corpul său. Îşi lipeşte buzele de gâtul ei, ştiind că o provoacă şi o enervează, însă îi place la nebunie să-i facă toate astea. Privirea ei temătoare îl răsplăteşte puţin câte puţin pentru ceea ce îndurase din cauza ei în trecut.

Rachel vrea să se îndepărteze, însă bruta asta o ţine atât de strâns, încât aproape că nu mai poate să respire.

-Vrei să mă sufoci? Lasă-mă să respir... îi spune ea, cu un glas tăios.

-Data viitoare să spui te rog, Rachel! Şi să nu mă mai chemi vreodată să îţi închid fermoarul rochiei, fiindcă eu nu sunt obişnuit cu aşa ceva. Prefer să deschid fermoare, să ţii minte asta...

-Eşti un ipocrit şi un mincinos! Tu ai plănuit asta când mi-ai luat rochia şi m-ai obligat să o port, ştiind că nu voi avea de ales şi că voi avea nevoie de ajutorul tău pentru a o închide. Dacă nimeni nu te-a urât până acum în viaţă, să ştii că eu sunt prima care o face. Abia aştept să scap de tine... voi fi atât de fericită în ziua aia, nici nu-ţi poţi imagina... îi spune ea, fulgerându-l din priviri. Se

loveşte, însă, din nou de zâmbetul lui seducător şi de indiferenţa care îl caracterizează. Nici măcar un muşchi nu i se clinteşte de indignare, iar asta o indispune tot mai mult. Bărbatul ăsta e... nici nu mai găseşte vreun cuvânt potrivit pentru a-l descrie. Le epuizase pe toate în puţinul timp de când îl revăzuse.

-Ei bine, ştii cum se spune, draga mea Rachel: de la ură la iubire nu e decât un singur pas... îi spune el, zâmbind, ignorând cuvintele ei.

-Nu trebuie să-mi fac griji pentru asta nici din partea mea şi cu siguranţă nu din partea ta.

Tu nu ai idee ce înseamnă să iubeşti, Chase.

-Asta crezi? Atunci cu siguranţă vei avea parte de ura mea din plin, fii sigură de asta... îi spune el, apăsându-şi buzele pe buzele ei, gustând-o şi explorând-o, nelăsându-i timp să reacţioneze. O sărută cu toată forţa de care e în stare, făcând-o să simtă adevărul cuvintelor lui.

Rachel l-ar fi lovit cu dragă inimă, însă nu poate să facă asta. Sunt atâtea în joc, şi mai sunt şi oamenii din jurul lor, care îi cred cu adevărat îndrăgostiţi. Nu poate să-şi piardă controlul şi să nu mai aibă apoi nici o şansă să fie în preajma fiului ei, fiinţa pe care o iubea cel mai mult. Aşa că îl lasă timp de câteva minute să o sărute, încercând să-şi împietrească inima. Este singurul mod în care se poate proteja de el, spunându-şi că tremură doar din cauza nervilor

pe care el o făcuse să îi aibă, din nou.

Când melodia se sfârşeşte, Chase o eliberează din braţele lui şi o conduce la masă. Trebuie să îşi revină sau altfel e în stare să o ia de acolo, să o ducă acasă şi să... oftează, încercând să alunge gândul, după care ia o înghiţitură din băutura puternică pe care şi-o turnase, simţindu-i gustul arzător pe gât. În mod sigur, Rachel este o vrăjitoare, altfel nu-şi poate explica de ce simte amestecul acela ciudat de sentimente în ceea ce o privea. O urăşte şi o doreşte în acelaşi timp, iar asta îl derutează. Vrea să o facă să plătească pentru ce i-a făcut, dar când este aproape de ea, îi trec cu totul alte gânduri prin minte, spre disperarea lui. Măcar dacă şi-ar putea găsi consolarea alături de vreo eventuală amantă. Nici asta nu poate, deşi încercase. De când a revăzut-o, nu mai reacţionează cum trebuie. Nu mai poate să simtă dorinţă decât pentru ea. E ca şi cum un gând agasant i-ar spune că nu o vrea decât pe ea, în ciuda oricărui plan de răzbunare şi a suferinţei pe care o îndurase în trecut din cauza ei. Stă la masă, strângând paharul în mână şi o priveşte dansând relaxată cu Duncan, Lewis sau alţi colegi. Relaxată, nu încordată, aşa cum reacţionase în preajma lui, lucru care îl irită mai mult decât vrea să recunoască.

Atunci când Isabelle vine la masa lui şi îl

invită să danseze cu ea, acceptă fără să clipească, deşi nu-i place îndrăzneala acelei femei, însă este utilă pentru a încerca să vadă o licărire de tristeţe în privirea viitoarei lui soţii. Acest lucru nu se întâmplă însă, fiindcă ea se face că nu vede imaginea aceea, văzându-şi în continuare de dansul alături de Duncan. Când melodia se termină, Chase vine lângă ei, privind-o insinuant, cu determinare.

-E timpul ca eu şi viitoarea mea soţie să plecăm. E târziu şi ştii cum sunt cuplurile: vor să petreacă tot mai mult timp împreună... spune el, savurând roşeaţa care se instalează în obrajii ei, dar şi zâmbetul atotştiutor al amicului său.

-Am înţeles... ei bine, ce pot să spun, să aveţi o noapte frumoasă şi felicitări încă o dată, le spune Duncan şi pleacă apoi, lăsându-i singuri.

Rachel se apropie de el, voind să-i arate că nu se simte deloc intimidată de prezenţa lui.

-Chase Burke... sper să arzi în focurile... îi spune, privindu-l cu ură. O făcuse să se simtă jenată în faţa amicului său şi asta i se pare de neiertat, la fel ca orice îi face el.

-Opreşte-te aici. Dacă va fi să ard, o voi face numai împreună cu tine, ai înţeles? îi zice Chase, punându-i un deget deasupra buzelor. Acum stai liniştită şi hai să mergem acasă dacă nu vrei să se întâmple asta cât mai curând, în noaptea asta chiar... adaugă, apropiindu-se la câţiva milimetri

de buzele ei, abţinându-se cu greu să nu-şi pună planul în aplicare.

Chase o ia de braţ şi, după ce îşi ia rămas-bun de la ceilalţi colegi, o conduce la maşină, apoi urcă rapid, trântind portiera. După ce urcă şi ea în maşină, Chase pleacă în viteză, rămânând tăcut pe tot parcursul drumului, în timp ce Rachel priveşte încordată pe geam, la fel de tăcută. Urmează să-i arate lui Chase că nu-i va fi uşor să trăiască alături de ea. Dacă el poate să o aducă pe culmile disperării, făcând-o să-şi piardă minţile, şi ea poate să încerce să îl facă să regrete că o tratează astfel.

Odată ajunşi acasă, cei doi sunt întâmpinaţi de Melania, care pleacă imediat, simţind atmosfera încărcată dintre ei. Chase merge în dormitor, iar ea merge să-l vadă pe Leon, care doarme, iar apoi la baie. Când iese de acolo, Rachel merge în dormitor, bătând la uşă, pentru orice eventualitate.

-Intră! aude ea vocea relaxată a lui Chase.

Rachel deschide uşa şi intră în dormitor, surprinzându-l numai în pantalonii de la costum. Din nou este cu bustul gol, spre iritarea ei. Primul impuls este să iasă din cameră şi să plece cât mai repede de acolo, însă nu vrea să-i dea satisfacţia asta. Ştie că el intenţionase să fie surprins astfel,

şi, adoptând o indiferenţă simulată, merge să îşi lase rochia în dulap, ignorându-l.

-Să mă aştepţi, mă întorc imediat, îi spune el, luând-o în braţe, profitând că ea agaţă rochia în cuier.

-Vezi să nu... singurul bărbat pe care îl accept să doarmă cu mine e fiul meu.

-Sună bine! Nu mi-e teamă să îl am drept rival, însă situaţia se va schimba cât de curând... îi răspunde Chase, întorcând-o spre el.

-Ai dreptate! Nu poţi rivaliza cu fiul meu, nu eşti suficient de bun pentru asta... îi spune ea, sfidându-l.

-Dar am fost suficient de bun încât să îl faci cu mine, nu-i aşa? o întreabă el provocând-o.

Şocul cuvintelor lui este ca o palmă pentru ea. Se simte strivită şi atinsă în punctul cel mai sensibil al fiinţei ei. În mod normal, altădată ar fi început să plângă, nesuportând realitatea vorbelor lui, însă cea de acum, din prezent, trebuie să-i reziste. Cum îndrăzneşte să-i spună lucrul ăla, când tot ceea ce se întâmplase între ei însemnase atât de mult pentru ea, atunci... în mod sigur vrea să o facă să înnebunească definitiv. Ăsta e el, bărbatul pe care odată îl iubise din toată inima, ca o prostuţă şi naivă ce fusese.

-Niciodată nu te-am urât mai mult decât o fac în clipa asta, Chase... îi spune ea, lovindu-l peste faţă.

Chase resimte mai mult psihic lovitura primită. Iese din cameră, simțind o urmă de remuşcare pentru ce îi spusese. Remuşcarea trece, însă, când îşi aminteşte cât de mult suferise, pierzând-o. Pur şi simplu îl părăsise şi plecase, tocmai când avea mai mare nevoie de ea. Pentru toată durerea pe care i-o cauzase în trecut, Rachel avea să sufere pe măsură, îşi spune el, în timp ce stropii apei de la duş îi biciuiesc pielea. O iubise ca un idiot, iar ăsta este un motiv în plus să o urască în prezent şi să nu aibă remuşcări. Nu merită să-i pară rău pentru durerea pe care i-o văzuse mai devreme în privire. Are de gând să o facă să se simtă pustiită şi golită de sentimente, aşa cum se simte şi el.

Rachel merge să doarmă în patul din camera fiului ei, luându-l lângă ea, bucurându-se că Leon nu se trezeşte când îl ia din pătuț. Îşi reține lacrimile, gândindu-se că astfel îşi va alimenta ura împotriva lui Chase.

Chase intră în dormitor şi vede că Rachel nu e acolo. Ştie deja unde o poate găsi, astfel că intră încet în camera fiului său, având grijă să nu-l trezească. Se întinde în pat, lângă fiul său, care se află între ei doi. Ştie că Rachel se preface că doarme, dar o lasă în pace.

Îşi priveşte fiul cu dragoste, mângâindu-l

uşor, după care închide ochii, încercând să adoarmă, simţindu-se împăcat cu gândul că îl are pe Leon. Are atâta nevoie de el, iar acum că aflase de existenţa lui, este decis să nu se despartă de el, simţindu-şi inima împărţită între dragostea pentru Leon şi dorinţa de răzbunare în ceea ce o priveşte pe Rachel, femeia care îi făcuse viaţa un chin.

Capitolul VII

În ziua următoare, în timp ce Rachel se pregăteşte pentru căsătoria civilă cu Chase, Melania o ajută, în acelaşi timp, povestind cu ea despre ceea ce urmează să se întâmple.

-Serios, nu eşti deloc emoţionată? o întreabă Melania, ţinându-l pe Leon în braţe, în timp ce Rachel se uită fugar în oglindă, aranjându-şi rochia albă, simplă, de lungime medie, pregătindu-se pentru căsătoria civilă pe care urmează să o aibă în câteva minute, ceremonie la care are rolul principal, alături de Chase.

-Nu, de ce aş avea? E doar o formalitate, nu e nimic serios şi nu trebuie să-mi bat capul cu asta, spune Rachel, adoptând un ton indiferent.

-Unei romantice ca tine nu-i tresare ceva în suflet într-o zi specială ca asta? Vă căsătoriţi civil, deşi mai sunt doar câteva zile până la Crăciun. Dă-mi mâna, vreau să văd inelul şi verigheta.

Rachel îi întinde mâna, observând zâmbetul Melaniei.

-Sunt frumoase, îi spune ea încântată. Orice ai spune, eu îţi doresc să fii fericită, draga mea! Până la urmă, te căsătoreşti cu bărbatul visurilor tale.

-Nu mai e! Poate că a fost odată, pe vremea când credeam în noi şi în povestea noastră, însă acum nu mai simt acelaşi lucru, aşa că te rog nu mai spune astfel de lucruri. Oricum toată farsa asta se va sfârşi după doi ani... zice Rachel, clipind des şi inspirând adânc. Îşi sărută apoi fiul, povestindu-i prietenei sale despre ziua de dinainte.

-Dacă spui tu... lasă-mă, totuşi, să îţi spun că am un presentiment în legătură cu asta... îi răspunde Melania zâmbind, auzind detalii despre ziua precedentă. În sinea ei, spera ca totul să fie o glumă, iar Rachel să fie fericită.

Rachel îşi ia fiul în braţe, şi astfel cele două prietene pleacă spre primărie, conduse de Gerard, care le duce cu maşina până acolo.

-Urmează căsătoria religioasă? o întreabă Melania curioasă.

-Nu are niciun rost să facem acest lucru, din moment ce treaba asta nu va dura, spune Rachel privind pe geam, strângându-şi mai bine pe ea bolero-ul alb, gros.

-Aha... şi ce faci cu inelul şi verigheta când se termină?

-Ţi le dăruiesc, dacă tot îţi plac atât de mult, zice Rachel privindu-şi prietena cu seninătate, după care începe să se joace cu Leon, zâmbitoare.

-Mincinoaso... sunt sigură că le vei păstra. Nu uita că vorbeşti cu mine, draga mea. Ne cunoaştem de prea mult timp încât să crezi că mă poţi păcăli cu atitudinea asta glacială. În plus, mie nu mi se potrivesc, însă ţie îţi stau atât de bine...

-Poţi să crezi ce vrei, eu ştiu cum trebuie să fie lucrurile, îi răspunde Rachel, privind-o cu severitate.

-Trebuie să fie... asta spune multe despre ceea ce simţi, Rachel.

Rachel o priveşte fulgerător, vrând să-i răspundă, însă vocea lui Gerard o întrerupe.

-Am ajuns, doamnelor! le spune el coborând din maşină şi deschizând întâi portiera dinspre partea unde se află Rachel, iar apoi şi pe cealaltă. Gerard îi dăruieşte viitoarei mirese buchetul din trandafiri roşii, iar Rachel îl ia, înghiţind în sec.

Melania îl preia pe Leon, în timp ce merge alături de Rachel spre sala unde urma să aibă loc căsătoria, sală în care se află deja câţiva colegi din firmă. Sala este foarte frumos decorată, atât cu ocazia Crăciunului, cât şi în cinstea evenimentului. Privirea i se opreşte asupra lui Chase, care arată incredibil de frumos în costumul lui alb. E o imagine ispititoare, însă el

însuşi este ispita, una de care trebuie să se ţină la distanţă. Drumul spre Chase este presărat cu petale de trandafiri de toate culorile, iar buchete de trandafiri sunt aşezate peste tot în sală. Totul arată minunat, în totală contradicţie cu realitatea dintre ei... constată Rachel, încercând să nu se lase impresionată nici de Chase, nici de ceea ce vede în jurul ei.

Chase o priveşte admirativ, cu o expresie dulce, păcălindu-i atât de bine pe toţi, în timp ce se îndreaptă spre ea. Când ajunge în faţa ei, o sărută uşor pe buze, îmbrăţişând-o şi îmbătând-o cu aroma lui masculină. Merge apoi lângă Melania, luându-şi fiul în braţe pentru câteva minute, zâmbindu-i.

Rachel îi priveşte, cuprinsă de tandreţe, văzând imaginea aceea dulce. Chase îl ţine pe Leon cu atâta grijă şi îi zâmbeşte atât de sincer, încât aproape că îi vine să plângă. În sinea ei se bucură că Chase îşi iubeşte fiul. Până la urmă, asta e cel mai important.

Câteva minute mai târziu, Chase i-l dă pe Leon din nou Melaniei, şi o ia de mână pe Rachel, conducând-o câţiva paşi mai în faţă şi ascultând împreună cuvintele primarului.

Auzind totul, Rachel îşi simte inima bătând

mai puternic, deşi ştie că nu ar trebui să simtă asta. La un moment dat, se simte strânsă de mână mai puternic de Chase, însă în mod sigur i se pare. Când vine momentul să spună da, Rachel o face repede, neîndrăznind să-l privească pe Chase, iar el o face pe un ton grav, serios, privind-o discret. Felul în care rochia aceea simplă, albă, o face să arate îl contrariază şi îl înfierbântă în acelaşi timp. Pare atât de vulnerabilă şi de inocentă, însă el ştie sigur că nu este deloc aşa. Chiar şi acum doi ani, ea nu bănuise ce putere avuse asupra lui, făcându-l să o iubească şi să o dorească într-un fel înnebunitor, mai presus de cuvinte. Înghite în sec, văzând-o cum semnează actul care atestă căsătoria lor. Când îi vine rândul, face acelaşi lucru, nu fără a simţi o uşoară strângere de inimă. Vine apoi momentul sărutului, moment pe care Chase îl scurtează pe cât posibil. Este mai bine pentru liniştea lui să procedeze astfel.

Rachel îi simte sărutul scurt, dar tulburător, fiindu-i recunoscătoare că scurtase momentul. Este apoi timpul să îşi înscrie numele în certificatul de naştere al lui Leon. S-a încruntat când a văzut linia aceea rece şi impersonală în dreptul numelui tatălui. Răsuflă uşurat că a avut ocazia să schimbe şi acel lucru.

Sunt felicitaţi imediat de către cei prezenţi,

printre care şi Isabelle, Duncan şi Lewis, dar şi de Carol, soţia acestuia. Fac apoi fotografii, moment în care Rachel trebuie să îşi găsească puterea să zâmbească, în timp ce el se comportă de parcă e făcut pentru asta. Zâmbeşte şi reacţionează ca un adevărat mire îndrăgostit, iar mai târziu, la restaurant, în cadrul petrecerii, continuă să se comporte astfel, spre surprinderea ei. Când se poartă ca un ticălos ştie să reacţioneze, însă nu ştie cum să răspundă celeilalte laturi ale lui.

-Ai vrea să dansezi? Trebuie să deschidem petrecerea, îi spune el pe un ton dulce, întunecându-şi însă privirea aproape imediat, în timp ce îi întinde mâna.

Rachel nu spune nimic, oricum nu are rost. Se lasă condusă de el pe ringul de dans, simţind nevoia de linişte. Vrea ca măcar în seara aceea să nu se mai certe cu el şi să îşi găsească din nou echilibrul interior. Se lasă lipită de corpul lui puternic, şi, într-un moment de slăbiciune, îşi lasă capul pe pieptul lui, înconjurându-l cu braţele în jurul gâtului, în timp ce el îi înlănţuie mijlocul, sărutând-o pe frunte. Dansează astfel timp de câteva minute, după care Chase o îndepărtează uşor de corpul lui, pentru a-i vedea chipul. Nu vrea să mai gândească şi nici să o chinuie, cel puţin timp de câteva clipe. Vrea doar să se bucure de momentul acesta, ca şi când nu se întâmplase nimic rău între ei, nimic

care să le fi întunecat cerul care fusese atât de senin cândva... Chase vede privirea visătoare a femeii din faţa lui şi o aduce din nou spre el.

-E atât de bine să te simt aşa... spune-mi că şi tu simţi asta... îi şopteşte, plimbându-şi degetele pe spatele ei, însă Rachel nu spune nimic. Totuşi tăcerea şi tremurul ei reprezintă un răspuns clar.

Când melodia se termină, magia se sfârşeşte.

-Îmi permiţi să dansez cu soţia ta, Chase? îl întreabă Duncan, bătându-l uşor pe umăr pentru a-l face atent la el, fiindcă Chase părea captivat de Rachel. Îl înţelegea, şi el ar fi fost la fel dacă era în locul lui. Însă nu era, aşa că...

-Da, desigur... îi spune Chase, confuz, îndepărtându-se de ei, mergând să îşi vadă fiul, care stătea cuminte în cărucior, lângă Melania. O invită pe aceasta la dans, privindu-l pe Duncan cum dansa cu soţia lui. Rachel se lăsase condusă de Duncan în ritmul melodiei lente, simţindu-i mâinile aşezate decent, în jurul taliei.

-Eşti o mireasă foarte frumoasă, Rachel! Şi pe deasupra mai aveţi şi un băieţel foarte frumos, care a avut pe cine să moştenească... îi spune el, privind-o zâmbitor.

-Mulţumesc, Duncan, îi răspunde ea zâmbindu-i.

-Ciudat că Chase nu ne-a spus nimic despre toate astea. Totul a venit parcă prea dintr-o dată.

-E complicat... dar asta e realitatea.

Mai târziu, când melodia se sfârşeşte, Duncan o eliberează din braţele lui, privind-o cum pleacă spre masa mirilor. O invită apoi pe Melania la dans, văzând că nu era însoţită. Isabelle stă îngândurată la masă, înciudată de toată situaţia. Rachel făcuse pe inabordabila în tot acest timp, în care, de fapt, ea şi Chase erau împreună. Chase trebuia să fie al ei, însă mironosiţa aceea i-l furase, deşi ea încercase în repetate rânduri să îl cucerească, mai mult sau mai puţin subtil.

Când petrecerea se termină, Chase o ia pe Rachel de braţ şi apoi, împreună cu Leon, pleacă spre casă, în timp ce Duncan o conduce acasă pe Melania.

Odată ajunşi acasă, Rachel este prima care merge la duş, în timp ce Chase îşi ţine fiul în braţe, urmărind-o cu privirea până când ea închide uşa. Numai gândul la imaginea ei, goală sub duş, îl face să zâmbească, dar şi să se înfurie pe el însuşi.

Când ea iese din baie, Chase i-l dă pe Leon în braţe, şi merge şi el, la rândul lui, să facă un duş. Se încălzise dansând la petrecere, însă nu e numai atât. Soţia lui îl face să se încălzească, să se înfierbânte chiar, deşi nu vrea să admită asta.

Rachel îl pune pe Leon în pat, cât timp se schimbă într-un halat lung, care se închide cu nasturi până sus. Se întinde apoi pe pat, lângă fiul ei, aşteptând să adoarmă, gândindu-se că el nu îşi va dori să o aibă, dacă o vede alături de Leon, în dormitorul ei.

După câteva minute, Rachel aude uşa camerei deschizându-se încet. Închide ochii, sperând să-l facă să creadă că a adormit, însă îi simte buzele gustând-o.

-Nu îndrăzni să te foloseşti de fiul nostru pentru a mă ţine departe de tine în noaptea asta, Rachel... îi şopteşte el, zâmbind când o vede deschizând ochii, privindu-l temătoare.

Chase îl ia apoi pe Leon din pat, în ciuda privirii ei dezaprobatoare, şi îl duce în camera lui, aşezându-l în pătuţ. Când să intre în dormitorul ei, observă că ea încuiase uşa.

-Serios? Chiar crezi că asta mă va opri? întreabă el, întorcându-se cu spatele la uşă şi lipindu-se de ea.

-Bunul simţ ar trebui să o facă, atunci... îi spune Rachel, simţind că panica pune stăpânire pe ea.

-Când vine vorba de tine, nu mai am aşa ceva, credeam că ai înţeles asta. În orice caz, dacă nu deschizi frumos uşa, o dărâm. Nu cred că vrei să îl trezim pe Leon, nu-i aşa?

Ticălosul! se gândeşte Rachel, mergând spre uşă. O descuie şi face câţiva paşi înapoi, văzându-l cât de hotărât intră în cameră.

-Chase... nu ai de gând să faci asta, nu? îl întreabă ea, abia putând să respire, strângându-şi mai bine halatul în jurul ei.

-Ce este, Rachel? Nu te comporta ca şi cum nu ai mai făcut asta... îi spune el, înaintând spre ea.

-Nu e vorba de asta, ci despre faptul că e o chestiune de alegere, iar eu nu îmi doresc asta... îi răspunde ea, privind în altă parte, pentru a nu-i vedea pieptul acela gol şi ademenitor.

-Sunt convins că aş putea să schimb asta, îi spune Chase, luând-o în braţe, lipind-o de el.

-Te înşeli. Mai bine te-ai ocupa să îţi găseşti o amantă, din moment ce eu nu sunt dispusă să fiu cu tine. Ţi-o recomand pe Isabelle, în mod sigur ea ar fi încântată de atenţia ta, îi zice Rachel, furioasă pe bătăile rapide ale inimii ei.

-Isabelle nu îşi are locul în conversaţia asta. Când am spus că vei face tot ce îmi doresc timp de doi ani, mă referem şi la asta... o lămureşte el, sărutând-o pe obraz, fiindcă ea reuşise să îşi ferească buzele.

-Şi dacă nu? Ce ai de gând? îl întreabă ea, privindu-l cu duritate.

-Pot să jur că nu am mai întâlnit o femeie atât de încăpăţânată ca tine, Rachel, îi zice el, prinzând-o de umeri, strângând-o uşor.

-Ce vei face, Chase? Ai de gând să mă loveşti fiindcă nu sunt dispusă să fiu a ta? Haide, fă-o, iar în clipa aceea voi şti că nu eşti cu nimic mai bun decât cel care obişnuia să-mi facă asta, când încă stăteam sub acoperişul lui... îi spune ea, privindu-l cu dispreţ.

-Nu îndrăzni să mă compari cu tatăl tău, Rachel! Ştii prea bine că am ajuns chiar să mă lupt cu el ca să te scot de acolo... îi zice Chase, luându-şi mâinile de pe ea.

Amintirea aceea îi răscolea din nou pe amândoi, în acelaşi timp, chiar atunci, când se priveau, înfruntându-se ca două forţe total opuse.

-Ieşi de aici, Chase! Nu mă mai tortura astfel. Simpla ta prezenţă îmi face rău. Să nu cumva să uiţi că mă dezgusti şi că nu mă vei mai atinge cu vreun deget vreodată!

Chase o priveşte concentrat, făcând totuşi câţiva paşi spre ea.

-În noaptea aceea, acum doi ani, nu te-am dezgustat, Rachel. Îţi aminteşti? Îţi garantez că te voi face să îţi aminteşti... îi spune el, furios.

-Aia a fost cea mai mare prostie pe care am făcut-o vreodată şi nu am de gând să o repet... îi răspunde ea cu aceeaşi furie în privire.

-Iar eu îţi spun că până expiră termenul de doi ani pe care îi avem de petrecut împreună, te voi face să mă rogi, Rachel... îi mai spune el, apropiindu-şi buzele la câţiva milimetri de

buzele ei. O priveşte stând astfel timp de câteva secunde, după care se grăbeşte să iasă din cameră.

-Visează în continuare, Chase! îi răspunde ea, înainte ca el să închidă uşa.

Rachel se întinde apoi pe pat, răsuflând uşurată. Pentru moment l-a îndepărtat de ea, însă nu ştie cât timp va mai putea să facă asta.

Chase se aşază pe canapeaua din sufragerie, sorbind din băutura tare pe care şi-o turnase în pahar. Are de gând să o facă să fie din nou a lui, chiar dacă este ultimul lucru pe care îl face în viaţă. O avusese doar o dată, acum doi ani, însă o doreşte din nou cu ardoare. Nu îi este de ajuns doar să îşi amintească felul în care o simţise în noaptea aceea. Merge apoi la culcare, gândindu-se la vrăjitoarea care îi purta verigheta şi care îl înnebuneşte de-a dreptul, luându-i luciditatea.

Capitolul VIII

În dimineaţa următoare, Rachel se trezeşte, simţind o aromă îmbietoare care vine din bucătărie. După ce se schimbă într-o rochie cu mâneci lungi, gri, tricotată, iese din cameră cu gândul să meargă să-l vadă pe Leon. Merge la el în cameră, însă fiul ei nu se află acolo. Se îndreaptă apoi spre bucătărie, văzându-i pe

Chase şi pe Leon cum stau împreună. Chase pregăteşte masa, iar Leon îl priveşte cuminte din scaun.

-Bună dimineaţa, Rachel! Tocmai mă gândeam să vin să te trezesc. Ia loc. Am pregătit micul dejun, îi spune el zâmbitor, privind-o cu drag.

-Bună dimineaţa... îi răspunde ea, derutată. Îşi sărută fiul, după care se aşază la masă, observând cum o serveşte, arătând atât de natural acolo, în bucătărie, alături de ea şi de Leon.

-Nu ştiu ce să îi dau lui să mănânce, dar cu timpul voi învăţa şi voi afla tot ce trebuie să ştiu despre el. Îmi vei spune, nu-i aşa? o întreabă el, privind-o sincer şi dulce.

-Da... mă ocup eu de asta, spune Rachel ridicându-se, simţind fiori pe şira spinării din cauza schimbării din atitudinea lui. În mod sigur, Chase se amuză, jucându-se cu mintea ei, însă nu este naivă să cadă în capcana lui, mai ales că e convinsă că jocul acela nu va dura. Merge la frigider şi ia bolul în care se află mâncarea pregătită pentru el. Încălzeşte puţin mâncarea şi îi dă apoi să mănânce fiului ei.

-Poftă bună! îi zice Chase, aşezându-se să mănânce, nu înainte de a-l lua de mânuţă pe Leon, jucându-se cu el.

-Poftă bună... îi răspunde ea, începând să

mănânce din omleta care arată atât de apetisant şi care se dovedeşte la fel de gustoasă. Deci, găteşti... adaugă Rachel, surprinsă plăcut.

-De fapt, spre surprinderea ta, da. Nu sunt expert, dar mă descurc. Îţi place? o întreabă Chase, privind-o ademenitor.

-Da... spune Rachel adoptând un ton indiferent, nevrând să-i dea satisfacţia de a-i spune că este cea mai bună omletă pe care a mâncat-o vreodată.

Chase o priveşte şiret, bănuind adevărul, şi continuă să mănânce relaxat.

-Abia aştept să gust ceva pregătit de tine, îi zice el, privind-o cu senzualitate, făcând-o să simtă mesajul cu dublu înţeles.

-Trebuie să merg în vizită la Melania, după ce termin de mâncat. Îl iau pe Leon cu mine şi nu vreau să fim urmăriţi de Gerard. Melania stă doar la câteva case distanţă, îi spune Rachel roşind, încercând să devieze de la subiect.

-Leon rămâne aici, cu mine, îi zice el hotărât, privind-o suspicios.

-Chase, fii serios. Nu e ca şi când aş avea de gând să fug cu el. Oricum nu am unde...

-Leon rămâne aici şi gata. Este ultimul meu cuvânt. E bine că gândeşti aşa, oricum nu ţi-aş permite să fugi din nou de mine. Voi avea grijă de el, ai încredere în mine, Rachel... o asigură Chase, îmblânzindu-şi tonul.

-Bine! cedează ea. Nu stau mult, doar că nu

am mai fost de ceva timp să o vizitez...

-Bine... îi spune Chase, înţelegând adevărul din spatele cuvintelor ei. Ea are nevoie să îşi vadă prietena, iar el nu vede vreun motiv să-i interzică asta.

Rachel se ridică de la masă, vrând să îşi ducă farfuria, însă el o opreşte, luând-o de mână.

-Trebuie să... aşa sunt obişnuită... îşi motivează ea gestul, tresărind când îi simte căldura mâinii.

-E-n ordine, du-te, acum! Strâng eu aici.

-Bine, mulţumesc... îi spune ea, luându-şi mâna din mâna lui.

-Nu ai pentru ce! Nu ai uitat ceva? o întreabă el, privind-o cum îl sărută pe Leon.

-Nu. Ce e?

-Să mă săruţi... îi spune Chase, zâmbindu-i provocator.

-N-am să fac asta, îi răspunde Rachel roşind, evitându-i privirea.

-Bine. Uită că am spus asta. Salut-o pe Melania din partea mea, îi zice el, făcând-o să îl privească surprinsă. Uşor, trebuie s-o iau uşor... îşi spune el în sinea lui, controlându-se.

Ea pleacă grăbită, conştientă de faptul că Chase o urmăreşte cu privirea. Îşi ia paltonul din cuier. Nu vrea să răcească şi să-i dea astfel răceala şi fiului ei. Iese apoi din casă, făcându-i cu mâna lui Gerard, care se află în maşină,

bucuroasă că nu vine în urma ei. Are atâtea să-i povestească Melaniei, se gândeşte ea, înaintând spre locuinţa acesteia. Priveşte natura îngheţată din jurul ei, recunoscând în sinea ei că Chase are şi momente în care este mărinimos, iar faptul că o lăsase să îşi viziteze prietena o bucura. Îi este atât de uşor să-l urască atunci când e un ticălos şi atât de greu să-l deteste când se poartă frumos cu ea...

Rachel ajunge în faţa casei Melaniei şi sună la sonerie, aşteptând să i se deschidă. Imediat, Melania îi deschide, privind-o surprinsă şi fericită.

-Bună, draga mea! Eşti singură? Haide înăuntru, e atât de frig afară...

-Da. Chase a spus că are el grijă de Leon şi nu pot decât să sper că va fi aşa... îi răspunde ea intrând. Îşi lasă paltonul la intrare, după care îşi urmează prietena în sufragerie, unde se aşază pe un fotoliu pluşat, confortabil.

-În mod sigur are grijă de el, doar e fiul lui. Din ce mi-ai povestit, Chase se poartă frumos cu el, aşa că nu ai de ce să îţi faci griji, bine? îi spune Melania, liniştind-o.

-Bine... îi zice Rachel, surâzând.

După aproximativ două ore în care a povestit cu Melania, Rachel merge acasă, nerăbdătoare să îşi revadă fiul. Nu mică îi este mirarea să-l

vadă pe Chase singur, în curte, având o centură cu unelte în jurul mijlocului. Îl aude cântând, în timp ce îi repară terasa, fixând nişte scânduri cu care le înlocuieşte pe cele vechi şi uzate de dinainte. Arată atât de priceput făcând asta, încât nu poate decât să admire. Terasa, desigur.

-Ce faci? Unde e Leon? îl întreabă, surprinsă plăcut de gestul lui, însă curioasă în legătură cu Leon.

-Bună, Rachel! Îţi place cum arată? Terasa asta chiar avea nevoie de îmbunătăţiri serioase, îi spune el, întorcându-se spre ea, suflându-şi în palme pentru a se încălzi.

-Mulţumesc, dar nu trebuia să te deranjezi. Nu mă aşteptam... urma să mă ocup de asta cât de repede, dar... tu faci chestii din astea? îl întreabă ea curioasă.

-Ţi-am luat-o înainte, din nou! Şi da, fac chestii din astea. Ar fi fost culmea să nu ştiu nimic despre asta şi să lucrez în domeniul ăsta, o lămureşte el, zâmbind.

-Am crezut că eşti doar manager în cadrul firmei tale...

-Ei bine, nu e chiar aşa. În timpul liber mă ocup de astfel de lucruri, iar acum chiar am ceva timp liber. Apropo de Leon, el e în casă cu Annie, doar nu era să-l aduc aici afară cu mine şi să stea în frig. Nu-i aşa că am procedat bine?

-Da, ai făcut bine. Aşa o cheamă pe noua ta cucerire? îl întreabă ea, mustrându-se în gând

că spune asta cu voce tare.

-Ăsta e primul lucru la care te-ai gândit, aşa-i? Annie e femeia care se ocupă de curăţenia apartamentului meu. Am rugat-o să vină să facă asta şi aici, dar să aibă grijă şi de Leon până te întorci. Aveai nevoie de un timp doar pentru tine şi m-am gândit să ajut... îi răspunde Chase, venind mai aproape de ea. Acum... vrei să mă săruţi? o întreabă el zâmbindu-i, provocând-o.

-Nu. Nu mă mai tot întreba asta, Chase! Mă duc să-l văd pe Leon, îi spune ea, privindu-l, înghiţind cu greu.

-Bine, încercam să glumesc, îi spune el, iritând-o cu zâmbetul lui fermecător. Rachel inspiră adânc şi îl ocoleşte, mergând spre casă, simţindu-şi inima bătând cu putere. Bărbatul acesta este plin de surprize şi are impresia că nu-l va cunoaşte vreodată cu adevărat. Şi nici nu trebuie să îşi dorească asta.

Când deschide uşa, Rachel îl vede pe Leon jucându-se în ţarc, arătând atât de scump printre toate acele jucării. Îl ia în braţe, sărutându-l, fiind recunoscătoare că îl are.

-Bună ziua, doamnă Burke! Eu sunt Annie Pearson. Sper că nu deranjez. Am terminat curăţenia, iar Leon a fost foarte cuminte. Aveţi un băieţel adorabil.

Rachel se întoarce, zâmbind. Femeia aceea mai în vârstă tocmai o cucerise prin bunăvoinţa ei şi fiindcă vorbise frumos de fiul ei, lucru pe

care nici măcar propria ei familie nu îl făcuse.

-Bună ziua, doamnă Pearson! îi spune ea amabilă. Vă mulţumesc pentru ajutor, dar nu trebuia să vă deranjaţi... şi vă mulţumesc pentru ce aţi spus despre fiul meu. Într-adevăr, este un copil minunat, adaugă ea, întinzând mâna spre doamna aceea cumsecade.

-Oh, nu aş putea să dau mâna cu dumneavoastră, sunt o femeie prea simplă ca să-mi permit să fac asta. Oricum nu e niciun deranj, nu-l pot refuza pe domnul Burke, e atât de bun...

-Nici nu vreau să aud aşa ceva, îi spune Rachel zâmbind, luându-i mâna într-a ei, făcând-o pe femeie să zâmbească. Bun, spuneţi? o întreabă curioasă.

-Da. M-a ajutat când aveam cea mai mare nevoie, cu operaţia unei nepoate, plătind-o integral şi neacceptând să primească vreun ban înapoi. E un înger, vă spun eu, dar dumneavoastră trebuie să ştiţi mai bine, doar sunteţi soţia lui... o lămureşte Annie, privind-o cu sinceritate.

Rachel oftează, simţind o căldură înduioşătoare prin tot corpul. Ridică o sprânceană, întrebătoare, auzind-o pe femeia aceea cum vorbeşte cu atâta admiraţie despre Chase. Se pare că soţul ei e un înger cu oricine altcineva în afară de ea. Şi cu ea fusese un înger în trecut, până în momentul acela dureros, când o dezamăgise şi o făcuse să simtă că nu mai poate să creadă în basme...

-Mulţumesc pentru tot! Vă rog să îmi spuneţi cât vă datorez pentru ajutorul dumneavoastră, îi spune Rachel, privind-o cu recunoştinţă.

-O, nu, nici nu se pune problema de aşa ceva. Domnul Burke s-a ocupat deja de asta, îi zice Annie, privind-o cu drag.

-Văd că aţi făcut deja cunoştinţă, le spune Chase zâmbind, închizând uşa în urma lui. Vine apoi în spatele soţiei lui, înlănţuind-o cu blândeţe în braţe, ştiind că ea nu i se poate opune, măcar atunci. Îl mângâie pe frunte pe Leon, conştientizând că are în braţele lui tot ce îşi doreşte cu adevărat. Mai trebuie numai să o convingă şi pe ea de acest lucru.

Rachel se încordează, simţindu-se cuprinsă în braţe. Ştie că el profită de ocazie să o atingă, iar asta o face să se simtă tulburată şi intimidată, în timp ce o parte din ea savurează senzaţia pe care i-o dă trupul lui lipit de al său. Este acea parte feminină din ea, parte pe care vrea să o ascundă, dar pe care el se încăpăţânează să o readucă la viaţă.

-Aveţi o familie frumoasă, domnule Burke! Mai aveţi nevoie de mine? îi spune Annie, zâmbitoare.

-Mulţumesc, Annie, îţi sunt recunoscător pentru ajutor! Gerard te aşteaptă, te va conduce acasă... îi spune Chase, scuzându-se din priviri că nu o conduce, însă nu vrea să se desprindă de soţia lui, dar nici de Leon.

-Dar nu e nevoie, domnule Burke! Pot lua un taxi... spune Annie înduioşată de bunătatea lui.

-Nici nu mă gândesc, Annie! Mergi cu Gerard. Mulţumesc încă o dată. Îţi doresc sărbători fericite şi liniştite, mai ales că mai e doar o zi până la Crăciun, îi spune Chase şi, desprinzându-se totuşi de Rachel, merge să o îmbrăţişeze pe Annie.

-Sărbători fericite, doamnă Pearson! îi spune şi Rachel, lăsându-şi fiul pe canapea şi îmbrăţişând-o şi ea pe Annie.

-Vă mulţumesc amândurora! Asemenea şi dumneavoastră! Numai bine vă doresc şi să ne revedem cu bine în noul an! le spune Annie lăcrimând. Mai lucrase pentru diverşi oameni, însă nimeni nu se mai purtase atât de frumos cu ea. De câţiva ani, de când lucra pentru Chase Burke, avusese ocazia să îl cunoască şi să îl îndrăgească.

Rachel şi Chase o conduc pe Annie până afară şi o privesc plecând cu Gerard. Ea intră prima în casă, admirând felul în care totul sclipeşte de curăţenie. De obicei face totul singură şi s-a obişnuit atât de mult cu asta, încât orice ajutor i se pare suspect şi nemeritat.

-Arată bine, nu? îi şopteşte Chase, venind în spatele ei şi îmbrăţişând-o.

-Da, dar nu trebuia... Chase! Chiar e necesar

să mă ţii aşa? îl întreabă ea, încordându-se în braţele lui şi încrucişându-şi braţele.

-Da. Măcar un minut... îi şopteşte el, mângâindu-i braţele.

-Doar un minut... îi spune ea, oftând.

-Doar un minut... îi răspunde Chase, împletindu-şi degetele cu ale ei. Îşi lipeşte apoi buzele de gâtul ei, făcând un efort să îşi reprime dorinţa de mai mult. Tremuri, Rachel, ţi-e frig?

-Puţin. Numai ce am venit de afară, e normal să îmi fie frig... îi zice Rachel, ştiind că acesta nu e chiar tot adevărul. Cred că a expirat timpul, adaugă ea serioasă.

-Câtă grabă... nici măcar nu ai ceas la mână ca să ştii sigur asta, glumeşte el, îndepărtându-se de ea şi aşezându-se lângă Leon, pe canapea.

Rachel se aşază, la rândul ei, lângă Leon.

-Cred că trebuie să îl schimb... spune Rachel zâmbind şi îl ia în braţe. Merge apoi în camera lui, surprinsă de faptul că Chase vine după ea.

-Poţi să aştepţi în sufragerie, nu e nevoie să stai şi tu aici, acum... îi zice ea, pregătind toate cele necesare.

-Rămân aici... îi spune el, hotărât. Pierduse prea multe dintre etapele la care ar fi trebuit să fie prezent şi nu mai voia asta. O priveşte în timp ce ea se ocupă de fiul său.

-Credeam că nu vrei să vezi asta... îi zice ea surprinsă, îmbrăcându-l din nou.

-Data viitoare o fac chiar eu, o asigură Chase.

-Credeam că bărbaţii nu fac asta, în general... îi spune Rachel, privindu-l cu surprindere.

-Înseamnă că nu mă cunoşti destul de bine. Când îmi propun ceva nu renunţ până nu obţin acel lucru... îi zice el cu dublu înţeles.

-Îl culc acum... spune ea, întorcându-se spre fereastră, cu Leon în braţe, evitând să îl privească pe Chase. Îşi leagănă încet băieţelul, vorbindu-i şi zâmbindu-i.

Chase se apropie de ei, numai cât să îi vadă mai bine, încrucişându-şi braţele. Imaginea aceea îi stârneşte o tandreţe pe care nu o crezuse posibilă până atunci.

-Aproape că îmi doresc să fiu în locul lui... îi zice el zâmbind, savurând privirea mirată pe care ea i-o acordă, după care merge să facă un duş, simţindu-se prăfuit din cauza reparării terasei.

Rachel răsuflă uşurată, văzând că el pleacă de acolo. Îşi aşază fiul adormit în pătuţ, după care merge în bucătărie să facă ceva să mănânce, însă vede că Annie se ocupase şi de asta. Nu poate decât să se bucure. Luându-şi o carte, se întinde pe canapea şi începe să citească, puţin încruntată. Aude apa de la duş curgând, iar asta o face să fie tot mai conştientă de prezenţa lui în casă, în casa ei. Nu este obişnuită cu asta şi îi e tot mai greu să îl ignore, mai ales că el nu se lasă deloc ignorat. Măcar de nu ar fi arătat atât

de bine şi de irezistibil... dar nu, el trebuie să fie pur şi simplu perfect. Se întreabă oare ce-a făcut greşit în viaţă, ca să fie pedepsită astfel... credea că nu îl va revedea vreodată şi va avea timp pentru tot restul vieţii să încerce să-l uite, însă destinul se încăpăţânase să-i readucă împreună. Sigur, se urăsc reciproc, dar faptul că el o doreşte, o face să îşi pună multe întrebări. În mod sigur, şi asta este o parte din planul lui de răzbunare. Nu poate decât să spere că, la final, va ieşi cu inima întreagă din toată povestea. Sau oricum, cu cât a mai rămas din ea, fiindcă inima ei nu mai era de mult timp întreagă.

Aproape că tresare când aude uşa de la baie. Se încăpăţânează să îşi ţină ochii aţintiţi în carte, însă când simte că el îi dă picioarele jos de pe canapea, îl priveşte încruntată.

-Ce faci? îl întreabă Rachel, privindu-l cum se aşază lângă ea. Era îmbrăcat într-o bluză subţire, neagră şi avea pantaloni lungi, gri. Şi avea părul încă ud, fiindcă nu şi-l uscase, iar o şuviţă blondă îi venea în ochi, accentuându-i frumuseţea.

-Vreau să ne uităm la un film, îi răspunde el liniştit, de parcă nu îi este evident că o întrerupe din citit.

-Poţi să te uiţi singur, eu vreau să citesc... îi spune ea, aducându-şi genunchii la piept,

sprijinindu-şi cartea pe ei.

-Ai timp să citeşti când eşti singură. Încearcă să nu mă mai contrazici, Rachel şi va fi mai bine pentru amândoi, îi zice Chase, luându-i cartea din mână şi închizând-o, lucru ce o înfurie.

-Dă-mi cartea, e a mea! Ai închis-o şi nici măcar nu i-ai pus vreun semn, îi spune ea, întinzându-se după carte, fiindcă el o ridicase deasupra capului, zâmbind.

-Nu o primeşti decât dacă mă săruţi... îi zice el, apropiindu-şi chipul de al ei.

-Păstreaz-o, atunci... îi spune ea, vrând să se retragă din faţa lui, însă el pune cartea pe măsuţă, o prinde în braţe şi începe să o gâdile. Lasă-mă... ştii prea bine că nu îmi place să îmi faci asta... adaugă ea, încercând să scape din strânsoarea lui.

-Hmm... îţi aminteşti asta... vrei să îţi spun câte lucruri îmi amintesc eu despre tine, despre noi? Îmi amintesc cum mă lăsai să te sărut şi să te ating de parcă nimic altceva nu ar fi contat...

-Opreşte-te... te rog... îi spune ea, ridicându-se în sfârşit din braţele lui, fiindcă el îi permisese asta. Îşi îndreaptă privirea asupra cărţii de pe masă, roşind, neîndrăznind să se uite la el. Nu suporta să îl audă vorbindu-i astfel.

-Care e problema, Rachel? Suntem doi adulţi şi nu ar trebui să fie vreo problemă cu faptul că am putea fi împreună şi în felul acela... nu cred că ţi-e teamă să mă săruţi, nu-i aşa? o întreabă

Chase, întorcându-i chipul spre el. E ceva mai mult de atât, aşa e?

-Nu mi-e teamă, dar nu... nu sunt atrasă de tine... îi spune ea oftând, sperând că el nu îi simte tremurul vocii.

-Să fie aşa, oare? Abia aştept să îţi dovedesc contrariul... îi zice Chase, apropiindu-se de buzele ei, atingând-o uşor cu buzele lui, făcând-o să închidă ochii timp de câteva secunde.

Rachel încearcă să nu reacţioneze, ţinându-şi buzele strânse, închizând ochii pentru a nu-i vedea focul din privire, însă când el îi mângâie buzele cu degetul mare, gustându-i apoi buza inferioară şi concentrându-se abia apoi asupra întregii ei guri, se simte copleşită de toate sentimentele amestecate pe care le are pentru el. Îi simte mâinile mângâindu-i obrajii, iar asta o face să îşi amintească de tot ceea ce trăise odată alături de el. O distruge cu tandreţea lui, dărâmându-i tot mai mult din zidurile pe care le construise în jurul ei. Mâinile lui continuă să o mângâie în zona cefei, în timp ce îşi lipeşte corpul de al ei. Îşi coboară apoi mâinile pe spatele ei, strângând-o uşor în braţe, în timp ce inimile lor bat într-un ritm alert. Ea deschide ochii atunci când el îşi pune mâinile pe şoldurile ei. Trebuie să-l oprească, până nu e prea târziu...

-De ajuns, Chase! îi spune ea, împingându-l mai departe, simţindu-se furioasă pe el, dar şi pe ea însăşi.

-Vezi, nu a fost chiar atât de rău... îi zice Chase, zâmbindu-i, privind-o de parcă ar fi devorat-o. Îi respectă, însă, dorința, nevrând să forțeze în vreun fel lucrurile.

-Te rog, nu vorbi cu mine... doar lasă-mă în pace... îi spune ea, ruşinată şi tristă.

-Dacă vrei asta, atunci accepți să ne uităm împreună la un film! îi zice el hotărât.

-Bine, bine, alege unul şi gata... să terminăm odată şi cu asta... îi răspunde Rachel, simțindu-se nerăbdătoare să meargă la culcare şi să fie cât mai departe de el.

Chase zâmbeşte şi porneşte televizorul, găsind un film romantic. Se opreşte acolo, gândindu-se că ei îi va plăcea alegerea. O ia apoi în braţe, simțindu-se blocat în eforturile de a se apropia de inima ei, deşi nu ar trebui să-i pese.

-Chase... îi spune ea privindu-l.

-Ce e? Doar te ţin în braţe, nu fac nimic rău... îi zice Chase, savurând senzația aceea plăcută.

Rachel nu mai spune nimic, ştiind că nu are rost şi încercând să se uite la film. În scurt timp, însă, este răpusă de somn şi adoarme.

Chase priveşte zâmbitor cum Rachel doarme pe pieptul lui. Îi vine să o sărute, însă nu vrea să o trezească. Stinge televizorul, după care o duce în braţe până în dormitor, având grijă să nu o trezească. O aşază pe pat, acoperind-o

cu plapuma, după care se întinde lângă ea, punându-şi braţul în jurul ei. Are de gând să nu o mai lase să doarmă singură, chiar dacă trupul ei îl torturează în cele mai dulci chinuri posibile. Închide ochii, gândindu-se zâmbitor la felul în care o va tortura la rândul său atunci când va veni vremea. Cât mai curând posibil, spera el.

Capitolul IX

Rachel deschide ochii şi se încruntă, simţindu-se îmbrăţişată. Îşi întoarce chipul spre Chase, care îi zâmbea, privind-o enigmatic. Are impresia că el e treaz de ceva vreme şi o privise cum doarme.

-Bună dimineaţa, Rachel! Ai dormit bine, păreai cam obosită azi-noapte...

-Bună dimineaţa, Chase! Se pare că da, din moment ce am dormit până la ora asta. Cât e ceasul? îl întreabă Rachel şi îi dă mâna la o parte, stârnind zâmbetul bărbatului de lângă ea. Spre liniştea ei, vede pătuţul lui Leon lângă patul ei. Asta nu poate însemna decât că Chase îl adusese acolo.

-E ora nouă, poţi să mai dormi dacă vrei, îi spune el, punându-şi din nou braţul în jurul ei, tachinând-o.

-Nu trebuia să mă laşi să dorm atât! Trebuia să-i dau lui Leon să mănânce... în plus, eu am

adormit aseară pe canapea. Cum am ajuns aici?

-S-o luăm pe rând. Leon a mâncat, i-am dat eu, şi în mod evident nu el a fost cel care te-a adus aici, îi zice Chase, încercând să o liniştească.

Rachel înţelge ce voia el să-i spună şi îşi simte chipul prinzând culoare la gândul că el o adusese în braţe în pat.

-Mă puteai lăsa acolo, nu era nevoie să mă aduci aici! îi spune ea, ridicându-se din pat, uitându-se la fiul ei cum dormea. Îi zâmbeşte, strângându-şi mai bine halatul pe lângă ea. Leon pare în regulă, iar asta nu poate decât să o bucure.

-Şi să pierd ocazia de a te ţine în braţe? În plus, m-am gândit că vei dormi mai comod în pat, îi explică Chase, în timp ce dă plapuma la o parte. Se ridică din pat şi vine în spatele ei, punându-şi mâinile de-o parte şi de cealaltă a pătuţului, formând astfel un fel de barieră ce avea rolul de a o mai reţine puţin lângă el.

-Ce faci? îl întreabă Rachel, întorcându-şi chipul spre el, simţindu-se incomodată de felul în care îl simte lângă ea. Îi simte pieptul lipit de spatele ei. Bineînţeles că nu are tricou, poartă doar nişte pantaloni lungi.

-Nimic... mă uitam şi eu la fiul nostru! Nu-i aşa că e frumos? Nici nu putea să fie altfel... îi spune el pe un ton voit inocent, dar sincer, surâzând.

-E adevărat, e frumos! E prinţul meu şi mă

bucur că a apărut în viaţa mea acum un an şi jumătate. Mi-a înseninat viaţa şi face asta în continuare...

-Sunt sigur de asta...

-Cum ai ştiut ce să îi dai să mănânce? îl întreabă ea curioasă.

-Am văzut ce i-ai dat ieri şi am făcut şi eu acelaşi lucru. Mi-am dat seama că nu e atât de greu...

Rachel îl priveşte surprinsă, însă nu mai spune nimic. Se întorsese cu totul spre el şi voia să îi dea o mână la o parte, pentru a putea pleca de acolo, însă el nu se clinteşte.

-Te grăbeşti undeva? o întreabă Chase, cu un zâmbet seducător în colţul buzelor.

-Da fapt, da... trebuie să merg la baie... îi zice Rachel, coborându-şi privirea, însă când îi vede pieptul gol, îşi îndreaptă privirea spre uşă. Nu ştie de ce trebuie să simtă că nu mai are suficient aer. Nu trebuie să se simtă aşa, nu în preajma lui.

-Mă gândeam la un sărut de dimineaţă, mai ales că e dimineaţa de Crăciun. Cred că merit măcar atât... îi spune Chase, întorcându-i chipul spre el.

-Iar eu cred că nu ar trebui să fii pe lista lui Moş Crăciun... pe niciuna dintre ele, de fapt! Eşti prea rău pentru asta, îi spune Rachel, înfruntându-l, luându-i mâna de pe chipul ei.

-În cazul ăsta nu am decât să-mi iau singur cadoul... îi zice Chase, punându-şi mâinile în

jurul ei şi acoperindu-i buzele cu buzele lui, luându-şi singur ceea ce îşi dorea. O sărută flămând, conştient că acel sărut nu este decât o mică parte din tot ceea ce doreşte. O vrea în întregime, însă nu îi este suficient numai trupul ei. Îi vrea şi inima, iar pentru asta ştie că mai are de luptat, acesta fiind unul dintre momentele în care uitase de planul de răzbunare pe care i-l rezervase.

Rachel îşi permite un moment de nebunie şi îl lasă să o sărute. Descoperea dintr-o dată cât de dor îi fusese să simtă senzaţia pe care numai el putea să i-o ofere. În ciuda motivelor pe care le avea pentru a nu-l lăsa să-i facă asta, este copleşită de furtuna pe care Chase i-o stârneşte în corp.

La un moment dat, Chase o îndepărtează uşor de el, eliberând-o din braţe, privind-o cum se îndreaptă grăbită spre baie. Îşi ia o bluză verde şi blugi albaştri, după care aşteaptă ca ea să revină în dormitor, pentru ca Leon să nu rămână singur.

Când Rachel revine în cameră, Chase se află lângă pătuţ, privindu-şi fiul cum doarme, imagine care devine tot mai emoţionantă pentru ea. Îl priveşte luându-şi fiul în braţe şi venind spre ea.

-Cred că e timpul să vedem ce a lăsat Moş

Crăciun sub brad, îi spune Chase lui Leon, ţinându-l strâns la piept. Iese din dormitor şi merge spre sufragerie, nu înainte de a o privi cu discreţie pe Rachel, care arată mai mult decât apetisant în rochia roşie tricotată şi cu părul lăsat liber.

Rachel îi urmează, aşteptând cu nerăbdare să vadă reacţia fiului ei la vederea cadoului pe care i-l făcuse. Îl vede pe Chase aşezându-se pe un scăunel aflat lângă brad, ţinându-l pe Leon în braţe. Micuţul zâmbeşte şi întinde mâinile spre el, de parcă ar fi ştiut că ceva frumos urmează să se întâmple.

-Vino mai aproape, tu eşti prima care îi va da cadoul. Eşti mama lui şi ai dreptul ăsta, îi spune el zâmbitor.

Rachel oftează, reţinându-şi lacrimile. Gestul lui o lasă fără cuvinte, dându-şi seama că Chase realizează cât de mult înseamnă asta pentru ea. Se uită în treacăt pe fereastră, văzând fulgii mari şi frumoşi care se aşterneau pe stradă. Merge apoi lângă ei, aşezându-se pe scăunelul alăturat.

-Mulţumesc... îi spune Rachel, privindu-l cu recunoştinţă, având lacrimi în ochi. Credea că va dori să fie primul care face asta, iar faptul că o lăsa pe ea să fie prima, o emoţiona profund.

Rachel ia pachetul de sub brad, îi desface ambalajul, scoate renul de pluş care e de mărimea fiului ei şi i-l pune în braţe. Vede emoţionată cum Leon ia jucăria în braţe şi zâmbeşte, în timp ce în

ochi i se citeşte bucuria. Îşi şterge lacrima care îi curgea pe obraz, ştiind că aceea este cea mai mare mulţumire pentru ea: zâmbetul prinţului ei. Este conştientă de privirea lui Chase aţintită asupra ei, însă nu se mai poate abţine. Fericirea pe care o simte îi inundă inima şi nu are de gând să o ascundă, mai ales că se simte atât de rar astfel.

-Foarte frumos renul, dar sunt curios dacă îi va plăcea şi cadoul meu, zice Chase, dându-i-l pe Leon soţiei lui, pentru a putea să desfacă ce îi pregătise. În câteva secunde, scoate din cutie surpriza. Este un om de zăpadă de pluş, jucărie pe care Leon o primeşte la fel de zâmbitor şi de fericit, ţinând-o în braţe alături de renul primit de la Rachel.

În momentul acela privirile lui Chase şi Rachel s-au întâlnit, exprimând o bucurie sinceră şi pură. Pur şi simplu se pierdeau unul în ochii celuilalt, ca odinioară. Şi-au zâmbit unul altuia cu sinceritate, conştienţi de importanţa acelui moment special.

-E timpul pentru cadoul tău! Crăciun fericit, Rachel... îi spune Chase zâmbind în continuare, oferindu-i un pacheţel mic, ambalat frumos.

Rachel îl priveşte surprinsă.

-Crăciun fericit şi ţie, Chase, dar... nu trebuia. Eu nu ţi-am luat nimic... îi zice Rachel, simţindu-se puţin ciudat.

-Nu e adevărat, Rachel, îi răspunse el, venind

lângă ea. Mi-ai dăruit cel mai frumos cadou posibil. Nu ai idee cât de mult înseamnă asta pentru mine... o lămurește Chase, mângâindu-și fiul cu o mână, ținând-o de mână și pe ea în același timp. O privește emoționat, iar ea știe că el e sincer în acele momente, pur și simplu simte asta.

Rachel inspiră adânc, clipind des, simțind că lăcrimează din nou. Ceea ce îi spune el e atât de frumos, încât simte o căldură liniștitoare învăluindu-i inima. Își desprinde apoi mâna din mâna lui, începând să desfacă surpriza pregătită de el, în timp ce Chase îl ia pe Leon și îl așază în țarcul cu jucării, să se poată juca în voie. Se întoarce apoi lângă ea, aducându-și scăunelul cât mai aproape. Rachel deschide cutiuța, iar sentimentul plăcut de surprindere o cuprinde din nou. Cadoul constă într-o pereche de cercei formată dintr-o lună și un soare care erau lipiți unul de celălalt.

-Îți amintești? Pe vremuri spuneai că așa suntem și noi, fiindcă provenim din lumi diferite: o lună și un soare cărora le e sortit să nu se întâlnească vreodată. Ei bine, se pare că destinul a vrut altceva în privința noastră... îți plac? o întreabă Chase, privind-o ușor încruntat, fiindcă ea amuțise, coborându-și privirea. Îi ridică chipul spre el, descoperind cauza tăcerii ei. Soția lui avea lacrimi în ochi, lacrimi pe care el i le provocase și nu știa cum să interpreteze asta.

-Sunt frumoşi, Chase. Nu mă aşteptam la asta, dar îţi mulţumesc... îi spune ea, privindu-l nedumerită. În acele câteva zile de când îl revăzuse, Chase se purtase atât de ciudat cu ea, pentru ca acum să facă acel gest. Cine să-l mai înţeleagă? El îşi schimbase comportamentul, făcând-o să îl regăsească pe Chase de odinioară, cel pe care îl iubise atât. Se simţea debusolată, nu ştia ce să mai simtă şi cum să se mai comporte cu el.

-Nu ai de ce, Rachel! îi zice el, sărutând-o pe obraz, limitându-şi dorinţa de mai mult. În schimb, o ajută să îşi pună cerceii în ureche. Îi aduce apoi o oglindă pentru ca ea să se poată vedea.

Rachel se priveşte în oglindă şi îi place ce vede. Pe lângă faptul că cerceii aurii sunt foarte frumoşi, fericirea pe care şi-o descoperă în privire întrece orice altceva.

-Haide să facem o plimbare, vreau să vă duc undeva, îi spune Chase, admirând-o.

-Unde? întreabă ea curioasă.

-Vei vedea! Haide!

-Bine... îi răspunde ea, mergând să-l îmbrace pe Leon. După ce îi dă o gecuţă albastră fiului său, Rachel îl pune pe Leon în braţele lui Chase, îşi ia paltonul şi deschide uşa, ieşind prima din casă.

Chase o urmează îndeaproape, conştient că

îi place tot mai mult să îşi ţină fiul în braţe, dar şi să fie aproape de soţia lui. Rachel încuie uşa, apoi îl pune pe Leon în scaunul pentru copii de pe bancheta din spate, după care se aşază lângă el, luându-l de mânuţă, în timp ce Chase porneşte motorul maşinii, plecând spre destinaţia numai de el ştiută. Porneşte radioul la care se auzeau colinde, simţind nevoia să asculte aşa ceva. I-ar fi plăcut ca Rachel să stea în dreapta lui, însă înţelegea nevoia ei, firească până la urmă, de a sta lângă Leon. Sunt schimbări în interiorul său, schimbări în ceea ce o priveşte pe soţia lui, pe care nici el nu şi le poate explica. Poate că de vină este atmosfera asta de sărbătoare, prezentă la orice pas, aşa cum Rachel este mai tot timpul prezentă în mintea lui. Strânge mâinile pe volan, conştientizând acel lucru, înghiţind în sec. Soţia lui este o adevărată vrăjitoare. Numai simţindu-i parfumul şi imaginea ei în oglinda retrovizoare îl face să o dorească, chiar şi aşa, îmbrăcată până în gât... petrecuse prea mult timp lângă ea şi la fel de mult fără să o aibă, numai aşa îşi putea explica reacţiile care îl încearcă.

-Am ajuns! Puteţi coborî! spune Chase, oprind motorul maşinii.

Rachel îl priveşte, oarecum surprinsă de tonul lui puţin ciudat. Îl desprinde pe Leon din scaun, după care îl ia în braţe şi coboară cu el din maşină. Chase închide portiera după ei, apoi

îi conduce la apartamentul lui.

-Intraţi, le spune el, după ce deschide uşa, privind lung în urma lor. Simte o strângere de inimă ducându-i acolo, în casa lui. O ajută imediat să îşi dea paltonul jos, punându-l apoi în cuier.

-Mulţumim! îi zice Rachel, zâmbindu-i uşor, nebănuind ce efect are zâmbetul ei asupra lui.

-Luaţi loc! vă aduc ceva de băut imediat, numai să îmi spuneţi ce anume, le spune el, sperând ca ei să se simtă bine acolo.

-Pentru Leon, apă, iar pentru mine, suc! îi zice Rachel, aşezându-se pe un fotoliu din piele neagră, cu Leon în braţe. Îl priveşte apoi cum merge să le aducă cele cerute, mutându-şi apoi privirea pe ceea ce o înconjura. La o primă vedere îi place apartamentul lui Chase. Îi place mobila modernă şi elegantă, în nuanţe de crem, dar şi tablourile care înfăţişează diverse peisaje. Are chiar şi un brad împodobit în mijlocul sufrageriei, lucru ce o face să zâmbească, pentru ca mai apoi gândul să i se îndrepte într-o altă direcţie. Pentru o secundă doar, nu poate să nu se întrebe oare câte femei a adus Chase aici, însă alungă repede gândul acela. Nu o priveşte şi nu trebuie să o intereseze.

Îl priveşte întorcându-se cu apa şi sucul, punându-le pe măsuţa din faţa lor, mişcându-se cu o lejeritate care se apropie de senzualitate.

-Să aduc şi ceva de mâncare? o întreabă el, privind-o pe Rachel în timp ce îi dă să bea apă lui Leon.

-Nu, mulţumesc! El a mâncat, iar mie nu mi-e foame, îi răspunde Rachel, punând paharul cu apă pe măsuţa de sticlă din faţa ei.

-Serios? Dar e aproape ora prânzului, iar tu nu ai mâncat de dimineaţă, îi zice Chase, privindu-şi ceasul, revenind apoi cu privirea asupra ei. Ţi-e jenă, aşa e? o întreabă el din nou, zâmbind.

-Nu... îi zice ea minţind. Nu vrea să-l deranjeze şi se simte puţin stingheră, mutată din mediul ei cunoscut de acasă.

-Bine... mă duc totuşi să aduc câte ceva, poate ţi se face poftă între timp... spune Chase, ridicându-se şi mergând din nou în bucătărie. Se întoarce cu o tavă pe care erau două boluri cu salată de boeuf şi pâine. Le aşază pe masă, după care ia o telecomandă de pe un dulap şi porneşte sistemul audio, la care se aud colinde.

-Mulţumesc...

-Pentru puţin... mie unul, ştiu că mi-e foame! spune el, luând bolul şi începând să mănânce.

-Poftă bună! îi spune Rachel, observând pofta cu care mănâncă.

-Mulţumesc! Poftă bună şi ţie, Rachel. Mănâncă, îţi va plăcea, o asigură el zâmbind.

După ce ezită câteva secunde, Rachel îl pune pe Leon pe fotoliul alăturat şi apoi începe să

mănânce, cuprinsă tot mai mult de pofta pe care o simte. Într-adevăr, salata era foarte bună.

-Să nu-mi spui că tu ai făcut-o, îi zice Rachel, privindu-l suspicioasă, dar zâmbitoare. E atât de bine să poată vorbi ca nişte oameni binevoitori, fără replici tăioase şi dureroase, constată ea în gând.

-Nu, trebuie să recunosc că Annie s-a ocupat de asta, îi spune Chase, întorcându-i zâmbetul.

-Să-i transmiţi că mi-a plăcut foarte mult, îi spune ea, după care mai ia o înghiţitură.

-Vei avea ocazia să o faci chiar tu, într-o zi...

-Ai avut noroc să găseşti un ajutor atât de priceput ca ea, îi zice Rachel, privindu-l cu sinceritate.

-Amândoi am avut, îi răspunde el serios. Când am cunoscut-o, vindea flori pentru a-şi întreţine familia, lucru care nu era de ajuns, desigur. Pe parcurs, trecând zilnic prin zona aceea în drum spre casă, am început să vorbim mai mult şi am ajuns să o conving să lucreze pentru mine.

-Foarte frumos din partea ta...

-Nu contează... ai terminat de mâncat? Vreau să vă arăt ce nu aţi reuşit încă să vedeţi din apartament.

-Bine, putem face asta acum! îi spune ea, admirându-i modestia pe care i-o simţise atunci când vorbise despre Annie.

Chase se ridică de pe scaun şi îl ia pe Leon

în braţe, conducându-i, atât pe Leon, cât şi pe Rachel, în celelalte camere, tur care durează câteva minute.

-Ei bine, îţi place? o întreabă curios, aşezându-se din nou pe scaun, cu Leon pe genunchi.

-Da, îi spune Rachel, aşezându-se la rândul ei în fotoliu.

-Mă bucur. Spune-mi despre perioada sarcinii. Cum a fost? o întreabă el curios, privind-o atent, în timp ce îşi leagănă fiul.

-Chase... spune Rachel, luată prin surprindere. El voia să ştie lucruri atât de personale, iar asta o jenează.

-Am dreptul să ştiu, Rachel! Vreau să ştiu... îi zice Chase, privind-o rugător.

-Nu e mare lucru de spus! Am avut o sarcină uşoară, iar naşterea a fost la fel... îi spune Rachel, privindu-l cu seriozitate. Simţise uşurinţa sarcinii şi a naşterii ca pe o compensaţie a traumelor psihice prin care trecuse din partea familiei, dar şi din alte cauze, unele dureroase şi apăsătoare.

-O spui de parcă într-adevăr ţi-a fost atât de uşor, dar sunt convins că nu a fost chiar aşa... ai avut greţuri, ameţeli? o întreabă Chase curios. Se simţea nefericit fiindcă nu fusese lângă ea în momentele acelea.

-În mare parte, aşa e. Cât despre ce ai spus mai devreme, nu am avut des astfel de probleme...

spune Rachel, privindu-l în ochi, acolo unde i se păruse că vede durere şi suferinţă, lucruri pe care nu-l credea capabil să le simtă.

-Mi-ar fi plăcut să ştiu de existenţa lui, să fiu acolo când s-a născut şi să-l ţin în braţe... îi mărturiseşte Chase, privind-o dureros de dulce.

-Cred asta... îi răspunde Rachel, privindu-l, simţind din nou legătura aceea invizibilă dintre ei, care fusese atât de frumoasă odată...

-Am să recuperez într-un fel lucrurile pe care le-am pierdut, te asigur de asta. Vreau să mă laşi să fac parte din viaţa lui, indiferent de cum vor sta lucrurile între noi în viitor, îi spune Chase, privind-o hotărât.

-Nu am de gând să împiedic asta, Chase. Numai să nu mi-l iei, nu aş putea suporta asta. Leon e tot ce am mai frumos şi îl iubesc enorm... e tot ce mi-ai lăsat mai frumos, adaugă ea în gând.

-Fiul nostru nu va fi privat de prezenţa părinţilor lui. Atât timp cât eşti cooperantă, totul va fi bine, Rachel. Ştiu că îl iubeşti, se vede asta, şi nu pot decât să mă bucur. Şi eu am început să-l iubesc, ştii asta, nu?

-Da, Chase, îi spune ea, sigură de sentimentele lui pentru Leon. În schimb, el este atât de schimbător în ceea ce priveşte sentimentele faţă de ea. Acum se poartă frumos, pentru ca în clipa următoare să o rănească, având o atitudine superioară şi ironică. Se simţea prinsă într-un

joc al îndoielii pe de o parte, şi al certitudinii, pe de altă parte.

-Cum au primit părinţii tăi vestea că eşti însărcinată? o întreabă, ştiind că atinge o coardă sensibilă, însă trebuia să o facă.

Rachel îl priveşte cu teamă, dar îi răspunde, în cele din urmă.

-Nu foarte bine. Au încercat să mă facă să renunţ la copil şi m-au numit în mai multe feluri...

-Ce?! Ce fel de părinţi sunt ăştia?! Spune-mi ce ţi-au zis... îi cere Chase, strângând pumnul din cauza furiei pe care o simte.

-Nu-mi place să-mi aduc aminte de lucrurile astea, nu e important...

-E important pentru mine, Rachel! Spune-mi! zice el serios, încruntându-se.

-Ei bine, ştii deja... au spus că sunt o uşuratică şi că m-am dat primului care mi-a ieşit în cale... de asemenea, m-au lovit amândoi când au aflat, eu îmi ţineam mâinile pe abdomen, pentru a-mi proteja copilul... faptul că mi s-a întâmplat asta la începutul sarcinii îi putea fi fatal lui Leon, dar am avut mare noroc. Leon a fost un luptător şi şi-a dorit să se nască... îi zice Rachel, lăcrimând. Se uită în altă parte, simţind cum durerea acelor amintiri o mistuie din nou şi îi face inima să sângereze.

Chase îl lasă pe Leon pe scaun şi vine în faţa ei, lăsându-se pe vine. Simte că vede negru în

faţa ochilor. Numai de dragul ei şi al fiului său nu izbucneşte, deşi îi vine să dărâme totul în cale. Dacă părinţii ei ar fi fost acolo, ar fi fost în stare de orice ca să-i facă să plătească pentru ceea ce îi făcuseră soţiei lui.

-Uită-te la mine, Rachel... îi spune Chase, punând palmele pe genunchii ei, mângâind-o.

-Nu pot... îi zice ea, simţindu-şi lacrimile curgându-i pe obraji.

-Rachel... îi rosteşte Chase numele din nou. Ştii prea bine că nu a fost aşa. Nu ai fost deloc o femeie uşoară, iar eu ştiu cel mai bine asta... am fost primul pentru tine, crezi că nu-mi mai amintesc asta? o întreabă Chase, copleşit de amintirea aceea dureros de frumoasă şi dulce.

-Chase, nu... încearcă ea să-l oprească, ştiind la ce se referă.

-Nu, nu face asta. Trebuie s-o spun. Între noi a fost ceva frumos, Rachel, ceva ce a mers dincolo de nivelul fizic, iar tu ştii asta, îi zice el, luând-o de mână, făcând-o să îl privească.

-Te rog, Chase... nu mă face să trec prin asta din nou, nu aş mai putea să suport... hai să lăsăm trecutul în trecut. Nu-mi face bine să-mi amintesc toate astea, te rog să mă înţelegi...

-Ştiu, nici mie nu-mi place să te fac să treci prin asta, dar mai trebuie lămurite unele lucruri. Trebuie să ne găsim liniştea, Rachel... îi spune Chase, privind-o rugător.

-Poate într-o zi vom discuta despre tot ce

s-a întâmplat, dar nu acum. Nu azi... îl roagă ea din priviri. O copleşeşte, stând astfel în faţa ei, privind-o ca şi când chiar i-ar fi părut rău pentru tot... este conştientă că inima ei se află în mare pericol dacă îl lasă să se apropie prea mult şi nu mai vrea să lipească cioburile pe care cu greu reuşise să le adune.

-Curând, Rachel. Curând... îi promite Chase, ridicându-se în picioare. Îi mângâie obrazul, după care o îmbrăţişează, simţindu-se neputincios şi ciudat. Pe de o parte voia să o facă să sufere, iar pe de altă parte voia să fi putut să o protejeze de tot răul de care avusese parte. Cumva, nu ştie cum, dar are de gând să încerce să rezolve totul. Trebuie să facă asta pentru binele amândurora. Se desprinde apoi de ea, o lasă să îşi revină. Îi oferă un pahar cu apă, pentru a o calma, deşi nu plânge la modul acela evident. Chase simte că durerea ei este prea puternică pentru a şi-o putea exterioriza. În clipa aceea, Leon începe să plângă, acaparându-le atenţia părinţilor săi. Plânge de parcă ar simţi că ceva nu e în regulă.

-Îl iau eu, spune Rachel, luându-l în braţe, încercând să-l liniştească, simţind că Chase e lângă ei.

-Ce e cu el, are ceva? o întreabă el neliniştit, neobişnuit să îşi vadă fiul aşa. De obicei era foarte liniştit, iar faptul că plânge, îl face să se simtă agitat.

-Ei bine, Chase, bebeluşii mai şi plâng,

printre altele. E bine, stai liniştit, îi spune ea, privindu-şi soţul cu un surâs, înduioşată de grija lui.

-Eşti sigură? Oare nu trebuie dus la doctor? o întreabă el, mângâindu-şi fiul pe frunte.

-În ziua de Crăciun? îl întreabă ea, zâmbind de-a binelea, ştiind că Leon e bine.

-Nu contează. Dacă trebuie... îi spune el, privind-o încruntat, fiindcă ea este atât de liniştită.

-Nu trebuie... a trecut, vezi? S-a liniştit, îl asigură ea, privindu-l. Chase nu încetează să o uimească. Fiecare zi alături de el îi dezvăluie noi laturi ale personalităţii sale.

-Bine, dacă spui tu... tu ştii mai bine... dă-mi-l şi mie, îi zice el nerăbdător.

-Bine, bine... îi răspunde Rachel, dându-i-l, privind cu drag cum Chase îşi sărută fiul şi vorbeşte cu el. În mod sigur, inima mea este în mare pericol, constată ea, privindu-i impresionată.

-Vrei să locuim aici de acum înainte? o întreabă Chase, legănându-şi fiul, surprinzând-o din nou.

-Nu. Aş vrea să stăm tot acolo, în casa pe care mi-a lăsat-o bunica mea. Mă simt foarte bine acolo. Pentru prima dată, simt că am ceva numai al meu şi mă simt legată de casa aceea, îşi motivează ea răspunsul.

-Am înţeles şi va fi cum îţi doreşti, Rachel,

îi spune Chase, uimind-o. Dar asta nu înseamnă că nu vom mai veni împreună aici, adaugă el surâzându-i.

-Putem să mergem acasă acum? îl întreabă ea zâmbind, respirând uşurată.

-Nu vrei să dormim aici? întreabă el privind-o captivat, făcând-o să roşească.

-Nu. Vreau să mergem acasă, îi răspunde Rachel cu determinare.

-Cineva a roşit... îi spune el, zâmbind.

-Nu, nu e adevărat... ea neagă, privindu-l încruntată.

-Ba da... Leon poate dormi între noi, numai dacă nu vrei altfel...

-Prefer să dorm numai cu el... îi spune ea, luându-şi paltonul, încercând să scape de aluziile lui chinuitoare. Chase o duce dintr-o stare în alta, ca un carusel. O face să se simtă tulburată, şi slabă, şi vulnerabilă... şi nu-i place asta.

-Nu de azi înainte, Rachel! Vom dormi împreună, cu sau fără Leon lângă noi, dar nu mai accept altceva! Nu te mai gândi să încui uşa, nu mă va ţine departe de patul tău... îi zice el, provocând-o, punându-l pe Leon în scaun, pe bancheta din spate.

-Ţi-a mai spus cineva că eşti imposibil uneori? Nu-ţi pasă de părerea mea... îi spune Rachel, simţind că tremură. Doar din cauza frigului de afară, desigur.

-Ăsta sunt eu şi n-ai ce să-mi faci... deşi, dacă

mă gândesc mai bine, ai putea să începi să mă săruți, pentru început... îi zice el privind-o prin oglindă, în timp ce pornește motorul mașinii.

-De asemenea, mai ai și o imaginație bogată... îi spune Rachel, privindu-l încruntată.

-Sunt de acord. Și mai știu că nu ai vrea să știi câte lucruri îmi pot imagina întâmplându-se între noi...

-Așa e, nu vreau, îi răspunde ea, inspirând adânc și încercând să controleze căldura care îi cuprindea corpul, căldură de care numai Chase putea fi vinovat.

Rachel îl vede zâmbind și își îndreaptă privirea spre geam, concentrându-se asupra orașului, care arată atât de frumos împodobit de sărbătoare.

Parcurg restul drumului până acasă în tăcere, iar atunci când în sfârșit ajung, Rachel se pomenește dată la o parte ușor din fața mașinii. Numai ce coborâse și se pregătea să-l ia pe Leon, dar se pare că Chase are alte planuri.

-Îl iau eu pe Leon! îi spune Chase, privind-o ademenitor, începând apoi să-i desfacă centurile fiului său.

-Bine... zice Rachel și merge să deschidă ușa.

După câteva minute, Rachel îl hrănește pe Leon, în timp ce mănâncă toți trei, împreună.

-Ştii... mi-ar fi plăcut să te văd alăptându-l... îi spune Chase, privind-o seducător.

-Nu era nimic interesant de văzut, te asigur... îi răspunde ea, încercând să nu scape lingura din mână.

-Ba eu cred că aş fi avut... spuneam şi eu, nu trebuie să te superi...

-Nu mă supăr... îi răspunde ea, inspirând adânc, încercând să se controleze.

-Bine, dacă spui tu...

-Gata, Chase, de ajuns! Taci odată! îl avertizează Rachel, ridicându-se de la masă. Se pare că va trebui să strângi singur toate astea şi să speli vasele...

-Dacă trebuie... dar, spune-mi... pentru un sărut ce trebuie să fac?

-Nimic... nu-l vei primi... îi spune ea, zâmbind victorioasă, după care se grăbeşte spre baie, nevrând ca el să o ajungă din urmă.

-Deci... sunt pedepsit, chiar de Crăciun... spune Chase zâmbind şi privindu-şi fiul, care e la fel de zâmbitor. Sper că nu te bucuri pentru asta, adaugă el, sărutându-l. Începe apoi să strângă totul şi să spele vasele, visând la felurile în care o va pedepsi şi el la rândul lui pe Rachel, când va fi momentul... avea să o facă să îl implore, nu doar să îl roage... iar el va savura totul, până la capăt...

Când Rachel se întoarce de la baie, îl găseşte

pe Chase ştergând farfuriile. Îl ia pe Leon şi îl duce la culcare, cu un zâmbet larg pe chip. El merită măcar atât, pentru câte o făcuse să îşi amintească azi... îl pune pe Leon pe pat, lângă ea, apoi închide ochii, sperând să adoarmă cât mai repede.

La un moment dat, Rachel aude apa la duş şi îşi astupă urechile cu mâinile. Nu vrea să-l audă şi ar fi şi mai bine să nu-l vadă în patul ei, însă nu are ce să facă. Câteva minute mai târziu, în momentul în care se deschide uşa, Rachel închide ochii, să nu-l vadă.

Chase se întinde în pat, punând o mână pe abdomenul lui Leon, care stă între ei. Are un sentiment de linişte şi de pace pe care nu l-a mai avut de mult timp. În mod sigur, Crăciunul acesta i-a dăruit cel mai frumos miracol de care a avut parte până acum.

-Noapte bună, Rachel! Ştiu că nu dormi, îi spune el, aşezându-se pe o parte şi întinzând mâna deasupra fiului său, pentru a se odihni apoi pe braţul ei gol.

-Noapte bună, Chase! Aş dormi, dacă m-ai lăsa... îi zice ea, simţindu-şi corpul tresărind la mângâierea pe care o simte de-a lungul braţului.

-Eu aş zice să profiţi şi să încerci să dormi cât mai poţi, Rachel. Cine ştie cât va mai dura

asta... o avertizează Chase, luând-o de mână şi ţinând-o strâns.

-Vise plăcute, Chase! îi răspunde ea pe un ton dulce, ascunzându-şi indignarea.

-Vor fi, te asigur... îi zice el, zâmbind, gândindu-se că cine râde la urmă râde mai bine. Iar el avea tot interesul să iasă câştigător.

Capitolul X

După câteva zile...

Rachel se află la birou, în prima zi de lucru din noul an. Îşi aminteşte, zâmbind, felul frumos în care Chase o tratase în ultimele zile, dar şi atenţia şi dragostea pe care i le oferea fiului lor. De asemenea, îşi aminteşte şi sărutul pe care i-l furase, din nou, în noaptea dintre ani. O făcuse să se simtă ca atunci când îi oferise toată iubirea ei, pe vremea când credea în el din toată inima.

Şi totuşi, mai erau atâtea lucruri de lămurit între ei, chiar dacă el se comporta atât de frumos. Lupta care se dă în ea este inevitabilă şi nu ştie cum se vor sfârşi toate astea. Gânditoare, îi semnează nişte acte Isabellei, după care se ocupă de activităţile pe care le are în ziua aceea. Merge la Chase în birou, când el o cheamă.

-Da, Chase, ce este? îl întreabă, intrând în

birou şi închizând uşa. Îl vede cum vine spre ea, îngândurat şi serios, având o expresie pe chip pe care nu i-o mai văzuse de câteva zile.

-Chiar mă urăşti atât de mult, nu-i aşa? îi spune el, prinzând-o de braţ, privind-o cu dezamăgire.

-Nu înţeleg despre ce vorbeşti! Ce se întâmplă?

-Eşti acuzată de fraudă în privinţa contractului pe care l-am câştigat la acea licitaţie, înainte dė finalul anului. Ai semnat pentru cedarea contractului unei firme concurente. Îndrăzneşte să negi! îi zice Chase pe un ton ridicat. De asta ai insistat să te întorci la firmă, deşi eşti soţia mea şi ţi-am spus că nu e nevoie să munceşti... nu pot să cred cât de idiot am putut să fiu! adaugă el, îndepărtându-se de ea.

-Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti, Chase. Se pot spune multe lucruri despre mine, sunt obişnuită cu asta, dar nu sunt o trădătoare şi nici nu aş face aşa ceva cu bună ştiinţă. Nu ştiu unde vrei să ajungi cu toate astea, dar sunt nevinovată, iar timpul va dovedi asta. Am vrut să lucrez pentru a avea o ocupaţie, nu sunt genul de femeie care să stea acasă. Cât despre ceea ce ai spus, nu aş face aşa ceva firmei, nu ţi-aş face aşa ceva ţie, şi în nici un caz nu aş face ceva care să mă facă să decad în ochii fiului meu, îi spune Rachel, nevenindu-i să creadă ce aude.

-De ce nu mi-ai face mie asta, dacă susţii întruna că nu mă suporţi? o întreabă el, dându-i dosarul în mână.

-Fiindcă oricât de mult m-ai dezamăgit în trecut, nu sunt genul de om care să facă aşa ceva. Nu sunt o hoaţă şi nici nu aş putea să fac lucrurile pe care mi le-ai spus, aşa că ar trebui să cauţi vinovatul în altă parte.

-Am să fac asta! Singurul motiv pentru care nu am chemat poliţia până acum este Leon, dar voi găsi răspunsul altfel şi dacă se dovedeşte că ai avut ceva de-a face cu asta, am să te fac să regreţi, Rachel, îi zice Chase pe un ton ferm, privind-o încruntat.

-Tu ai să regreţi fiindcă m-ai acuzat de treaba asta, Chase!

-Cum îţi explici faptul că semnătura ta apare în actele astea?

-Sunt acte pe care Isabelle mi le-a dat să le semnez. Nici nu m-a lăsat să le citesc, era grăbită şi mi-a zis că ştii despre asta. Mi-a mai spus că nu e nici o problemă să le semnez în locul tău, mai ales că mi-a precizat că am dreptul ăsta, în calitate de... de... spune Rachel, negăsindu-şi cuvintele pentru a spune altfel acel lucru.

-De ce?

-De soţie a ta... zice ea, privind în altă parte.

-Acum dai vina pe Isabelle? Ştii de cât timp lucrează aici? întreabă el furios.

-Nu, spun doar cum s-au întâmplat lucrurile!

Sunt nevinovată, Chase, şi am să susţin asta în continuare, indiferent de ce se va întâmpla, îi spune Rachel, dezamăgită de neîncrederea lui. Într-un fel sau altul, Chase o va răni mereu, nu trebuie să uite asta.

-Până aflu cine e vinovat de toate astea, rămâi acasă. Nu vreau să te mai văd pe aici, îi zice Chase, deschizând uşa, aşteptând ca ea să plece.

-Aşa voi face. Până la urmă îmi vei da dreptate, dar până atunci ia ăştia, nu am nevoie de ei. Să nu îmi mai dăruieşti ceva niciodată, nu voi accepta. Nu vreau nimic de la tine, Chase, tot ce îmi doresc e să ieşi pentru totdeauna din viaţa mea şi să mă laşi în pace! îi spune Rachel, scoţându-şi cerceii din urechi şi punându-i pe masă, după care iese grăbită, ascunzându-şi lacrimile. Pleacă apoi spre casă, gândindu-se că Chase fusese capabil să se comporte normal numai câteva zile, pentru ca apoi, la cel mai mic semn, să se îndoiască de ea.

Când ajunge acasă, Rachel discută cu Melania despre ce i se întâmplase, iar la plecarea acesteia, îl duce pe Leon la culcare, după care se aşază pe canapea şi începe să plângă cât mai încet posibil, în timp ce strânge în braţe o pernă decorativă. Speră ca totul să se rezolve cât mai repede, iar adevărul să iasă la iveală, pentru liniştea ei. Nu suportă dezamăgirea pe

care o văzuse în privirea lui Chase, oricât de nepăsătoare ar vrea să fie.

În acest timp, Duncan şi Lewis sunt în biroul lui Chase, discutând problema asta care nu îi dă pace niciunuia dintre ei.

-Haide, Chase, chiar crezi că Rachel ar face aşa ceva? Deşi nu o cunosc de mult timp, nu o cred capabilă de aşa ceva, spune Duncan, privindu-l cu atenţie.

-Ai o părere prea bună despre ea, Duncan. Am impresia că ţi-ar fi plăcut să o cunoşti mai bine, dacă nu apăream eu în peisaj... răspunde Chase, făcând câţiva paşi spre el. Este furios şi neîncrezător. Parcă nimic nu îi iese cum trebuie, iar în mijlocul oricărei situaţii trebuia să se afle ea, soţia lui.

-Ştii ceva? Nici măcar nu am să-ţi răspund la asta, Chase! Eşti prea nervos şi nu are rost... îi zice Duncan, încercând să-l calmeze, simţind totuşi o uşoară strângere de inimă, auzind cuvintele prietenului său.

-Am văzut felul în care o priveai, Duncan. Nu încerca să mă minţi. De asemenea, pot să spun că şi ea era foarte amabilă cu tine şi îţi zâmbea, încântată de compania pe care i-o ofereai... îi spune Chase, apropiindu-se tot mai mult de amicul său.

-Eşti gelos, Chase! Eşti atât de orbit de treaba

asta că nici nu poţi suporta că ea poate discuta şi cu altcineva în afară de tine! Nu fi idiot, Rachel e o femeie care nu te-ar înşela şi nici nu ar face ceva care să afecteze imaginea firmei. Sunt sigur că e vorba despre altceva la mijloc...

-Exact ce spuneam. Dintr-o dată, Rachel e un înger, iar eu sunt personajul negativ, ce să spun... nu mai spune că sunt gelos, e o prostie, tot ce fac e să spun lucrurile aşa cum le-am văzut... explică Chase, măsurându-şi amicul din priviri, simţind o nevoie bruscă de a-l lovi.

-Băieţi, încetaţi! le spune Lewis, punându-se între ei, observând că situaţia putea degenera, mai ales că cei doi se înfruntau din priviri. Rachel, în felul acesta, nu e subiectul discuţiei noastre. Altceva trebuie noi să aflăm aici, aşa că liniştiţi-vă şi haideţi să punem capăt situaţiei. Cred că am soluţia pentru rezolvarea acestei dileme. Am sunat un amic de-al meu, detectiv. Îl aştept cât de curând să vină şi să rezolve misterul. Până atunci, veniţi-vă în fire. Suntem prieteni, nu inamici, nu uitaţi asta! adaugă el, liniştindu-i.

-Sunt calm, sunt cât se poate de calm! spune Chase, aşezându-se pe scaun. Îşi trece o mână prin păr, simţindu-se extenuat şi încordat.

-Aşa te vreau, Chase! Numai având mintea limpede putem ieşi cu bine din toate astea, îi zice Lewis, aşezându-se la rândul lui.

-Mă duc să aduc nişte cafea, se pare că vom avea nevoie... spune şi Duncan ieşind din birou.

-Ştii, Chase... îmi amintesc de Rachel pe vremea când avea optsprezece ani. Ceea ce vreau să spun e că nu pot să uit clipa în care ea a dus înapoi la magazin pâinea şi băutura pe care părinţii ei alcoolici le furaseră. Îţi aminteşti, eram acolo, cu tine... mai ştiu că, după ce ea a plecat, tu ai cumpărat pâinea şi ceva de mâncare şi te-ai dus în urma ei şi i le-ai dat, după multă muncă de convingere. Deşi Rachel avea o situaţie care nu era tocmai potrivită pentru o tânără de vârsta ei, avea ceva ce a făcut-o de nepreţuit în ochii tăi: onoare şi demnitate. Spune-mi că tu chiar crezi că Rachel e capabilă de grozăvia asta şi atunci am să cred că nici nu o iubeşti nebuneşte, aşa cum sunt convins că o faci, de fapt. Am fost acolo, Chase. Am văzut cât de greu ţi-a fost când a plecat din viaţa ta fără să lase vreo urmă. Îţi intrase atât de puternic în inimă, încât nu mai erai capabil să gândeşti logic după plecarea ei, să nu mai spun de faptul că era să te pierd şi pe tine, la un moment dat. Ziua erai student, iar noaptea participai la tot felul de curse ilegale şi lucruri riscante, fiindcă nu îţi păsa că ţi se poate întâmpla ceva. Nimic nu mai avea sens fără ea. Numai eu ştiu cât a trebuit să te conving să renunţi la pericole şi să redevii, pe cât posibil, prietenul meu. Spune-mi că nu mai simţi nimic pentru ea şi nu am să cred vreo secundă asta.

-Încetează cu asta, Lewis! Ştii că ţi-am interzis să aduci vreodată vorba de perioada aia

şi de ceea ce simţeam pentru ea! Dacă Rachel e vinovată, voi avea grijă să plătească pentru asta! îi zice Chase, aproape urlând, ridicându-se în picioare.

-Se pare că ai supărat-o, de ţi-a lăsat ăştia aici... îi spune Lewis, reţinându-şi zâmbetul. Îşi citea prietenul ca pe o carte, doar fusese lângă el încă de când erau mici.

-Dă-i încoace! îi zice Chase, luând cerceii şi punându-i în buzunar.

În acel moment uşa se deschide, iar Duncan aduce cafeaua.

-E totul în ordine? întreabă el, aşezând tava cu ceştile de cafea pe birou. Observase atmosfera tensionată şi voia să se asigure că lucrurile erau în regulă, cât se putea de în regulă în acele momente...

-Încă nu, dar va fi... îi răspunde Chase, aşezându-se din nou pe scaunul său.

Soneria unui telefon îi face pe toţi atenţi.

-E amicul meu detectiv, mi-a scris că ajunge imediat aici, zice Lewis, privindu-şi telefonul.

În câteva minute, amicul lui Lewis se afla în biroul lui Chase, acolo unde s-a discutat îndelung întreaga situaţie, până spre seară.

Între timp, Rachel îl hrăneşte pe Leon, gândindu-se la necazul în care se află. Se uită la ceas, văzând că se înserează şi Chase nu îi

dă niciun semn. După ce îi face băiţă lui Leon, îl pune în pătuţ şi merge să facă un duş, sperând să se mai relaxeze, simţindu-se încordată. Se duce apoi în camera fiului său, luându-l să doarmă în pat, lângă ea. Se simte puţin mai liniştită ţinându-l în braţe. Leon îi dă forţa necesară pentru a-şi reveni, exact la fel cum o făcuse şi în trecut. El este echilibrul şi liniştea ei, şi nu poate decât să fie recunoscătoare fiindcă îl are. Făcuse atâtea greşeli în trecut, printre care cea mai mare era că se îndrăgostise de Chase, însă Leon este cel mai frumos lucru care i se întâmplase. Spera doar ca fiul ei să o iubească, lucru care îi lipsise atât de mult în copilărie şi adolescenţă.

În dimineaţa următoare, Rachel e trezită de soneria telefonului. Era un mesaj de la Chase care îi cerea să vină urgent la firmă. O sună pe Melania să vină să stea cu fiul ei, iar când Melania ajunge, Rachel pleacă la firmă, sperând să fie ceva de bine.

Odată ajunsă, simte că îi stă inima în loc când vede poliţia în biroul lui Chase, iar pe el privind-o cu o expresie nedefinită. În birou mai sunt Lewis, Duncan şi Isabelle, care o priveşte triumfătoare, venind lângă ea.

-Vezi ce li se întâmplă trădătoarelor ca tine? îi şopteşte Isabelle zâmbind.

-Faceţi ce trebuie să faceţi, domnilor poliţişti! spune Chase cu o expresie implacabilă, privind cu duritate în jurul său.

-Desigur, domnule Burke! spune detectivul Stillman, amicul lui Lewis.

Rachel îşi simte corpul tremurând când detectivul se îndreptă spre ea, având cătuşele în mână. Stillman se opreşte aproape de Rachel.

-Doamnă Gibbs, sunteţi arestată pentru fraudă şi înşelăciune. Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic. Tot ceea ce veţi spune va fi folosit împotriva dumneavoastră, spune Stillman, punându-i cătuşele Isabellei, moment în care Rachel îngheaţă, rămânând pe loc şi închizând ochii.

-Ce?! Nu puteţi face asta! Ştiţi cine sunt eu?! Chase, fă ceva, nu-i poţi lăsa să facă asta, te rog! Ştii că sunt nevinovată... numai Rachel e de vină pentru tot! spune Isabelle cu disperare în glas, în timp ce e încătuşată.

-Nu pot decât să regret că nu mi-am dat seama mai demult ce fel de hienă am angajat în firma mea! spune Chase afectat, venind lângă Rachel şi înlănţuind-o cu braţele în jurul taliei, ştiind că ea nu i se poate împotrivi, cu atâţia oameni în jurul lor.

-Nu, Chase, te rog... nu-i lăsa să mă ia...

-Sper să nu te mai văd vreodată, Isabelle! Ia-o de aici, Stillman, îmi face greaţă numai când o văd...

-Desigur, Chase! spune Stillman, ieşind cu Isabelle din birou.

-Am vrut să vezi asta, meritai să fii prezentă acum, aici... îi zice Chase, sărutând-o uşor pe obraz.

-Mulţumesc... atât reuşeşte Rachel să spună, înainte ca Duncan să vină spre ei.

-Mă bucur că totul s-a rezolvat cu bine... le spune el, privindu-i cu drag pe amândoi.

-Mulţumesc, Duncan... îi zice Rachel, deschizând ochii.

-Îţi mulţumesc şi eu, Duncan, şi scuze pentru... ştii tu... îi spune Chase, privindu-l cu regret, nedezlipindu-se de soţia lui.

-Nu ai pentru ce, Chase. Vă las singuri, e cazul să plec de aici, le spune el, întorcându-se.

-E timpul să plec şi eu, dar ne mai vedem. Va trebui să ieşim să sărbătorim asta, le spune Lewis, privindu-i şi dându-şi seama de sentimentele lui Chase. Amicul lui este topit după Rachel, oricât ar nega, iar acest lucru îl făcea să zâmbească.

-Aşa vom face, Lewis. Mulţumesc pentru tot, amice, îi zice Chase recunoscător, dând mâna cu el şi îmbrăţişându-l.

-Nu ai de ce, amice, iar tu, Rachel, să ai grijă de tine, nu te lăsa afectată de toate astea, nu merită. Pe curând! le spune Lewis zâmbitor, după care pleacă, lăsându-i singuri.

-Îmi pare rău, Rachel... am fost un idiot, ştiu asta acum. Trebuia să ştiu că nu ai fi în stare

de aşa ceva... îi zice Chase, venind în faţa ei şi privind-o cu regret.

-Crezi că dacă îmi spui asta, te iert şi gata? îl întreabă ea, cu vocea uşor tremurătoare.

-Nu. Voiam doar să ştii. Uite, ţi-o spun din nou, iar eu nu prea fac asta de obicei: îmi pare rău, Rachel... sper ca într-o zi să mă poţi ierta... îi spune Chase, luând-o de mână şi mângâind-o.

-Dacă asta se va întâmpla, trebuie să treacă un timp, Chase. Nu poţi să te aştepţi să-mi treacă supărarea numai fiindcă îţi pare rău, îi zice Rachel, luându-şi mâna din mâna lui.

-Ştiu... ce face Leon? o întreabă el, schimbând subiectul.

-E bine... azi-noapte nu ai venit acasă... îi zice ea, privindu-l cu seriozitate.

-A fost mai bine aşa, având în vedere situaţia. Am stat aici până târziu cu Lewis, Duncan şi Stillman, să analizăm cazul. M-am simţit dezamăgit de Isabelle, dar m-am bucurat că am aflat adevărul, în cele din urmă...

-Şi eu mă bucur că s-a rezolvat... spune Rachel, aşezându-se pe scaun şi inspirând adânc. Emoţia din ultimele minute o copleşeşte.

-Hei, eşti bine, vrei să-ţi aduc ceva? o întreabă Chase, venind lângă ea. Îi masează umerii, încercând să o facă să se relaxeze.

-Un pahar de apă, mulţumesc... îi răspunde ea, luându-şi faţa în mâini.

Chase îi aduce apă şi se aşază pe scaun,

lângă ea.

-Ce este? Ştiu că au fost nişte ore grele pentru amândoi, dar a trecut totul... încearcă să te linişteşti, va fi bine...

-Ştii... am fost acuzată de atâtea lucruri, dar tot e neplăcut să mă simt astfel, de parcă aş fi o fiinţă îngrozitoare, iar toţi ceilalţi sunt perfecţi, când ştiu prea bine că nu e aşa... urăsc sentimentul ăsta... voi fi bine, numai să mai treacă puţin timp...

-Ştiu cum e... dar vei fi bine, ai înţeles? Nu eşti deloc o fiinţă îngrozitoare, Rachel... îi spune Chase, sărutându-i mâna, gest care o surprinde şi o emoţionează.

Câteva secunde se privesc unul pe celălalt, spunându-şi din priviri ceea ce cuvintele nu puteau exprima. Chase îşi apropie buzele de buzele ei, însă soneria telefonului întrerupe momentul.

-Telefonul... spune Rachel cu voce tremurândă. Se ridică de pe scaun şi merge spre cuier, acolo unde se află geanta din care îşi scoate telefonul.

Chase o vede schimbându-se la faţă, în timp ce vorbeşte.

-Rachel, ce e? o întreabă, după ce ea închide telefonul.

-Leon... e la spital... are febră mare şi convulsii. Melania mi-a spus că a plecat spre spital cu ambulanţa. Ai vrea...

-Să mergem! îi spune Chase, simţindu-şi inima bătând cu putere în piept.

Chase o conduce la maşină, simţindu-se la fel de panicat şi de îngrijorat ca ea.

-S-a mai întâmplat asta până acum? o întreabă el privind-o atent, în timp ce porneşte motorul, apoi pleacă în viteză spre spital.

-Nu... a mai avut febră şi anul trecut, o dată, dar nu a fost atât de mare ca acum. Atunci am reuşit să îl tratez acasă. Ce mă fac, Chase? E fiul meu şi e atât de mic... dacă se întâmplă ceva... spune Rachel frângându-şi mâinile.

-Nu se va întâmpla nimic rău cu fiul nostru, Rachel! Mă auzi? Leon va fi bine, trebuie să credem asta... îi zice Chase, luând-o de mână, încercând să o liniştească, deşi agitaţia pe care o simte este de nesuportat.

În câteva minute ajung la spital. Chase opreşte maşina. O urmează apoi pe Rachel, care intrase grăbită pe holul spitalului, întâmpinată de Melania.

-Rachel, draga mea, îmi pare rău...

-Ce s-a întâmplat, Melania? o întreabă Rachel lăcrimând, în timp ce o îmbrăţişează.

-A început să aibă febră dintr-o dată şi cu fiecare minut care trecea, febra creştea. Înainte să te sun, am chemat ambulanţa, care a ajuns imediat. Acum e în grija doctorului de acolo. Va

fi bine, vei vedea... o încurajează Melania, care lăcrimează şi ea.

-Doctore, ce ne puteţi spune despre Leon? întreabă Chase, apropiindu-se de doctor.

-Trebuie să ne lăsaţi să ne facem treaba. Vă rog. Imediat ce am veşti, vă anunţ, le spune medicul grăbit şi îl duce pe Leon în salon, începând să se ocupe de el.

-Doctore... zice Rachel, prea târziu însă, căci medicul plecase deja.

Chase îşi strânge pumnii, deschizându-i apoi. Începe să se plimbe agitat pe hol, văzându-le vorbind pe cele două prietene îngrijorate. Deşi nu obişnuieşte să se roage prea des, în momentul acesta o face, dorindu-şi cu ardoare ca fiul său să fie bine şi să-l ţină cât mai repede în braţe din nou. Dă câteva telefoane, după care îşi îndreaptă iarăşi atenţia asupra soţiei lui.

După un timp, Melania pleacă, iar Rachel se apropie de fereastra de sticlă groasă prin care îşi putea vedea fiul. Este atât de speriată, încât tremura.

-Rachel... va fi bine, vei vedea. Fiul nostru e puternic, îi spune Chase, punându-i o mână pe umăr.

-Sper... mi-e atât de frică, Chase... îi răspunde ea, întorcându-se, ştergându-şi lacrimile care îi

alunecă pe obraji.

-Ştiu, Rachel, ştiu... şi mie îmi e, dar trebuie să fim puternici şi să gândim pozitiv, îi zice Chase, aducând-o la pieptul său, consolând-o şi alinând-o. Ar vrea să-i alunge toate gândurile negative şi toată tristeţea.

-În sfârşit ajung să îmi cunosc nepotul... asta dacă băieţelul ăla chiar e copilul tău, Chase.

Rachel se desprinde de Chase, privind-o dezgustată pe cea care îi era soacră.

-Cine a chemat-o pe femeia asta aici? îl întreabă încruntată.

-Eu, dar nu i-am spus să vină aici. Doar am informat-o despre starea lui Leon... e bunica lui, până la urmă, şi trebuie să ştie. Nu ar trebui să te deranjeze... iar tu mamă, nu mai spune astfel de lucruri. Leon e fiul meu şi nu îţi permit să-i vorbeşti aşa soţiei mele, spune Chase, observând ostilitatea dintre cele două femei, ostilitate pe care nu o putea înţelege pe deplin.

-Lasă, Chase. În fond, la ce te poţi aştepta de la o femeie ca ea... încă sunt şocată de decizia prostească pe care ai luat-o, aceea de a te căsători cu ea... spune Priscilla Burke, indignată.

-Chiar nu e momentul să discutăm acum despre asta, mamă... îi zice Chase, luând-o de braţ, vrând să plece cu ea câţiva paşi mai departe şi să vorbească.

-Nici măcar să nu începeţi, doamnă... vă interzic să spuneţi ceva rău despre fiul meu! i se

adresează Rachel, privind-o cu răceală, în timp ce înaintează spre ea.

-Cred că eşti atât de mulţumită acum, Rachel... în sfârşit, ai reuşit să pui gheara pe averea familiei Burke. Nu te bucura prea mult, fiindcă nu am de gând să accept asta, spune Priscilla, după care pleacă, înainte ca vreunul din ei să poată reacţiona.

-Rachel...

-Chiar nu am nevoie de aşa ceva, Chase! Serios... îi spune Rachel, întorcându-i spatele, apropiindu-se de salonul fiului ei, unde doctorii îl monitorizau.

-Ascultă-mă, Rachel. Priscilla, mama mea, nu trebuie să te îngrijoreze. Noi doi ştim care e adevărul nostru, iar ea nu poate interveni în deciziile pe care le iau, o asigură Chase, punându-i o mână pe umăr.

-Uite care e adevărul meu, Chase: Leon. El e cel mai important pentru mine şi nu am să permit nimănui să vorbească într-un mod nepotrivit despre el. Nici măcar mamei tale!

-Sunt de acord, Rachel! Voi avea o discuţie cu ea pe tema asta, te asigur.

-Nu contează, Chase! Nu vreau să te cerţi cu ea pentru... Leon... îţi vine să crezi, nici măcar nu a întrebat cum se simte... îi spune ea încordându-se în clipa în care îi simte atingerea.

-Nu ştiu ce i-a venit. De obicei nu se poartă aşa... zice Chase, oftând.

-Nu mai contează! Hai să nu mai vorbim despre asta... spune Rachel, urmărindu-l cu privirea pe doctorul care ieşea din salon.

-Puteţi intra să-l vedeţi, dar nu mai mult de câteva minute, le spune doctorul.

-Mulţumesc, doctore, îi zice Rachel, intrând imediat în salon. Văzându-şi fiul stând în pătuţul acela atât de diferit de cel de acasă, dar şi faptul că respira cu ajutorul aparatelor, o face să simtă lacrimi în ochi. Se apropie de pătuţ, luându-l de mână pe micuţ.

-Doctorul a spus că îl ţin sub observaţie până mâine, şi dacă e totul bine, îl externează. Vezi? Nu trebuie să-ţi faci griji, îi spune Chase, luând-o de mână, punându-şi cealaltă mână pe mânuţa fiului său.

-A spus el asta? îl întreabă ea, privindu-l curioasă.

-Da. Poţi să fii mai liniştită puţin, doar nu vrei ca Leon să te vadă plângând când se trezeşte, nu? Vrei să-i spun că mama lui e o plângăcioasă? îi zice el, zâmbind, numai să o facă să se calmeze.

-Nu ai îndrăzni... am să neg totul... nu sunt o plângăcioasă. Doar îmi fac griji... îi zice Rachel, ştergându-şi lacrimile. În plus, nu te-ar înţelege, e prea mic pentru asta.

-Poate că acum nu, dar peste câţiva ani... îi răspunde el, privind-o misterios.

Rachel îşi priveşte fiul din nou. Cu siguranţă,

Chase va continua să facă parte din viaţa fiului ei, era conştientă că nu-i poate refuza asta. Se întreabă în sinea ei oare cum vor decurge lucrurile pe viitor între ei. Nu vrea ca Leon să crească şi să-i vadă certându-se mai mereu, aşa cum o fac acum. Nu trebuie decât să încerce să îl evite cât mai mult, pentru ca micuţul să nu sufere, văzându-şi părinţii în felul acela. Trebuie să aibă grijă ca Leon să nu treacă prin ceea ce trecuse ea, care îşi văzuse de atâtea ori părinţii certându-se din nimic.

-Rachel!

-Ce e? îl întreabă Rachel încruntată. Se pare că el are menirea de a o distrage din gânduri, îşi spune.

-Te întrebam dacă vrei să îţi aduc ceva să mănânci sau altceva.

-Nu vreau nimic! îi spune ea, privindu-şi în continuare fiul.

-Bine... zice Chase, surâzând uşor. Iese apoi din salon, decis să îi aducă oricum ceva. Nu mai mâncase de câteva ore, iar asta nu era bine.

Rachel îl ia de mână pe Leon, rugându-se în gând pentru el. Are atâta nevoie de el în viaţa ei, încât nu poate concepe o eventuală tragedie. Nu ţine minte să mai fi iubit pe cineva aşa cum îşi iubeşte fiul. Poate că îl iubise pe Chase, dar asta era o altfel de iubire, una demult pierdută. Şi totuşi, imaginându-şi că Chase ar fi pe un pat

de spital, ceva îi spune că acest lucru nu i-ar fi cu totul indiferent... aproape că tresare câteva minute mai târziu, văzându-l că intră în salon.

-Ţi-am adus ceva să mănânci şi nişte apă, îi spune el categoric, dându-i-le în mână.

-Mulţumesc... răspunde, încercând să fie politicoasă.

-Cum se mai simte? o întreabă Chase, aşezându-se pe un scaun, lângă ea şi lângă patul în care se află Leon.

-La fel... ascultă, Chase, nu eşti obligat să rămâi aici. Poţi să pleci dacă ai alte planuri... îi spune Rachel, privindu-l pe furiş.

-Nu plec, Rachel! Leon e şi fiul meu şi nu simt nevoia să plec de aici, aşa că mai bine taci şi mănâncă, îi răspunde el hotărât.

-Serios? Un om important ca tine, să-şi petreacă noaptea într-un spital? Îţi dai seama ce suferinţă îi provoci mamei tale fiindcă te afli aici?

-Dacă nu taci, o să-mi vină vreo idee nu tocmai fericită în ceea ce te priveşte... înţelegi? o întreabă Chase, privind-o insinuant şi făcând-o să roşească. Oricum se gândeşte de ceva vreme la ideea asta, îşi spune în sinea lui.

Rachel începe să mănânce şi nu mai scoate nici un cuvânt. Nu avea nevoie de aluziile lui nepotrivite. Chase mănâncă şi el, zâmbind în sinea lui. Nu găseşte nicio plăcere mai mare în

afară de aceea de a o tachina pe soţia lui. Poate numai dacă... închide ochii, alungându-şi gândul şi concentrându-se asupra băieţelului său, sperând că acesta îşi va reveni şi că în dimineaţa următoare îl va duce în braţe acasă, acolo unde îi este locul.

După ce termină de mâncat, Rachel merge să arunce ambalajele la coş, îndreptându-se apoi spre toaletă. Când se întoarce, îl vede pe Chase lângă patul lui Leon, serios şi afectat. Ar putea să jure că l-a văzut ştergându-se discret la ochi, însă, probabil, i s-a părut. Oricum, imaginea o impresionează mai mult decât vrea să recunoască, la fel ca de fiecare dată când îi vede împreună. Chase este un tată atât de bun... de ce nu a putut să fie un iubit la fel de bun şi să nu îi înşele aşteptările? îşi spune ea, mergând încet spre pat. Se aşază pe scaun, privindu-l pe Leon cum respiră.

-Ar trebui să încerci să dormi puţin! îi spune Chase, privind-o.

-Nu ştiu dacă pot... ar trebui să stau trează toată noaptea. Asta face o mamă, nu?

-Termină cu prostiile! Nu ajuţi pe nimeni dacă eşti obosită şi nu vrei ca Leon să-ţi vadă cearcănele mâine dimineaţă. Haide. Te trezesc dacă e ceva... o asigură el, mângâindu-i mâna.

-Nu-mi pasă de cearcăne! Mă laşi să dorm o

oră, iar apoi mă trezeşti. Facem asta pe rând. Să nu uiţi...

-Nu uit! Du-te să dormi puţin, îţi va face bine, îi spune Chase, privind-o în timp ce ea se întinde pe canapeaua din salon.

-O oră, Chase! Doar atât... îl roagă, închizând ochii.

-Cum spui tu... îi zice Chase, întorcându-se spre Leon. Va fi o noapte lungă, îşi spune în sinea lui.

În scurt timp, o asistentă vine să îi schimbe perfuzia micuţului, moment în care Chase merge să îşi ia o cafea. Are nevoie de aşa ceva, dacă vrea să rămână treaz. După o oră, se uită la ceas, apoi la ea şi vede că încă doarme. Arată ca un înger dormind astfel, însă el ştie că ea e mica lui vrăjitoare, deghizată astfel. O lasă să facă asta în continuare, oricum trecuse prin multe în ultimele două zile. Se apropie de canapea, îi mângâie chipul, după care se aşază din nou pe scaun, veghind asupra lui Leon.

Capitolul XI

-Rachel, trezeşte-te!

-Ce este? Ce oră e? întreabă Rachel, deschizând încet ochii. Simte mâna lui Chase pe umărul ei şi vede lumină în dreptul ferestrei. Asta înseamnă că e dimineaţă.

-E ora şapte, iar Leon a deschis ochii. Doctorul spune că e bine şi că putem pleca acasă, acum pregăteşte actele, îi spune Chase fericit, dar obosit.

Rachel se ridică imediat de pe canapea şi merge lângă fiul ei, care o priveşte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu mai are nici perfuzii ataşate la braţe, nici aparate de care să fie legat.

-Frumosul meu... în sfârşit mergem acasă, spune Rachel, luându-l de mână. Şi tu, zice ea, întorcându-se spre Chase, m-ai lăsat să dorm toată noaptea. Nu trebuia. Arăţi atât de obosit, ar trebui să te odihneşti...

-Nu-i nimic, aveai nevoie de somn. Aşa e, sunt obosit, dar fericit. Fiul nostru e bine, asta e tot ce contează, îi zice Chase, venind lângă ea.

-Trebuia să mă trezeşti, ţi-ar fi fost mai uşor... spune ea, cuprinsă de remuşcări.

-Am învăţat că în viaţă lucrurile bune nu se obţin uşor...

-Doar nu vrei să mergi şi la firmă azi, nu?

-Nu. Vin cu voi acasă. Am vorbit cu Lewis şi cu Duncan să se ocupe de toate până mâine. Uite-l cât e de frumos, Rachel! Atât de mic şi atât de frumos... mă bucur atât de mult că e bine... spune Chase, punându-şi mâna peste mâinile fiului şi ale soţiei sale.

-Şi eu mă bucur... îţi mulţumesc că ai fost aici, Chase!

-Nu ai de ce să îmi mulţumeşti, nu puteam să

fiu în altă parte, îi zice el, mângâindu-i obrazul.

-Sunteţi pregătiţi să mergeţi acasă? îi întreabă doctorul, intrând în cameră şi întrerupându-i.

-Da! spune Rachel zâmbind.

-Atunci, din partea mea, sunteţi liberi! Vă doresc multă sănătate! Să aveţi grijă de voi! le zice doctorul, dând mâna cu Chase.

-Mulţumim, doctore! îi spun în cor Rachel şi Chase.

Rachel îl ia apoi pe Leon şi i-l dă în braţe lui Chase.

-Conduc eu! Măcar atât să fac, tu eşti obosit, îi zice ea categorică.

-Bine, îi răspunse Chase zâmbitor, strângându-şi fiul la piept.

Mai târziu, după ce ajung acasă, Chase îl pune pe Leon în pătuţ, merge la duş, apoi în pat, adormind imediat. Rachel intră în dormitor, vrând să îi spună ceva, însă îl găseşte dormind. Se opreşte în prag şi îl priveşte timp de câteva secunde. Chiar dacă Chase este imposibil uneori şi se comportă ciudat, fusese totuşi alături de Leon, iar asta o bucură.

Îşi simte inima strânsă. Chase e atât de frumos chiar şi când doarme. Stă pe burtă, iar plapuma îl acoperă de la brâu în jos, dezvăluindu-i spatele gol şi lat. Este o privelişte mult prea incitantă; Rachel inspiră adânc şi iese

din cameră, închizând încet uşa. Merge apoi în camera fiului ei, şi după ce vede că şi el doarme, se întinde pe pat, încercând să adoarmă, recunoscătoare că Leon se simte bine.

În după-amiaza aceea, vin să îi viziteze Melania şi Duncan, dar şi Lewis şi Carol, iar în urma acestei vizite se află că Melania şi Duncan sunt împreună, fiind felicitaţi de toţi cei prezenţi. Mai târziu, după vizita prietenilor lor, Rachel face ceva rapid şi uşor de mâncare, privindu-l discret pe Chase în timp ce mănâncă şi aşteptând o reacţie din partea lui.

-Ai reuşit să te odihneşti puţin? îl întreabă curioasă.

-Da, mi-a prins bine să dorm câteva ore, îi spune Chase, ridicându-se de la masă. Îmi place şi ce ai gătit, Rachel. Poate erai curioasă în privinţa asta... adaugă, ridicând-o de pe scaun şi luând-o în braţe.

-Nu chiar...

-Mincinoasă mică... în orice caz, meriţi un sărut pentru strădania ta. Nu mă privi aşa, e doar un sărut mic şi nevinovat, îi spune el, sărutând-o uşor. Dacă aşa o sărută într-un mod nevinovat, răscolind totul în ea, oare ce îi putea face un sărut adevărat...

Chase o ajută apoi să strângă de pe masă, după care merge în sufragerie, porneşte televizorul,

lăsându-l mai încet, să nu-şi trezească fiul. Rachel vrea să meargă în dormitor, însă el vine în dreptul ei, oprind-o.

-E timpul, Rachel...

-Timpul pentru ce? îl întreabă ea, privindu-l temătoare. Bănuieşte că urmează să-i spună ceva serios, căci o priveşte în felul acela ciudat, caracteristic.

-Timpul să vorbim despre noi. Am aşteptat destul, nu crezi? o întreabă Chase, privind-o atent, văzând schimbările de pe chipul ei.

-Nu cred că e mare lucru de vorbit, Chase. Tot ce ştiu e că trebuia să plecăm împreună, să fugim împreună, mai bine zis, dar tu nu ai apărut. Te-am aşteptat două ore în gară, în noaptea aceea, dar nu ai venit, Chase! În mod sigur erai prea ocupat cu logodnica ta, ca să ai timp pentru mine. M-ai folosit şi m-ai alungat din viaţa ta când aveam cea mai mare nevoie de tine! Ai vreo idee despre cum m-am simţit, Chase?! Nu pot să cred cât de naivă am putut să fiu, am crezut în tine aşa cum nu mai crezusem în nimeni! Te-am iubit... te-am iubit mai mult decât pot să exprim în cuvinte, dar mi-a trecut. Mai târziu, dar mai bine aşa, decât deloc. Nu meriţi nici cel mai mic sentiment de umanitate din partea mea! Singurul lucru bun pe care mi l-ai lăsat e fiul meu... îi spune Rachel, ridicând tonul.

Nu mai poate rezista, toate acele lucruri

sunt ca o bombă în inima ei, o bombă care în momentul acesta explodează cu toată forţa.

-Despre ce vorbeşti, ce logodnică?! Nu am avut aşa ceva şi în mod sigur, singura femeie pe care aş fi făcut-o logodnica mea eşti tu, Rachel...

-Nu minţi, Chase! Mama ta... ea mi-a spus că, dacă te iubesc, să plec din viaţa ta şi să te las să trăieşti liniştit alături de logodnica ta, pe care o aveai în timp ce erai cu mine, Chase! Nu îndrăzni să negi asta! îi spune Rachel, privindu-l cu ură.

-Mama a avut legătură cu despărţirea noastră?! Nu am avut niciodată vreo logodnică, Rachel, şi în niciun caz nu am fost cu altă femeie în timp ce eram cu tine! îi zice Chase furios, prinzând-o de braţ.

-Şi totuşi, te-am aşteptat în gară în noaptea aceea, să lămurim toate astea. Dar nu ai apărut, Chase. Pur şi simplu nu ai venit! M-ai lăsat singură, după ce mi-ai promis că fugim împreună! Înţelegi acum de ce te urăsc atât de mult?! Noroc că m-a găsit bunica mea acolo, fiindcă le lăsasem un bilet părinţilor mei, în care le spuneam că plec şi îmi luam rămas-bun de la ei. Ea m-a luat sub protecţia ei şi mi-a purtat de grijă, iar pentru asta îi voi fi mereu recunoscătoare, în timp ce pe tine te disprețuiesc din toată inima, Chase! îi spune ea, privindu-l cu ură, tremurând.

-Vrei să ştii de ce nu am ajuns la tine în noaptea aia?! Vrei?! o întreabă furios.

-Dacă tot am ajuns să vorbim despre asta...

da, vreau să știu. Măcar acum, după doi ani, vreau să știu adevărul. Merit să îl știu! îi zice Rachel, privindu-l cu furie și durere. Își simte inima răscolită din cauza atâtor amintiri, ce ies la iveală.

-În noaptea aia a murit tatăl meu, Rachel! De asta nu am ajuns la tine! îi spune Chase, lăcrimând, privind-o cu durere și furie.

-Tatăl tău... a murit? îl întreabă, abia reușind să vorbească. E surprinsă de ceea ce aude. Îl judecase greșit, îl urâse și totul pentru ce...

-Da, Rachel. Din nefericire, s-a întâmplat chiar în noaptea aceea. Mai târziu, când am reușit să mă strecor din casă și să te caut, erai deja plecată. Pur și simplu parcă dispăruseși fără urmă, Rachel! Am fost devastat de durere, Rachel. Pierdusem femeia pe care o iubisem atât... am întrebat-o și pe Melania despre tine, dar nu mi-a spus nimic. Tot ce am reușit să aflu de la ea a fost că nu știe nimic despre tine, fiindcă nu i-ai spus unde ești.

-Așa e, Chase. Nu i-am spus unde sunt, iar când vorbeam uneori cu ea îi spuneam alte lucruri, nu ăsta. Îmi pare rău pentru moartea tatălui tău, dar și pentru tot ceea ce s-a întâmplat rău între noi... îi spune Rachel, plângând. Se simte pustie pe dinăuntru, și și-ar dori ca toate acele lucruri să nu se fi întâmplat, iar situația să fie cu totul altfel între ei.

-Îți dai seama, Rachel... ce ne-au făcut...

ce i-am lăsat să ne facă... îi zice Chase, trist, privind-o, cu ochii în lacrimi. Realizează dintr-o dată că totul a fost în zadar. Toată ura, toată suferința... totul... sentimentul este atât de puternic încât îl doare. O pierduse pe femeia pe care o iubise, la fel cum pierduse atâtea lucruri legate de fiul său, lucruri pe care nu trebuia să le piardă...

Chase o privește pe Rachel, conștient că și ea simte aceleași lucruri, la fel de puternic.

-Chase... ce facem acum? îl întreabă ea, ștergându-și lacrimile.

-Vino aici, Rachel... îi spune el, luând-o în brațe, mângâindu-i părul lung. Cumva, nu știu cum, dar vom face ca totul să fie bine, îți promit...

-Doare atât de mult, Chase... mă obișnuisem cu respingerea pe care am primit-o din partea familiei mele, însă pe tine te-am iubit așa cum nu mai iubisem pe nimeni... a fost groaznic să fiu singură, fără tine alături...

-Știu, Rachel. Și pentru mine e la fel. Am crezut că îmi pierd mințile când am înțeles că ai plecat. Am ajuns chiar să nu îmi mai doresc să trăiesc, dar Lewis m-a oprit să fac vreo nebunie... îi spune, cu glas scăzut.

-Chase, nu. Nu spune asta... îi zice Rachel, desprinzându-se de pieptul lui și privindu-l cu teamă. Nici nu se poate gândi la așa ceva...

-E adevărul, Rachel! Mai târziu, când ne-am reîntâlnit și am aflat ce secret îmi ascunzi, am

fost hotărât să te fac să suferi cel puţin la fel de mult cât am suferit eu...

-Şi acum? îl întreabă ea, privindu-l cu o uşoară stare de disconfort.

-Să spunem că am luat cu totul alte decizii, asta e tot ce trebuie să ştii acum... îi zice Chase, privind-o cu drag.

-Poţi... poţi să mă ţii în braţe, Chase? Doar atât... am atâta nevoie de asta, chiar dacă mi-e atât de greu să ţi-o spun...

-Sunt aici, Rachel. De data asta nu mai trebuie să aştepţi, să mă aştepţi... îi spune el, îmbrăţişând-o mai strâns ca niciodată. În acel moment ştia cu certitudine că n-o va mail lăsa din braţe.

Rachel se lasă îmbrăţişată, dând frâu liber lacrimilor care o eliberează de durere. Este conştientă cât de mult i-a lipsit să-l simtă lângă ea, să fie alături de acel Chase pe care îl adorase pur şi simplu, la un moment dat. Descoperă, nu foarte surprinsă, că sentimentele pentru el n-au dispărut niciodată, ci doar fuseseră ascunse într-un colţ secret al inimii ei.

-Mi-a fost dor de tine, Chase! Mi-a fost atât de dor...

-Ştiu, Rachel! Şi mie mi-a fost dor de tine... îi spune el, ridicând-o în braţe. O duce în dormitor şi o aşază pe pat. Se aşază apoi lângă ea, îmbrăţişând-o din nou, aducând-o la pieptul său, acolo de unde nu mai trebuie să plece niciodată.

O alină în timp ce plânge, moment în care şi el îşi şterge câteva lacrimi pe care nu le poate reţine. Este momentul regăsirii lor, unul pe care amândoi îl trăiesc din plin. Adorm îmbrăţişaţi, iertându-se unul pe celălalt.

Capitolul XII

Chase se trezeşte primul. Zâmbeşte, privind-o dormind în braţele lui. E atât de bine să o simtă lângă el. Îi mângâie chipul, conştient de căldura pe care o simte din nou învăluindu-i inima, căldură pe care o crezuse pierdută. În sfârşit, lucrurile încep să revină la normal.

-Rachel... trezeşte-te, iubito...

-Cred că visez... îi spune Rachel, primindu-i sărutul care o tulbură de fiecare dată. E atât de bine să-l audă spunându-i iubito. A trecut ceva timp de când nu-i mai spusese astfel.

-Înseamnă că visăm amândoi, Rachel şi nu pot decât să mă bucur fiindcă visăm împreună acelaşi lucru. Din fericire, e chiar mai mult decât un vis. E realitatea pe care o vei trăi în fiecare zi alături de mine, fiindcă am de gând să recuperăm timpul pierdut, îi zice Chase, sărutând-o din nou.

Rachel îl lasă să o sărute, în timp ce îi înconjoară gâtul cu braţele, şi îşi trece degetele prin părul lui. Chase o sărută timp de câteva minute bune, după care îşi aminteşte că trebuie

să plece la firmă. Se desprinde cu greu de ea, conştient de faptul că şi-ar petrece cel puţin câteva ore bune cu ea acolo, în pat.

-Din păcate trebuie să plec, dar ne vedem mai târziu, Rachel! Ai grijă de tine şi de fiul nostru! Voi sunteţi cei mai importanţi pentru mine, îi spune el, sărutându-i mâna înainte de a se ridica din pat.

-Voi avea, Chase! Şi tu să ai grijă de tine, fiindcă eşti cel mai important pentru noi... îi zice ea, privindu-l cu drag, văzându-i afecţiunea din privire. I-ar spune şi alte lucruri, însă îi este teamă să facă pasul. Îi este teamă să-şi deschidă de tot inima în faţa lui, cel puţin deocamdată.

Chase îi zâmbeşte în felul lui unic şi irezistibil, înainte de a ieşi din cameră. După ce face un duş rapid, îşi sărută fiul şi pleacă, mai nerăbdător ca niciodată să se întoarcă acasă.

Rachel se mai întinde o dată în pat înainte de a se ridica. Se schimbă într-o pereche de pantaloni groşi, negri, luându-şi o bluză albă. După ce îşi prinde părul într-o coadă simplă, merge să se ocupe de Leon, pe care îl schimbă şi îl hrăneşte. Se simte fericită, mai fericită ca niciodată şi are de gând să lupte pentru a prelungi starea care o copleşeşte. Deşi este o zi de ianuarie, soarele parcă are ceva special în strălucire, luminând-o şi bucurând-o cu razele lui, care se reflectă puternic în zăpada albă şi pufoasă.

În timp ce se joacă cu Leon, Rachel aude soneria de la uşă. Merge să deschidă, având totuşi un sentiment ciudat care parcă îi umbreşte bucuria. Deschide uşa şi vede că în faţa ei se află Priscilla. O priveşte surprinsă, neavând încredere în blândeţea pe care o afişează aceasta. Ştie prea bine cine e soacra ei şi nu are de gând să se lase păcălită din nou.

-Bună ziua, Rachel! M-am gândit să vă fac o vizită, că doar nu am reuşit încă să îmi cunosc nepotul... pot să intru?

-Bună ziua... intraţi! îi spune Rachel, dându-se la o parte. S-ar simţi mult mai bine dacă Chase ar fi acolo, însă nu are ce să facă. Luxul şi snobismul afişat de femeia aceea o irită. Priscilla a avut întotdeauna puterea de a o face să se simtă inferioară, ca şi când ar fi nesemnificativă, în comparaţie cu Chase, care o făcea să se simtă cea mai importantă persoană pentru el.

-Chase e aici? o întreabă Priscilla, întorcându-se spre ea.

-Nu, a plecat mai devreme la firmă.

-Mai bine, putem vorbi liniştite! îi zice ea, privind-o cu răceală.

-Luaţi loc! Vreţi să vă aduc ceva? o întreabă Rachel, inspirând adânc. Trebuie să fie politicoasă, totuşi speră că vizita nu va dura mult.

-Nu, vreau doar să vorbim, Rachel!

Rachel se aşază pe canapea, privindu-şi fiul care se joacă în ţarcul cu jucării.

-Spuneţi...

-În primul rând, pot să îmi iau nepotul în braţe? o întreabă Priscilla ridicându-se de pe canapea.

-Nu! îi spune Rachel izbucnind. Nu se poate abţine, femeia aia nu-i inspiră deloc încredere.

-Nu? Mă întreb de ce oare. Poate ai remuşcări fiindcă de fapt nu e nepotul meu, nu?

-Puteţi să credeţi ce doriţi, pe mine nu mă interesează părerea dumneavoastră. Mi-e de ajuns că ştiu ce părere are Chase despre asta, aşa că...

-Sigur că da... a fost uşor să-l prinzi din nou în mrejele tale? Nu a trebuit decât să i te bagi în pat, aşa cum ai făcut-o şi atunci, acum doi ani... în fond, cu asta se ocupă femeile ca tine... pot doar să spun că încă mă şochează decizia fiului meu de a se căsători cu o uşuratică aşa cum eşti tu... dacă într-adevăr l-ai iubi, aşa cum pretinzi, l-ai lăsa în pace şi ai ieşi din viaţa lui. Oricum nu ar fi fericit alături de una ca tine. La un moment dat, ar ajunge să îi fie ruşine cu tine. Gândeşte-te că trebuie să apăreţi împreună la un eveniment, iar tu nici măcar nu ştii ce rochie şi ce machiaj să alegi, fiindcă habar nu ai despre lucrurile astea. Vei ajunge să îi distrugi viaţa lui Chase. Eu am venit doar să îţi prezint viitorul. Chiar vrei asta pentru el? Vrei să trăieşti ziua în care Chase te

va privi cu ură fiindcă nu ştii să fii soţia potrivită pentru el? Uite, spune-mi preţul tău. Cât ceri să îl laşi în pace? Îţi ofer suma cerută, numai pleacă din vieţile noastre! îi spune Priscilla, scoţând carnetul de cecuri din poşetă.

Rachel o priveşte, o ascultă şi nu îi vine să creadă câte absurdităţi poate să spună femeia aia dezgustătoare.

-Ştiţi ce? Tocmai fiindcă îl iubesc pe Chase, nu am să mai plec de lângă el vreodată. Nu am de gând să vă ascult minciunile din nou! Dacă am ales să fiu cu Chase acum doi ani a fost din dragoste şi nu regret nicio secundă ce am făcut! Ba mai mult, dacă ar fi să dau timpul înapoi, aş face-o din nou, fiindcă îl iubesc pe Chase. Fie că vă place, fie că nu, eu şi Chase suntem împreună şi aşa vom rămâne. Până la final! îi zice Rachel, mai hotărâtă ca oricând.

-Eşti doar o piedică în calea fericirii fiului meu, fetişcană oportunistă. Nu vrei decât banii lui! Nu eşti decât aceeaşi fetiţă mizerabilă şi marginalizată, fiica unor alcoolici! Nici măcar părinţii tăi nu te-au iubit, amărâto! Chiar crezi că Chase te iubeşte?! Nici gând! Iubirea pe care pretinde că ţi-o poartă e doar paravanul pentru răzbunarea lui. Vrea să îţi ia fiul, iar eu voi fi prezentă peste doi ani, atunci când se va întâmpla asta, te asigur! Abia aştept să fiu din nou martoră la nefericirea ta! îi spune Priscilla, ridicând tonul şi privind-o cu venin.

-Cred că Chase e destul de mare să ştie exact ce şi cine anume îi poate aduce fericirea... acum vă rog să plecaţi din casa mea! îi zice Rachel, închizând ochii pentru câteva secunde, pentru a-şi reţine lacrimile pe care le simţea arzându-i ochii. Priscilla reuşea să o necăjească de fiecare dată când o vedea. Nu ştia cum putuse să apară un bărbat dulce şi bun ca Chase dintr-o astfel de femeie, o viperă veninoasă.

-Plec, plec! Oricum, locul ăsta e impropriu pentru mine, dar şi pentru copilul lui Chase, asta dacă e într-adevăr copilul lui... ne vedem peste doi ani, când un judecător va decide să fii decăzută din drepturile părinteşti, iar Chase va fi unicul părinte al acelui copil... mai spune Priscilla, zâmbitoare, înainte de a pleca, afişând aceeaşi răutate sufocantă.

Rachel închide uşa în urma ei, iar apoi îşi ia fiul în braţe, strângându-l cu drag. Priscilla ştie despre planul lui Chase, iar asta o pune pe gânduri. Îşi şterge lacrimile pe care le simţea alunecând pe obraz, din cauza tuturor lucrurilor pe care i le spusese soacra ei, unele fiind atât de dureros de adevărate. E sătulă să fie judecată numai prin prisma comportamentului părinţilor ei. Până la urmă, ea nu este vinovată de felul în care aceştia îşi trăiseră viaţa. Mai târziu, îşi culcă fiul, iar apoi pregăteşte ceva de mâncare pentru când avea să vină Chase acasă. Câteva ore după

aceea, Rachel se întinde pe canapea şi adoarme în timp ce citeşte.

Chase ajunge acasă mai devreme ca de obicei, nerăbdător să îşi revadă soţia şi copilul. Pune surpriza în dormitor, iar apoi o trezeşte pe Rachel, sărutând-o. Parcă nu se mai satură să facă asta, îi este atât de dragă, ea e totul pentru el.

-Ai venit... îi spune Rachel, deschizând ochii, bucurându-se să îl vadă acasă.

-Sigur că am venit! Aşteptai pe altcineva? o întreabă Chase, tachinând-o, îmbrăţişând-o în acelaşi timp.

-Să mă gândesc... îi răspunde ea, zâmbind, lăsându-se cuprinsă de braţele lui.

-Să te gândeşti? Îţi dau eu motive la care să te gândeşti, vrăjitoare mică... îi zice Chase, aducând-o în câteva secunde deasupra lui, pe genunchi, sărutând-o din nou, surprinzând-o.

Îi mângâie spatele şi părul, iar apoi chipul, gustându-i buzele cu o senzualitate excitantă.

-Chase... îi spune Rachel, desprinzându-se de el, deşi se simte atât de bine în braţele lui.

-Ce e, Rachel? o întreabă el, observându-i seriozitatea din privire.

-Priscilla ne-a făcut o vizită azi... zice ea, coborându-şi privirea.

-Ce a spus? Te-a supărat din nou? îi spune

Chase bănuitor, luându-i mâinile în mâinile lui.

-Da... a spus multe lucruri urâte şi chiar a vrut să mă plătească, numai să plec din viaţa ta.

-Nu pot să cred de ce e în stare femeia aia! Ştiu că mă iubeşte, dar ăsta nu e un motiv să te supere. Îmi pare rău, nu am reuşit încă să vorbesc cu ea, dar şi când o voi face, va avea multe de auzit de la mine... ce altceva ţi-a mai zis? o asigură el, sărutându-i mâinile, privind-o cu drag.

Rachel îi povesteşte totul, exact aşa cum s-au petrecut lucrurile, văzând încruntarea de pe chipul lui Chase.

-Priscilla a avut un comportament de neiertat, ştiu asta. Faptul că te-a jignit şi te-a supărat mă întristează foarte mult. Mâine o voi pune la punct. Dacă vrea să nu mă piardă de tot ca fiu al ei, va trebui să te respecte şi să accepte ceea ce e între noi. Nu se poate altfel... îi spune Chase, îmbrăţişând-o din nou.

-Nu vreau să te cerţi cu ea, Chase. Nu pentru nişte prostii ca astea, nu merită... îi zice Rachel, lipindu-se de el.

-Nu mă cert, discut. Sunt aici şi sunt cu tine, Rachel, ştii asta, nu-i aşa? o întreabă el, mângâindu-i chipul.

-Ştiu, dar... i-ai spus de planul tău de răzbunare, Chase. Mi-a mai zis că abia aşteaptă

să mă vadă suferind în momentul în care mi-l vei lua pe Leon... încă mai vrei asta, Chase?

-Recunosc că, într-un moment de tristeţe, i-am spus despre asta, dar lucrurile s-au schimbat, Rachel. Şi, oricum, ţi-am spus zilele trecute că nu te voi despărţi de Leon şi am vorbit serios. Odată cu ziua de ieri şi cu discuţia aceea pe care am avut-o, credeam că ai înţeles asta... mă crezi, Rachel? Spune-mi că mă crezi...

-Nu am altă soluţie, nu? îl întreabă ea, zâmbind în cele din urmă.

-Nu, nu ai. Am să te fac să ai încredere în mine din nou, Rachel, şi voi avea timp să fac asta... îi spune Chase, răsuflând uşurat, văzând-o zâmbind. Mă bucur că ai avut curaj să îi spui Priscillei toate lucrurile alea. Nu eşti deloc o femeie aşa cum te-a descris ea, din niciun punct de vedere. Eşti soţia mea, cea mai importantă femeie pentru mine, iubito, şi am să-ţi demonstrez asta în fiecare zi...

-Iar tu, Chase, eşti bărbatul care a reuşit să îmi ofere atâtea lucruri frumoase, lucruri pe care nu le voi uita niciodată... îi promite ea, adunându-şi curajul.

-Mă voi asigura de asta... promite şi el, dăruindu-i încă un sărut din acelea care aveau puterea de a-i fermeca pe amândoi.

Câteva minute mai târziu, Chase se desprinde de ea, amintindu-şi de surpriza pe

care o lăsase în dormitor. Voia să îi ofere un nou motiv de fericire soţiei lui şi să o vadă zâmbind.

-Stai aici, vin imediat, îi spune Chase, aşezând-o pe locul unde stătuse mai devreme, pe canapea.

-Ce e? îl întreabă ea curioasă, observând că el avea din nou privirea aceea misterioasă.

-Ai răbdare, mă întorc imediat, îi zice Chase, sărutând-o rapid, după care pleacă. Avea ceva important de făcut şi nu poate decât să spere că ceea ce va face va fi pe placul ei.

Rachel rămâne cuminte pe canapea, gândindu-se ce oare mai are de gând soţul ei, care este plin de surprize în ultima vreme. Îl priveşte apoi cum apare în pragul sufrageriei, cu Leon în braţe şi cu un urs mare de pluş alb, pe care îl ţine lângă fiul ei.

-Ăsta e pentru tine, Rachel... sper, adică, sperăm, să îţi placă... îi spune Chase zâmbitor, văzând lacrimile din ochii ei. Ştie cât de mult înseamnă gestul acesta pentru ea. Înaintează spre ea, observându-i şi savurându-i emoţia.

-Serios? Chase, ştii cât de mult mi-am dorit aşa ceva... am crezut că ai uitat de atunci... îi zice ea, simţind că abia mai poate vorbi.

-Ai putea să-l iei în braţe, devine cam greu aici, la mine. În plus, Leon se poate ataşa de el, dacă nu-l iei mai repede. Când l-am văzut în magazin, pe raft, avea numele Rachel scris pe el,

deşi, desigur, doar eu vedeam asta...

-E minunat, mulţumesc mult, Chase... chiar ai de gând să mă faci să plâng, nu? îi spune ea, luând ursul în braţe. Este imens, superb şi exact aşa cum îşi dorea să fie.

-Doar dacă e de bucurie şi nici atunci prea mult, ai înţeles? îi zice el zâmbitor.

Rachel îşi îmbrăţişează jucăria primită, închizând ochii pentru câteva secunde, bucurându-se de moment. Visa de mică să aibă aşa ceva şi, în sfârşit, dorinţa i se împlinise. În acest moment simte că îl iubeşte şi mai mult pe Chase, dacă e posibil să-l iubească mai mult decât o face deja...

-Caută în buzunarul ursuleţului, Rachel. E ceva acolo care îţi aparţine... îi spune Chase, privind-o cu drag, în timp ce îşi aşază mai bine fiul în braţe.

Rachel îl ascultă şi scoate din buzunăraşul în formă de inimioară cerceii pe care îi lăsase zilele trecute pe biroul lui. Îl priveşte emoţionată şi plăcut surprinsă.

-I-ai păstrat...

-Îţi aminteşti, mi-ai spus să nu îţi mai dăruiesc nimic, însă sunt hotărât să nu te ascult, aşa cum voi face şi în alte situaţii. Pune-i, locul lor e la tine, Rachel, îi spune Chase, apropiindu-se de ea.

-Eşti atât de încăpăţânat, Chase... îi zice Rachel, privindu-l zâmbitoare. Aşază ursuleţul

pe canapea şi îşi pune apoi cerceii, conştientă de privirea arzătoare a soţului ei.

-Dacă nu eram încăpăţânat nu mai eram acum lângă voi doi... nu pot decât să mă bucur de încăpăţânarea mea...

-Şi eu mă bucur, mă bucur foarte mult... mărturiseşte ea, venind lângă el. Vrea să îl sărute, însă el face un pas înapoi.

-Nu încă, Rachel. Mai am un singur lucru de făcut, înainte ca tu să mă tentezi astfel... adică, noi avem, spune el arătând spre Leon.

-Ce mai e, Chase, ce pui la cale? îl întreabă ea, prefăcându-se încruntată.

-Cred că m-am descurcat bine până acum, nu?

-Da...

-Ei bine, mai vreau, adică, mai vrem ceva de la tine, noi, eu şi Leon... de fapt e doar ideea lui, dacă vrei să ştii... îi spune el pe un ton inocent. Aproape că nu-şi mai găseşte cuvintele.

-Chase... am eu impresia sau eşti puţin nervos?

-Poate, puţin... în fond e prima dată când fac asta şi e normal să fiu aşa, fiindcă vreau să iasă bine...

-Ei bine, spune ce e? Mă faci să devin tot mai curioasă... îi spune ea, nerăbdătoare.

-Ă... uite care e planul... eu şi Leon vrem ca tu să... în fine, am uitat discursul pe care mi-l pregătisem, îi zice el, lăsându-se în genunchi,

ţinându-şi fiul în braţe. Ideea e că noi doi vrem să te întrebăm dacă... vrei să fii soţia mea şi în sens religios, adică să ne căsătorim şi în faţa unui preot... dar dacă crezi că e prea repede sau nu eşti de acord... of, zi ceva odată, o s-o iau razna de atâta aşteptare... îi cere Chase, emoţionat.

-Da, Chase. Nu-mi doresc ceva mai mult decât asta... îi răspunde Rachel fericită. Felul în care stă în faţa ei, cu Leon în braţe, o emoţionează foarte mult. Se lasă, la rândul ei, jos, lângă ei, îmbrăţişându-i şi sărutându-i pe amândoi. Nicicând nu se mai simţise atât de fericită şi de împlinită ca atunci. Până şi Leon îi priveşte zâmbitor, întinzând mânuţele spre părinţii săi.

-Ce bine... mă faci atât de fericit, Rachel... te iubesc, îi spune el, sărutând-o.

-E valabil şi pentru tine, Chase. Şi eu te iubesc...

Câteva minute mai târziu, cei doi îl hrănesc împreună pe Leon şi tot împreună îi fac baie, după care îl duc la culcare.

-Ştii... îmi amintesc când ai trecut pe lângă vitrina acelui magazin acum doi ani. Te-ai uitat câteva minute bune la un urs ca ăsta şi, deşi nu ai spus nimic, am ştiut că ţi-l doreai. Îmi pare rău că nu am reuşit să ţi-l iau mai repede, îi spune Chase luând-o de mână, în timp ce Rachel stă pe canapea, lângă cadoul ei.

-Îţi mulţumesc încă o dată pentru el. E minunat... îţi mulţumesc şi pentru Leon, el a fost şi este una dintre bucuriile vieţii mele, îi spune ea, privindu-l recunoscătoare.

-Nu ai pentru ce, Rachel. Mă bucur că suntem din nou împreună, asta e tot ce contează... când ai plecat, am fost conştient că aveam multe: o casă, o familie, bani, prieteni. Însă lipsea ceea ce era mai important: tu. Vreau doar să ştii asta, îi zice Chase, mângâindu-i obrazul şi privind-o cu drag.

-Ştiu asta acum. Ştii cum se spune: mai bine mai târziu, decât niciodată... îi răspunde ea, mângâindu-i chipul. Îi este atât de drag, încât simte că poate să spere şi să iubească din nou.

-Începând de azi vom încerca să uităm tot ce ne-a făcut să ne doară în trecut, Rachel. Ştiu că nu e uşor, niciunuia dintre noi nu i-a fost, însă vom face totul pentru a încerca să fim fericiţi împreună, aşa cum meritäm. Gata cu minciunile, cu durerea şi cu secretele. E timpul să facem ce ştim noi mai bine, ceea ce făceam înainte să o luăm pe drumuri diferite: e timpul să ne iubim aşa cum ne-am dorit întotdeauna. Suntem liberi să facem asta acum. Nu mai contează nimic altceva, nici familiile noastre, nici părerile celor din jurul nostru. Contăm doar noi şi Leon, atât.

-Crezi că vom reuşi, Chase? Nu a fost prea mult pentru noi? îl întreabă Rachel, privindu-l cu drag, dorindu-şi din toată inima să le fie bine.

-Cu siguranţă vom reuşi, Rachel. Ne iubim prea mult ca să eşuăm. Vino aici, îi spune el, luând-o în braţe, ţinând-o pur şi simplu la pieptul lui.

Capitolul XIII

După o săptămână...

-Poţi săruta mireasa! spune preotul, adresându-se mirelui, care aşteaptă emoţionat.

Chase ascultă îndemnul preotului şi îşi sărută mireasa, care arată splendid în rochia albă, ce are o trenă lungă, aşa cum îşi dorise. Îşi apropie chipul de al ei, privind-o cu dragoste, îndepărtându-i şuviţele de păr de lângă obraji, iar apoi îşi lipeşte buzele de ale ei, sărutând-o cu toată forţa dragostei sale. Îşi simte inima bătându-i cu putere, în timp ce gustă buzele soţiei lui, conştientizând că ceea ce trăieşte în aceste momente depăşeşte graniţele dorinţei pur fizice. O iubeşte pe Rachel mai mult decât poate să spună şi mult mai mult decât poate să arate. În sfârşit, îşi simte inima cuprinsă de iubire, sentiment care rămăsese ascuns până o regăsise.

Rachel închide ochii, lăsându-şi buzele capturate de sărutul îmbietor şi seducător pe

care Chase i-l oferă, auzind reacţiile de bucurie ale invitaţilor lor. În aceste momente simte o fericire de nedescris, aşa cum nu mai trăise până atunci. Îşi dorise atât de mult să ajungă să trăiască clipa aceasta, ziua aceasta, să devină soţia bărbatului pe care îl iubea, încât se simte învingătoare. Ştie, mai mult ca oricând, cât de norocoasă e să aibă parte de dragostea lui Chase, dar şi de cea a lui Leon, rodul iubirii lor. În sfârşit, destinul o răsplătea pentru toată suferinţa pe care o trăise în trecut şi nu îşi doreşte nimic mai mult, decât să fie fericită alături de cele mai importante persoane din viaţa ei. Aproape că îi vine să prelungească momentul la nesfârşit.

Cei doi miri sunt apoi felicitaţi de către invitaţi, după care pleacă toţi spre restaurantul unde urmează să petreacă împreună în cinstea fericitului eveniment. Mai târziu, în timp ce dansează, Chase o sărută din nou, simţindu-se fermecat în întregime de frumoasa lui vrăjitoare.

-Te iubesc, Rachel, iubita mea, soţia mea, dragostea mea... îi spune Chase, desprinzându-se cu greu de buzele ei dulci şi ademenitoare.

-Şi eu te iubesc, Chase! Am visat atât de mult la clipa asta, iar acum chiar se întâmplă... e minunat... îi răspunde Rachel, emoţionată.

-Aşa e, e minunat... dar tu eşti mai minunată, Rachel. Ştii... mi-am dorit de mult timp să am

parte de o femeie care să mă iubească pentru ceea ce sunt atunci când nu port costumul de manager şi să fiu căutat numai pentru contul meu bancar, sau pentru alte abilităţi pe care mă abţin să le înşir, ca să evit să te văd roşind, iubito... oricum, ideea e că mă bucur că te-am întâlnit şi că te am, îi zice Chase, în timp ce se lipeşte de soţia lui, dansând alături de ea.

-Şi eu mă bucur că te am, Chase. Eşti singurul care a ştiut să scoată la iveală ceea ce am mai frumos şi bun, deşi am întâmpinat şi piedici în drumul nostru. Când mă uit la tine, nu îl văd pe Chase managerul, ci pe bărbatul căruia i-am dăruit şi îi dăruiesc în continuare iubirea mea, să nu ai nici cea mai mică îndoială în privinţa asta... îi spune Rachel, strângându-l mai puternic în braţe.

-Ştiu, iubito, ştiu... dar nici tu să nu ai vreo îndoială în privinţa faptului că te iubesc, dar şi că te-aş lua de aici chiar acum şi aş face dragoste cu tine în momentul ăsta... îi şopteşte el, pe un ton seducător.

-Chase Burke, petrecerea numai ce a început, trebuie să mai ai răbdare... îi zice ea, roşind uşor.

-Nu poţi să spui că nu am avut răbdare până acum, nu-i aşa? o întreabă el, sărutând-o uşor pe gât, îmbătându-se cu aroma ei.

-Sigur... de asta ai vrut ca nunta să aibă loc cât mai repede posibil... îi spune Rachel, zâmbind.

-Am vrut să fac lucrurile cum trebuie, măcar

de data asta. Ştiu cât de mult înseamnă pentru tine şi vreau să îţi aminteşti asta, iubito...

-Eşti atât de dulce, Chase... mă faci să mă înduioşez de atâta tandreţe... îi mărturiseşte ea, privindu-l cu drag.

-Şi tu eşti dulce, Rachel... şi abia aştept să mă delectez cu dulceaţa ta... îi zice Chase, sărutând-o din nou, simţind că nu se mai satură.

Odată încheiat dansul mirilor, este rândul celorlalţi invitaţi să vină pe ringul de dans, iar la un moment dat să schimbe partenerii. Astfel, Chase dansează acum cu Melania, iar Duncan dansează cu Rachel.

-Eşti o mireasă foarte frumoasă, Rachel! Chase e un bărbat norocos, iar eu nu pot decât să mă bucur pentru voi... vă doresc toată fericirea din lume! îi spune Duncan, zâmbind.

-Mulţumesc, Duncan, dar nu vreau toată fericirea din lume! Mai trebuie să vă rămână şi ţie şi Melaniei, îi spune Rachel zâmbind.

-Eşti foarte generoasă, Rachel! Mulţumesc... răspunde el, privind-o cu drag.

-Prietena mea nu putea să aibă lângă ea un bărbat mai potrivit decât tine, Duncan. Vă meritaţi unul pe celălalt şi vă doresc numai bine amândurora.

Duncan face un semn aprobator din cap, recunoscător şi mulţumit.

-Să nu îi mai frângi inima niciodată, Chase, îi spune Melania încruntându-se, în timp ce dansează cu el.

-Cu siguranţă voi încerca să evit asta, Melania, îi răspunde el serios, ştiind că va face tot posibilul să îşi respecte promisiunea.

-În cazul ăsta, eu mă declar mulţumită, îi zice Melania, zâmbindu-i în sfârşit. Tu eşti singurul lucru de care Rachel are nevoie pentru a fi fericită, să nu uiţi asta...

-Şi în cazul meu e la fel, te asigur. Revenind la lucruri mai serioase, se pare că vrei să faci ca în grupul meu de prieteni să nu mai existe niciun burlac. Cum e Duncan, sper că se poartă frumos cu tine... îi spune Chase, zâmbind.

-Deocamdată e prea devreme să vorbim despre renunţarea la burlăcie, dar poate cu timpul... oricum, Duncan e un cavaler, de asta poţi fi sigur... nici nu e de mirare că îl plac atât de mult...

-Şi el te place! Mult...

-Eşti prietenul lui, ce altceva ai putea să spui?

-Spun adevărul! Văd cum te priveşte şi asta îmi e de ajuns. Vă doresc să fiţi fericiţi împreună şi nu uita că aştept o invitaţie la nunta voastră într-o zi...

-Mulţumesc, Chase! Şi eu vă doresc să vă iubiţi mereu şi să aveţi grijă unul de celălalt, dar şi de Leon. Asta e cel mai important...

-Sunt de acord, Melania. Şi eu îţi mulţumesc. Am o rugăminte: să primesc odată invitaţia aia, abia aştept să mă amuz pe seama lui Duncan... îi spune Chase zâmbitor, făcând-o şi pe Melania să zâmbească.

Câteva ore mai târziu, odată ajunşi acasă, Rachel e trecută peste prag, avându-l pe Leon în braţe, gest care o emoţionează până în adâncul inimii. După aceea, îşi schimbă fiul în pijama, ajutată de Chase, care îi priveşte cu drag pe amândoi. La final, Rachel îl ia în braţe pe Leon, în timp ce este îmbrăţişată, la rândul ei, de către Chase.

-Vă iubesc atât de mult pe amândoi... le spune Rachel fericită.

-Şi noi te iubim, Rachel, poţi să fii sigură de asta... îi zice Chase, sărutând-o uşor pe gât, în timp ce o ţine în braţe.

Rachel îşi sprijină timp de câteva secunde capul de pieptul lui, după care îl duce pe Leon la culcare. Revenind în sufragerie, îl priveşte pe Chase, care stă pe canapea.

-Rachel... ai vrea să dansezi cu mine? o întreabă el, privind-o cu drag.

-Da... îi răspunde ea, apropiindu-se de Chase.

El o îmbrăţişează şi începe să danseze cu ea, savurând senzaţia dată de corpul ei lipit de al său.

-Eşti frumoasă, Rachel... ştii asta, nu? îi şopteşte Chase, lipindu-şi buzele de urechea ei.

-Numai datorită ţie, dragul meu... şi tu eşti frumos şi nu pot decât să mă consider norocoasă că faci parte din viaţa mea... îi răspunde Rachel, simţindu-şi inima bătând cu putere.

-Înainte de a toasta pentru noi, vreau să îmi spui adevărul, Rachel. Un singur lucru mai vreau să aflu de la tine...

-Ce e? îl întreabă ea curioasă, privindu-l.

-Câţi?...

-Câţi ce?

-Mai demult mi-ai spus că nu îţi mai aminteşti numărul bărbaţilor care au trecut prin viaţa ta de când noi... ştii tu... sunt sigur însă că răspunsul e altul, nu-i aşa, iubito?

Rachel îl priveşte surprinsă.

-Vrei să ştii adevărul? Nimeni, Chase! Deşi am mai încercat să am relaţii, nu am reuşit să ajung până în punctul acela. Pur şi simplu nu am putut... îi mărturiseşte, roşie la faţă, cu glasul tremurând, privindu-l în ochi.

-Bănuiam, dar acum că mi-ai confirmat asta, pot să spun că te iubesc şi te doresc şi mai mult, draga mea Rachel. Oricum simt asta pentru tine, chiar dacă sunt surprins. Sunt totuşi doi ani... e o perioadă destul de lungă pentru ca tu să nu... nu

te judec, să nu înţelegi greşit. Sunt doar extrem de plăcut surprins... îi spune Chase, simţindu-se mândru şi fericit.

-De fiecare dată când era aproape să fac asta, îmi aminteam de noi şi mă opream. Nu puteam să merg mai departe. Amintirea ta mi-a rămas întipărită în minte, în inimă, în suflet, deşi sufeream pe atunci, ştii tu de ce...

Rachel se aşază apoi pe canapea, urmând exemplul lui. Chase îi oferă un pahar de şampanie, privind-o ca pe cea mai de preţ comoară. Până la urmă, aşa simţea: Rachel e cea mai de preţ comoară a lui, numai a lui, din toate cele trei dimensiuni existenţiale: trecut, prezent şi viitor.

-Pentru noi, iubito! Fie ca dragostea noastră să dăinuiască pentru totdeauna... îi spune el, zâmbind. Te iubesc!

-Pentru noi, iubitule! Şi eu te iubesc! îi zice Rachel zâmbitoare, în timp ce toastează, atingându-şi uşor paharele unul de celălalt. Ea simte gustul ameţitor al şampaniei, în timp ce îşi încrucişează braţele, bând apoi unul din paharul celuilalt.

Chase pune apoi paharele pe masă, după care o ridică în braţe, privind-o îndelung. O poartă apoi în braţe până în dormitor, acolo unde o lasă din braţe. O apropie de corpul lui,

mângâindu-i uşor mijlocul.

-Rachel... ştiu că eşti emoţionată. Chiar şi eu sunt, dar va fi bine, ştii asta, nu? o întreabă Chase, zâmbindu-i în felul acela dulce, aşa cum numai el putea să o facă.

-Ştiu, adică sper... deşi nu sunt... nu mai sunt... îi spune Rachel, roşind, privindu-l, simţind că tremură.

-Şşş... nu mai spune nimic. Amândoi ştim cine e responsabil pentru acel lucru şi tot amândoi ştim că ceea ce s-a întâmplat între noi atunci, s-a întâmplat din iubirea pe care am simţit-o unul faţă de celălalt. În prezent, lucrurile sunt exact la fel în privinţa sentimentelor noastre, aşa că nu trebuie să te simţi jenată în vreun fel. Tot ce vreau să fac e să îţi aduc aminte la propriu de noaptea aceea specială, dar şi să creez noi amintiri frumoase şi unice pentru amândoi. Acum... cred că ar trebui să te ajut cu fermoarul, dar diferit faţă de felul în care te-am ajutat într-una din săptămânile trecute... îmi dai voie să fac asta? îi spune Chase, pierzându-se în privirea ei iubitoare.

În loc de răspuns, Rachel se întoarce cu spatele la el, simţindu-şi inima bubuind în piept, în timp ce Chase îi coboară fermoarul rochiei de mireasă, depunând sărutări răvăşitoare de-a lungul spatelui ei. O întoarce apoi cu faţa spre el, continuând să o sărute, explorându-i buzele

dulci, primitoare şi ademenitoare. Rachel îl priveşte cu dorinţă, răspunzându-i la sărut şi, abandonându-se în braţele lui, începe să îi descheie încet nasturii cămăşii albe.

-Simţi, iubito? Aceştia suntem noi cu adevărat: iubindu-ne astfel, nu minţind că ne urâm... îi zice Chase, luându-i chipul în mâinile lui, privind-o cu intensitate, făcând-o să simtă forţa şi sinceritatea cuvintelor lui.

-Ai dreptate, Chase... îi răspunde ea, oprindu-se cu mâinile pe abdomenul lui tare.

Chase continuă ceea ce începuse ea, descheindu-şi încet nasturii cămăşii, dezbrăcându-se apoi, având un zâmbet ispititor în colţul buzelor, conştient de privirea ei admirativă. Vine apoi în faţa soţiei lui, îi sărută buzele, în timp ce o dezbracă de rochia de mireasă, făcând-o să alunece pe trupul ei.

-Corpul tău e templul meu, nu uita asta, iubito! Nu ţi-aş face nici cel mai mic rău, ştii asta, nu-i aşa? o întreabă Chase, privind-o în ochi, în timp ce o aduce lângă corpul lui, simţindu-i pielea pe pielea lui.

Rachel îl priveşte surprinsă, conştientă de faptul că i se formaseră lacrimi în colţul ochilor. Ceea ce tocmai i-a spus Chase i se pare atât de frumos, încât nu poate să creadă că e iubită în felul acesta, atât de frumos şi de profund.

-Şşş... nu plânge, iubito. Nu vreau să plângi,

ci doar să te bucuri de toate astea, de noi... îi spune el, pe un ton uşor răguşit. O ridică apoi în braţe din nou, aşezând-o pe pat, începe să o sărute, mângâindu-i pentru început chipul, coborând mai apoi pe trupul ei, atingându-i şi gustându-i sânii, făcând-o să tresară şi să inspire adânc. O priveşte cu o intensitate izbitoare, în timp ce îi scoate sutienul şi lenjeria, lăsând-o goală şi expusă în faţa lui. Se dezbracă apoi, apropiindu-se de ea, făcând-o să îl simtă aşa cum e: gol, puternic, masculin şi frumos. Rachel îi primeşte sărutul, lăsându-l apoi să o atingă de-a lungul întregului corp, în felul acela ameţitor de tulburător şi îndrăzneţ, gemând uşor când îl simte sărutând-o în cea mai sensibilă zonă a trupului ei. O face să se ruşineze şi să-şi dorească mai mult, în acelaşi timp, iar asta o înnebuneşte.

-Chase... îi şopteşte, respirând cu greutate, nefiind sigură ce îşi doreşte.

-Ce e, Rachel? Ştii ce vreau, nu-i aşa? Roagă-mă, iubito... hai, fă-o... îi zice Chase, înnebunit de dorinţă.

Rachel închide ochii, simţindu-şi corpul tremurând datorită plăcerii pe care i-o oferă Chase, soţul ei iubitor şi seducător.

-Bine, bine... te rog... te rog, Chase...

Chase o priveşte zâmbitor, venind deasupra ei, împletindu-şi mâinile cu cele ale soţiei lui.

-Doar ca să vezi că şi eu pot să fac asta... şi eu te rog să mă laşi să te iubesc şi în felul

ăsta, iubito... îi spune el, privindu-i reacţiile încurajatoare, după care, nemaiaşteptând vreun răspuns, o pătrunde uşor, cu blândeţe, făcând-o să îl simtă. O lasă să se obişnuiască, oferind şi primind plăcere în acelaşi timp, după care se mişcă puţin mai repede. Vrea să o înnebunească de dorinţă, însă şi Chase e la fel, simţind-o cum se arcuieşte sub el. În sfârşit, se afla în locul potrivit. Rachel era acasă pentru el.

Rachel închide ochii, bucurându-se de plăcerea de a-l simţi, de a-i primi săruturile, mângâierile, ştiind cât de multă iubire era în toate acele gesturi. Se abandonează astfel cu totul lui Chase, împletindu-şi corpul cu al lui, iubindu-l din toată inima şi oferindu-i toată tandreţea. Simte că, în sfârşit, totul e aşa cum trebuie să fie, iar în momentul în care îşi strigă numele împreună, în acelaşi timp, ştie că nu poate să fie mai fericită de atât. E atât de frumos să fie iubită astfel. Este tot ce şi-a dorit.

Puţin mai târziu, în timp ce e în braţele lui Chase, acesta îi şopteşte, printre sărutări:

-Te voi iubi mereu, frumoasa mea vrăjitoare... ai reuşit să mă farmeci pentru totdeauna...

-Şi eu te voi iubi mereu, sufletul meu rebel... îi răspunde Rachel zâmbind, sărutându-l apoi, ştiind că şi ea se va afla sub efectul farmecului lui Chase pentru tot restul vieţii.

Mulțumiri

Vreau să îmi exprim mulţumirile sincere la adresa domnului Bogdan Pîrjol şi a echipei sale, fiindcă au contribuit din nou, prin muncă, dedicare şi pasiune la apariţia acestui frumos roman de dragoste. Vă asigur de întreaga mea recunoştinţă. Sunteţi minunaţi!

De asemenea, aş dori să-i mulţumesc Adrianei Frîncu pentru recenzia deosebită pe care a scris-o special pentru această carte. Îţi sunt profund recunoscătoare!

Continui prin a-i mulţumi soţului meu, Silviu, pentru dragostea pe care mi-o dăruieşte în mod necondiţionat. Tu eşti sufletul meu pereche, dragul meu!

Le mulţumesc şi prietenelor mele, Simona şi Ana, pentru prietenia lor infinită, dar şi pentru sprijinul nepreţuit. Sunteţi mereu în inima mea, frumoasele mele!

Mulțumiri

În încheiere, vă mulţumesc din toată inima şi vouă, cititorilor, pentru lecturarea acestei cărţi, dar şi pentru încurajările pe care le primesc din partea voastră. Nu pot să transpun în cuvinte fericirea pe care o simt datorită faptului că mă primiţi în casele, bibliotecile, dar şi în inimile voastre.

Vă dăruiesc cu drag tuturor această poveste de dragoste, care sper să vă încălzească şi să vă bucure inimile. Nu renunţaţi niciodată la sufletul pereche, orice s-ar întâmpla!

Cu drag,

Lorena Lenn